

Dr. Bak Sándor

A **BŰN**
rövid története

A Teljesség üzenete a Semmiről – Neked

Dr. Bak Sándor

A Bűn rövid története

— A Teljesség üzenete a Semmiről - Neked! —

Ha bárki ebben a könyvben önmagára ismerne, az nem a véletlen műve!
Örökkévalóságok óta ismerjük egymást, s időtlenül egyidősek vagyunk!

Lektorálta:
Dr. Szűcs János, Bíró
Bírószági elnök

Ajánlom azoknak is,
akik nem hallják
nem tudják,
nem értik,
de még csak nem is remélik!

„a szabadság lényegéhez tartozik az a jog, hogy az ember eldöntse, mit gondol a létezésről, annak céljáról, a világmindenségről és az emberi élet misztériumáról”.

(Az USA Legfelsőbb Bíróságának 1992.évi döntése a Casey kontra családtervezés ügyben,
forrás: Francis Fukuyama: *Poszthumán jövőnk. A biotechnológiai forradalom
következményei* / Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003./ 169-170.o.)

All rights reserved!

**A jelen könyvben ismertetett minden tévedéshez és minden végső felismeréshez
kapcsolódó jogát a Szerző fenntartja.**

I. fejezet

Kezdetben

*„A modern természettudomány nem sokat magyarázott meg ez idáig abból,
hogy mit is jelent embernek lenni.”*

Francis Fukuyama: *Poszthumán jövőnk.
A biotechnológiai forradalom következményei*
(Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003. 219 old.)

Első fejezet: Kezdetben¹

1./ Milyen mélyről jöttünk?

1. 1. Milyen mélyről jöttünk?

Milyen mélyről jöttünk?

Nagyon!

S nagyon nehéz elmondani...

...azt a nyilvánvaló és mégis oly mélyre rejtett titkot, amely a belső önvalónkat összeköti a múlt borzalmas szakadékaival, s tovastartja a jövő nehezen megmászható hegycsúcsai felé.

Feltéve persze, hogy vannak szakadékok, és vannak hegycsúcsok!

Egy dolog azonban biztos!

Minden életben eljön egy villanás, amikor a Lélek megáll; döbrent, nagy szemekkel önmagába néz, s felteszi az időtlen emberi kérdést:

- honnan jöttem Én?
- mivé lettem Én?
- merre tartok Én?

Ekkor a *tét már nem „lenni valamiként”, hanem „lenni valamivé”; nem az, hogy vannak e céljaid, hanem az, hogy mi a Cél.*

Sőt, még az is lehet, hogy *magasabbról szemlélve már ez a Cél is csak célszerű.*

E villanás lehet a játékától megfosztott gyermek keserősége, a felnőtt hosszú küzdelem utáni bénító kudarca, a bölcselkedő elmélyedése, a költő „vak ihletű” fellángolása, a klimaxba forduló nő hőhulláma, a gyilkos és az áldozat összeakadó sikolya..., igen, mindez lehet.

Valami azonban nagyon mélyről és kemény bizonyossággal közeledik!

Ahogy meggyünk Életünk emlékröcsölő országútján, – mert az időben haladva a roncsok száma egyre nő, s az emlékek arca egyre töröttebb –, a vége felé haladva minden egyes perc fele akkora, mint az előző... el azonban sosem fogy. El sosem fogyhat, hisz a végtelent nem lehet a végesekkel kitölteni, bár egy végtelenül hosszú vonal véges területet határol. A végső határ egyre csak közeledik, el azonban sosem ér, csak egy mozdulatlanságba dermedt sikoly villantja rád immáron örök álarcát, végtelen, analóg² dadogásban ismételve a kérdéseket:

- mi végre születtem Én?
- tartok-e valamerre Én?

Nincs más, csak ez van, s minden Lélek érzi időtlenségét.

Bizony mondom néktek, hogy a *legvégső lényegünk ez az időtlenség maga!*

Mindannyian érezzük, hogy nagyon, nagyon messziről jöttünk, s határtalanul boldogok voltunk, *majd szörnyű nagyot buktunk*, elvesztettük az öröklétet, és most csak a percek arcát bámuljuk. A hiánnyal, a csonka és eltörött valósággal küszködünk, s valami kimondhatatlan harmóniájú Teljesség felé törekszünk.

BÁR NEM VÉTKEZTÜNK, MÉGIS SZÖRNYŰ NAGY A BŰNÜNK!

S ez az a Bűn, ami mindannyiunkat odaláncol az idő látszat rabláncához, s vak rabszolgákként vezet bennünket a történesek keményen ostorozó homokviharában. Ez az a Bűn, ami

¹ Előrebocsátott lábjegyzet: lábjegyzeteket használok a túlírás ellen.

² Ha egy rendszer két állapota között nincs minőségi ugrás csak fokozatos átmenet. Pl. a csap kinyitása.

mindannyiunkat összeköt, s ráfűz a végtelen valóságnak minden gyöngyszemében az egészet tükröző gyöngysorára. Innen láthatjuk, hogy Egy Minden, s a Minden azonos az Eggyel.

Nagyon, nagyon nagy Bűnünk van!

Árnyék borult a világra, s többé a harmat nem találkozik a napsugárral!

Nekünk már csak a keresés adatott, s útjaink sorsa kettős:

- vagy belevész a tájba,
 - vagy elágazik.
- Ha az utóbbit választod,
- vagy beleveszel a választásba,
 - vagy hazatalálsz.

*Ám mindegy, ha látomásod van, vagy ha csak emlékezel, **AZOK AZ UTAK IS LÉTEZNEK, AMELYEKRE SOHA NEM LÉPTÉL.***

Nem érzed-e néha úgy, hogy kilyukad a valóság, s csak önmagad belső lényegét látod felszögezve a dolgokra, mint egy azoknál elevenebb valóságot. Mindaz, ami körülvesz, mindaz, ami rád kiált – nincs, nem számít és soha nem is volt. Ellenben van egy mélyebb valóság, egy el nem pusztítható és örökkévaló létezés, mindent átható, bölcs szeretettel, amely irányt, s értelmet ad a legidegenebb testrészed valóságának, és az agyad önmagát sem értő üres göggyének.

Mert az agyad átkutat mindent, csak éppen önmagát nem tudja átkutatni kutatás közben.

S mert nem élsz egyforma elevenséggel minden testrészedben! S ehhez képest, ugyan mit számítanak a világvárosok, mit számítanak a totális háborúk, mit a fájdalom, a gazdagság, vagy az éhhalál?

Egy barlang csöndje, egy lassan aláhulló madártoll, vagy egy felvert madárraj szédítő, majd lassan tisztuló káosz³a többet közöl a jövőről, mint ez a demagóg, megszondázott, virtuális valóság! Csupán egy valami kell hozzá: egy benső Teljesség, amely tudja, hogy egylényegű minden létezővel. Valamint ebbe a Teljességbe szervesülten egy ősi elv:

ÍTÉLJ!!!, DE ELŐSZÖR ÖNMAGAD FELETT!

1. 2. Kezdetben

Kezdetben még tiszták voltunk, s ártatlanok. A dolgok önmagukért léteztek, s létezésükhöz teljességgel elég volt létük, minden önmaga oka volt.

Nem volt kérdés, nem volt kérés, s nem volt jó és rossz. Kezdetben volt a csönd. S már ez a csönd is jó volt, s már ez a csönd is rossz volt. Kezdetben Egy volt minden. S az Egynek szerves része volt minden, s mindent szerves egésszé fogott össze az egység „azonnal-ható és végtelen” vonzása. Minden dolog az összes többi szíve volt, s minden dolog az összes többi szívében dobogott.

³ A természet lényege szerint nem lineáris, kaotikus, amely mindenhol jelen van, de ugyanakkor stabil és strukturált.

*Tökéletes volt a geometria és a topológia*⁴. Tökéletes volt a vonal⁵, mint valami egydimenziós realitás, amely csak önmagához tartozott, felület nélkül, nem érintve az oldalak és síkok szennyesét. S tökéletes volt a pont⁶, kiterjedés nélküli, ám egyidejűleg végtelen. Nem sározta be létét dimenzió, semmiféle súllyal bíró anyag, mégis minden létezőt-, s minden tartamot tartalmazott. Ám hosszú az út a ponttól, az önmagában görbülő egyenesen és a síkon át a táguló gömbig. S amíg meg nem jelent a gömb, addig csak az ösztön és nagyobbik testvére, az Eszmélet volt.

A nagy kérdés
– *a filozófiában és a vallásban ugyanúgy, mint a tudományban –,*
hogyan az univerzum egyáltalán miért létezhet?
A kvantumfizika és az általános relativitáselmélet kombinációjából
adódó válasz szerint az univerzum valóban a semmivel lehet egyenlő.
Kissé precízebben,
az univerzum teljes energiája a nulla körül mozoghat.
...a gravitáció (a görbült téridő) az energia egyik formája
– s bár bizarrnak tűnik
,de a gravitációs mező valójában energiát tárol.
Igen valószínűnek tűnik,
hogyan az univerzum összes,
tömegbe zárt pozitív energiája pontosan egyenlő
saját gravitációs mezőjének negatív energiájával.
Az univerzum talán nem több
– vagy kevesebb –
mint egy kvantumingadozás.

(John és Mary Gribbin: *A természettudományról mindenkinek,*
Akkord Kiadó, 2002. 236.o.)

1. 3. A halhatatlanság halhatatlan vágya a halálra

Menjünk hát sorban!

Tökélytől a tökélyig, a formától a lehatárolt tartalomtól át a formáig, a tiszta energia felkőhögött szennyesétől: az anyagtól, a sejten, a húson át az eszméletig, a tudatig és a Lélekig. S legvégül – ő álmok valós zabolája – végre vissza az örökkévaló „nem téridő kerítette, múlás cserepe nem fedte” otthonába.

⁴ A matematika egyik ága, amely azokat a tulajdonságokat vizsgálja, amelyek változatlanok maradnak a különböző alakzatok összenyomása, nyújtása, forgatása, stb. során. A tér topológiai tulajdonságai a legállandóbbak, a tér bármilyen mértékben deformálódhat, a topológiai jellemzői akkor is megmaradnak. Kicsit *tudományosabban*: a topológia a homeomorfizmusok során változatlanul maradó geometriai objektumokkal foglalkozik. S *folytatva*: a matematikai objektum esetleg olyan dolog, ami nem is létezik, s az ilyen dologra vonatkozó bármely állítás igaz lehet.

⁵ Az egydimenziós tér legegyszerűbb idoma, amely végtelen számú pontot tartalmaz, felülete=0.

⁶ A nulladimenziós tér legegyszerűbb idoma, olyan valami, aminek nincsen része és kiterjedése; helye van, de terjedelme nincsen.

Tehát „minden kezdetek kezdetén” minden tiszta volt és tökéletes, pontosabban a minőség nem szennyezte a létet, az romlatlan és romolhatatlan volt. Maga a „semmi”, a Semmi, a valóság más formája, maga a „tiszta valóság, mint olyan”.

A halhatatlanság halhatatlan vágya, hogy megtapasztalja a halált.

Megvallom, mindig bajom volt a filozófiai megközelítéssel, így Heidegger soraival, miszerint:

„A semmi, amely elé a szorongás állít bennünket, leleplezi azt a semmisséget, amely a jelenvalólétet *alapjában* meghatározza, s ez az alap maga a halálba való belevettségben van.”

(Martin Heidegger: Lét és idő, Budapest, 1989. 513. o.).

Egy kicsit szívhez szólóbb és extatikusabb az alábbi idézet:

„»Miért van egyáltalán létező, nem pedig inkább a semmi? « Ez a kérdés. Sejthető, hogy nem esetleges. »Miért van egyáltalán létező, nem pedig inkább a semmi? «- nyilvánvaló, hogy ez valamennyi kérdés közül az első. Természetesen nem az időbeni egymásra következés rendjének értelmében...”

(Martin Heidegger: Bevezetés a metafizikába, (Budapest, Ikon, 1995. 3.o.).

Vagy Hegel, aki azt írja:

„ A *semmi* mint ez a közvetlen, önmagával egyenlő, éppígy megfordítva *ugyanaz*, ami a lét. A létnek, valamint a semminek igazsága tehát a kettőnek *egysége*; ez az egység a *levés*. „

(A logika. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979. 156.o.)

Annál inkább tetszik a modern fizika, bár mindig a Nobel-díj felé kacsingató, ám helyelközzel mégis a maga „őszinte és nem tudóshoz méltó” megfogalmazásával.

Íme:

„Kezdetben volt az űr. A semmi. A vákuum, vagy talán inkább a hiány különös formája: nincs tér, nincs idő, nincs anyag, nincsenek fények és hangok, de már léteznek a természet törvényei, lehetőségekkel töltve meg ezt a semmit. Akár egy hatalmas kötömb, amely a sziklafal peremén billeg...”

Itt álljunk meg egy szóra.

Mielőtt a kő lezuhan, illik bevallanom: igazából nem is tudom, miről beszélek. „

(Leon Lederman, Dick Teresi Az isteni a-tom. Mi a kérdés, ha a válasz a világegyetem? Typotex, Budapest, 2001. 11. o.)

Világos kijelentés. S Lederman meg is kapta a fizikai Nobel-díjat. Innen meríték bátorságot én is magamnak.

*A Semmi, a **TISZTA SEMMI AZ, AMI NEM EGYENLŐ NULLÁVAL, DE A MÍNUSZ, A HIÁNY.** A Semmi nemcsak a világunkban nem létezik, hanem hiányzik is. Olyannyira kevés ez a létezés, hogy célja csak önmagán túl lehet. A Semmi az, ami tele van lehetőséggel, az örült vágy feszültségével a megnyilatkozás felé.*

A költő, a pásztor, az elveszett és a születő, a bűnös és a büntelen, és minden ember magában hordja e közös emléket, a közös eredetet.

Te ezt nem tudtad?

S azt, hogy a Semmi mátrixában⁷ minden tökéletes?

Akkor nézz körül!

*A **SEMMI AZ, AHOVÁ MINDEN EMBERT ELVISZ EGYSZER A SZORONGÁS.** Egyszer csak egy váratlan percben, e piciny időtartamban – a születés és a halál között – a halandó felköhögte ezt az oly vágyott és oly mélyen viszolygott, lassan burjánzó, foghatatlan és oldhatatlan görcsöt.*

Hogy mikor?

A végtelened e lehatárolt szakaszán a rád terülő Sors szabja ki és adja meg a lehetőségek legmélyebbre vagy legmagasabbra nyíló ajtóit. Lent a porban vagy fent az egekben a végzet ellened van. Miután felszálltál, vagy lezuhantál, sorsod hű kutyaként melléd szegődik, enged, és vigyáz rád: s egyetlen szigorú feltétellel szabadon teremthetsz, ha a teremtés terhét és kockázatát Te magad viseled! Mert, mint minden ember, szabadságot akarsz. Ám csak azért akarhatsz, mert a szabadság már régen megtalált!

Ráébredtél Te már erre?

Pedig végre meghajol a nagy- és ésszerű tudomány is az igazi kérdések előtt: mi végre ez az ingatag, s végső soron megmagyarázhatatlan világ?

Csak azért mert lehetséges, már léteznie is kell?

Mi végre a létre-fordult anyag, és a milliárd és milliárd éves történések?

A létezés csupán anyagcsere?

De ki, vagy mi van a nagy folyam mögött?

*Ismerősek, és nehéz, súlyos kérdések ezek, hisz naponta felteszed: **KI, VAGY MI NÉZ VISSZA REÁD FORMÁT NEM ISMERŐ SEJTJEID LOMBJA KÖZÜL?***

A kvark?⁸

Az csak költő szülte, jelentéstelen szójáték.

Az atom?

Ami vak erők szelétől sodort, mint a por.

Az óriás molekula?

Ami csak vergődik a kémia poklában, s mászik a kötések és vonzások ágán.

A szerv?

Az csak lehajtja fejét, s épít és ürít a folyamatok partján.

Az ember?

Aki csak szívvel megvert forma, mely lassan elhalványul.

Az emberiség?

⁷ A mátrixnak nagyon sok, egyre jobban kiteljesedő jelentése van. Jelent anyaméhet, a számok két dimenzióban elrendezett rendszerét, ahol az eredmény függ a műveletek elvégzési sorrendjétől. Az M-elmélet ideiglenes neve, amely az előzőleg számon tartott öt szuperhúr elméletet egyetlen, mindet magában foglaló rendszerbe egyesítette. Legújabban filozófia a Mátrix című filmhez kapcsolódóan.

⁸ A húrelmélet előtt az anyagot atomok alkották, melyek atommagból és elektronból állnak. Az atommag összetevői, a protonok és a neutronok mindegyike három kvarkból épül fel, mint végső építőelemekből.

Ami csak egy roppant organizmus-gépezet, egy önfaló és mindent elpusztító tobzódás.

Tükrök nélkül nézz önmagadba!

A tükör hű, de a tükör mégis homályos. A tükörképed, bár hasonlít Reád, mégsem Te vagy. Minden kontúrt és árnyékot megmutat, mindent visszaad, kivéve a legfontosabbat: az élő Lelkedet. *Egyvalami van csak, ami minkét oldalról áttetsző: a látomás és a megvilágosodás.*

S ugyan melyik a több: a fény, vagy az árnyék?

És ha a fény nem foglalja magába az árnyékot, akkor honnan van az árnyék?

Súlyos, nehéz kérdések ezek, és éppen ezért a legvégső bűvópatakat; a Semmit még sokszor körbe-, és körbejárom, megfoghatatlanságához még sokszor visszatérek!

1. 4. Az anyag⁹

Hát kezdjük akkor tudományosan, de „nem tudóshoz méltóan”.

Nem a dolgok, nem a test, nem az atomos anyag a jellemző létező, hanem az állandó átalakulás és az üresség!

Adj egy perc belső nyugalmat, szilárd pontot Önmagadnak és Nekem, s együtt nézzünk körül ebben a világban!

Hol is vagyunk mi? Miből és miben is vagyunk mi?

Az atom több, mint 99 %-a üres tér, az atommag átmérője 10.000-szer kisebb, mint az atomé, s a mag térfogata 10^{15} -szer kisebb, mint az atomé.

Az atommagban a proton és a neutron átmérője 10^{-32} cm, ugyanakkor az atommag átmérője 10^{-15} cm. Ez a gigantikus különbség jól tükrözi az óriási ürességet!

Mi is ez a Nagy Mindenség?

Elszórt, egymást leső és kerülgető anyagpacák, s körülöttük és bennük a mérhetetlen és végtelen üres tér.

A Mindenségben a proton átlagos sűrűsége 10^{-26} gramm / cm³. Élettartama legalább 10^{34} év, ha egyáltalán elbomlik. A szabadság micsoda csapdája. A szabad proton a megmaradási törvények miatt nem tudja önmagát átadni más részecskének. Hasonlóan stabil az elektron, talán végtelen ideig létezik. A galaxis centrumokban létező fekete lyukak élettartama 10^{1000} földi év.

Időt teremtő agyaddal fel tudod fogni ezt?

És a nagyszerű fény!

A fotonok átlagos sűrűsége a nem extragalaktikus tartományokban 10^3 /cm³. Minden atomra kétmilliárd foton jut. Nyugalmi tömegük nincs, életkoruk végtelen. Az Univerzum elektromágnesen sugárzásból, elektromágnesen térből áll. *Minden és mindennek az őszanyja a fény!*

És micsoda mozgás!

Az atomban az elektron sebessége 1000 km másodpercenként, a nukleonoké az atommagban 75000 km másodpercenként.

Nézz, nézz fel az égre!

A Naprendszer 250 km/másodperc sebességgel kering Galaxisunk – a Tejút – középpontja körül 25 000 fényév távolságban. Útja során áthalad a spirálkarokon és a galaktikus síkon, iszonyatos kataklizmákat, pusztulásokat elviselve, s alig túlélve. E csillagrendszerünk 200 millió év alatt végez egy teljes keringést, ami a galaktikus év. Valaha a jövőben lesz-e még ember, aki él és számol ebben a szoláris léptékben?

⁹ Az energiafluktuáció során a tiszta energiának át kell alakulnia vele egyező számú részecske-antirészecske párrá. A mi világunk anyaga atomokból épül fel, az atomok részecskékből, ezek viszont nem anyagiak, hanem egymásba alakuló mintázatok, szövedékek, egymásba szervesült hálózatok-hálózatai

Veszélyes és fájdalmas a létezés! De mégis, a szenvedés is lehatárolt: hogyan kiálthatnál az űrbe, mikor ez a sebesség a hangsebességnél közel nyolcszázszor gyorsabb?

Mindeközben a Föld a Naprendszerrel együtt 365 km/másodperc sebességgel mozog a csillagközi térben az Oroszlán csillagkép déli felének irányába, s ugyanakkor a Föld kering a Nap körül, és forog a saját tengelye körül.

S most nézz magadba, kérdezz és válaszolj:

„HOL AZ A SZILÁRD PONT, AMELY KÖRÉ FELÉPÍTHETNÉD ÖNMAGADAT, ÉS 11 FELÉ KIÁLTHATNÁD; ÉN MÁS VAGYOK, ÉN EMBER VAGYOK !?”

Tudom, az első kérdésedet: miért 11 felé? A tudományos válaszom az, hogy az egyesített öt szuperhúr elmélet 11 téridő dimenzióban érvényes. A nem tudományos válaszom az, hogy ez rejtelmes és nagyon szép.

Tér, mező, fluktuáció, sugárzás, mozgás, állandó átalakulás és az üresség!

Az atomos anyag csak szennyeződés.

A Mindenség összetevői közül atomos anyag 4 %, ebből csillag- és bolygó anyag 2%, és 2 % vándorol a galaxisközi térben. A legfontosabb, a döntő összetevő a csak sejtett egzotikus, sötét anyag 26 %, és a sötét energia, a vákuum, és a kvintesszencia 70 %¹⁰.

A csillag- és bolygó anyagnak mindössze 2%- a nehéz elem.

De lépünk túl az egzakt realitáson, s legyünk kissé normatívabbak. Mert nemcsak természeti törvények vannak, hanem ember által alkotottak is.

(A jogszabály / 145/2004. (IV. 29.) Korm. Rendelet, a nemesfém tárgyak és termékek vizsgálatáról, hitelesítéséről és nemesfémtartalmuk tanúsításáról / értelmében a *nemesfém*: az arany, az ezüst és a platina; ha az ezekből és más fémek ötvözetéből készült tárgy nemesfémtartalma a 10%-ot eléri.)

Az anyag, és így az ember is csak a létezés periferiája, egy felbuggyant szennyezettség. Már-már kortalan, öreg és ormótlan dolgokként sodródunk itt, valahol a megfoghatatlan ürességben.

A kerekítés szabályai szerint számértékünk = 0.

Hasonlítunk ahhoz, ahogyan egy gyűszűnyi páráska lebeg a tőlünk agyongyötört Földplanéta „ minden lehetséges könnyecseppet tartalmazó” óceánjai fölött.

MILYEN MÉRHETETLENÜL SEMMIK VAGYUNK, MILYEN NEHÉZ REÁNK TALÁLNI, S MILYEN NEHÉZ EMBERNEK LENNI! ÁM ÉPPEN EZÉRT LEHET IGEN NAGY AZ ÉRTÉKÜNK, MERT KÜLÖNÖSSÉGÜNK IGAZOLJA, HOGY A LEGTÖBB INFORMÁCIÓ¹¹ BENNÜNK LAPPANG A MINDENSÉGRŐL!

Nagyon biztos lehetsz benne, hogy a legtöbb információ bennünk lakozik, mert különbözünk. Ráadásul ***különös módon különbözünk a nagy többségtől! Mi vagyunk az inverz szennyezettség!***

Kihasználva e különös különbségünket, a hatalmasok és a parányok egyaránt általunk és rajtunk keresztül futnak és jutnak a létezésbe. És mert mi ott állunk minden útkereszteződésnél, keressük és lassan már hisszük is, hogy értjük az arányok útjelzőit! A léptékekben valahol közbülsők vagyunk: elég nagyok ahhoz, hogy strukturálódjunk és struktúrákat használjunk, de azért nem oly nagyok, hogy a gravitáció összeroppantson

¹⁰ A Mindenségünk gyorsulva tágul, amihez kevés a normál- és az egzotikus, sötét anyag, szükséges egy negatív energiamező, s ez a kvintesszencia.

¹¹ Sokszintű fogalom. Olyan különbséget okozó különbség, aminek van jelentősége. Bármely input, amely az organizmust tájékoztatja valamiről, csökkenti valamilyen tekintetben a bizonytalanságot. Irreleváns input = zaj.

bennünket. A mélyből a magasba vezető utunkon *érteni véljük az ismert létezők méretét és arányait.*

Íme:

Az atommag sugara 10^{-15} méter, az ember 1,8 méter, egy fényév 10×10^{15} méter

Univerzum – galaxis – csillag

Univerzum – csillag – atom

Csillag – ember – atom

Ember – egysejtű – atom

S mi is ez a valóság?

Az összes véges létező, amely osztozik a végtelen és kimeríthetetlen létén, vagy egyszerűbb nyelven megfogalmazva: pokol és meny keveréke.

1. 5. Az idő

Az idő utat tört magának az örökkévalóságban, s kinyíló kapuja a pillanat.

E megfoghatatlan ürességben valami nemcsak van, hanem történik, nemcsak díszlet, hanem előadás is van a „Nagy Színpadon”. S a „Nagy Dráma”, melynek minden szavát ismerjük, de senkit, ki e szavak akár egyikét is kitalálta volna. Itt nincs színész, nincs szerep, minden egyszerre teremtő és teremtet, néző és résztvevő, anyag és erő, hullám és részecske, tömeg és energia egy olyan játék mátrixában, ahol a játék pillanatnyi állásához igazodva változnak a játék szabályai

Mert az üresség oly érzékeny a feszültségre, a fluktuációra¹², ezért a törékeny időbe vetve megjelent a szennyeződés, az anyag.

Vagy talán éppen az anyagba szívárgott be a tünékeny idő?

E töredék tartam előtt nem volt más, csak sugárzás, maga a fénnel telt tér, vagy a térrel telt fény, a vemhes világ vakító forgolódása. Az anyag, mint létező bezárult, csapdába esett. Ami a zárt ajtón belül rekedt, annak egyirányú út lett minden: a növekvő szétszóródás, a rendezetlenség, az entrópia,¹³ a kihűlés.

A számoltan múltó idő tartama egyirányú, kötelező kibomlás. Így az idő lényegében a változás lakmuspapírja.

Az örökkévalóság viszont a Szellem finom fátyola, a mindent tartalmazó nagy háló, ahol az összes esemény a centrumban van, s minden centrum túlmutatva önmagán; minden más esemény szülő középpontja, s minden tett következménye.

AZ IDŐ: A NAGY ELLENSÉG ÉS A NAGY SEGÍTŐ. MEGÓV MINDENT AZ ELMASZATOLÁSTÓL, S VÉGÜL A HAZUG MULANDÓSÁGGAL MINDENT ELMASZATOL

Szomorúak, mélység nélküliek és oly szegényesek az idővel, a mulandósággal kapcsolatos emberi fogalmaink, mert egymással kart-karba öltő, idem per idem¹⁴ mondatokkal magyarázzák önmagukat.

Bizonyítom ezt kérdéseimmel:

Avagy többet jelent-e Neked 90 perc séta, mint másfél óra nyugalom?

¹² A pillanatnyi értékek ingadozása, amelynek minden, a gravitáció és a tér is alá van vetve. Egyre kisebb méreteken a tér és az idő erősen ingadozik, viharzik, ez a kvantumhab.

¹³ A rendezetlenség mértéke. Az összes lehetséges mikro-állapotok konfigurációjának a száma, amelyek ugyanazt a makro-állapotot állítják elő.

¹⁴ Ugyanazt ugyanazzal

És 1 óra 10 perc azonos-e azzal, hogy 70 perccel múlt éjfél?

Ha a ma létező állítás, akkor az éjfél utáni holnap a negatív tagadás, és egyben mégis a letagadott tegnap kibomlása?

Lehet, hogy az idő a Semmi görbülete? S a görbület azt jelenti, hogy a különböző pontokban a hiány különböző mértékű, s ezért az idő különbözőképpen telik?

Nem tudni, hogy a kérések dalolnak-e a folyónak az örökkévalóságról, vagy inkább a nagy folyó suttogja a kéréseknek az elmúlás dalát?

S az idő tökéletes szimmetriájú üvegfalán, ha átléptél, akkor az visszafelé folyik?

És e tökéletes szimmetriában elméd homokórájának melyik tölcsére, milyen irányba méri az elmúlást¹⁵? S ha valaki méri, akkor öregszik is az idő?

Az idő vonal. Ám a vonalak néha szétválnak, máskor megszakadnak, sőt önmagukra visszahajlanak. Lehet, hogy a múlás elvisz a kezdetekhez és a véghez, s mindkettő között és mögött ott van a szétterülő örökkévalóság? Mert ha tagadom az időt, az még nem jelenti, hogy tagadom az örökkévalóságot is!

Csak képzeld el, ha tudod, hogy az idő szemcsézett, s mint minden más, kvantumos tulajdonságokat mutat fel. A legkisebb időegység az, ami alatt a fény megtesz egy nukleon átmérőnyi utat.¹⁶

Léteznek-e az ennél rövidebb utak?

Meglehet igen, csak nem lehet kigöngyölni őket, nincsenek tulajdonságaik, nem hatnak reánk. Te már tudod; azért azok az utak léteznek! Tanúi vagyunk a folyamatoknak, megtapasztaljuk őket. Ám vannak olyan folyamatok is, melyeket más típusú tanúk tapasztalnak meg, s vannak olyanok is, melyek tanúk nélkül mennek végbe.

S most felelj a kérdésre: milyen sorrendben következnek azok a percek, melyek soha nem lesznek részei életünknek?

Avagy az idő a tér belseje, a mozgás bilincse és kényszerzubbonya?

Ha valóság, akkor már múlt, ami elmúlt, ha lehetőség, akkor a jövő, a talán soha el nem jövő. Hidd el, soha nem nézhetsz hátra, nem üzenhetsz jobbra vagy balra, az idő csak egyfelé nyitott, s mi bolyongunk a jövő felé. A múlt és a jelen része a jövőnek, ám a múlt is csak a jelenben létezik.

De hogyan tudnánk elhajolni a jelenpillanat elől, hiszen amikor megérint, már el is múlt? Nincs előhírnöke.

Mert nem volt, nincs és nem is lesz új semmi az örökkévalóság görnyedt lombjai alatt. Semmi sem múlik, és semmi sem mulandó.

Nemcsak a száztíz éves gyökér, a százéves törzs és a féléves levél határozza meg a fa lényegét, avagy az erdőt. S a tavaly lehullott levélből a tavaszi erdő lényegét megérteni nem lehet. Hasonlóképpen a lét is sokkal több és sokkal tágabb. A nagy múlhatatlan és éppen ezért kezdet nélküli, ám minden lehetőséggel terhes Semmi készül a pillanat kráterén át az itt és most létezésbe.

Ez a Mindenségünk!

S ahogy a mozgás mozdulássá pördül, ahogy a fájás érzéséből a fájdalom érzelme lesz, ahogy a bonyolult anyag önmaga fölé, s önmagába görbül: megszületik a tudat, s vele az új minőség, az új teher, ami egyben a legfőbb áldás.

Az idő és a sors kitaposandó ösvényein váratlan szakadékok keletkeztek, s a téridő diszkrét tartományaiba be-be csap a végzet.

Ahogy a mozgás mozdulássá pördül...

¹⁵ Lehet, hogy az idő szerepe pusztán az, hogy a dolgok és folyamatok ne történjenek egyszerre.

¹⁶ A Planck- idő 10^{-43} másodperc. Ennyi idő alatt tesz meg egy Planck- hossznyi távolságot a fény.

2. / A teremtés

2. 1. A kezdet előtt

Tudod, nem csak az létezik, aminek árnyéka van!

Az árnyék hiánya nem jelenti egyben a fény hiányát is. Mint ahogy a fény sem tekinthető az árnyék kisugárzásának. S a valóság is több, mint az átélt, vagy a valaha is átélhető létezők összessége. S ami számodra nem létezik, az attól még létezik!

VANNAK OLYAN HELY- ÉS IDŐ-NÉLKÜLI CSEREPEK, AMELYEK CSUPASZ RÉSZKÉNT, EGÉSZET NEM TÉTELEZVE SODRÓDNAK EGY ALAPJAIBAN MÁS LÉNYEGŰ VALÓSÁGBAN.

ÁM AZ EGÉSZ, A FORMA MÉGIS LÉTEZIK!

A MINDENT ÁTHATÓ, EGYKRISTÁLY LÉNYEGŰ, CSAK ÖNMAGÁT TARTALMAZÓ, DE MINDENNEK A LEHETŐSÉGÉT HORDOZÓ TELJESSÉG.

Csak zene, harmónia, és a húrok; külön-külön, s néha együttcsendülő, alkotó rezgése. E harmónia nem jósolt még semmit, sem erőt, sem anyagot, sem gravitációt. Mélyen elrejtve benne a lehetőség, a „kibomlásra váró minden lehet, s mindennek az ellenkezője is” receptje. A nagy Teljesség teremtés kalauza, hasonlóan az éppen csak kialakult Ösföldhöz, melyben már ott lappangott az Élet, a tudat, az öntudat, a Bűnben felismert hiány, az emberi társadalom, s az egész mesterséges valóság.

Ki láthatta akkor ezt a közel 4 milliárd éves távlatot?

A holt, éppen csak megszilárdult kőzetekbe az acél-üveg városokat, fegyverrendszereket, lőszerhegyeket, szexus felpörgette életeket, széttöredezett, gyűlölködő, agresszív civilizációkat, a virtuális, akciós és mégis béna valóságot?

Pedig mindezek ott voltak, s ki tudja, mi minden lehet még ott!

Miként a megtermékenyített petesejtben benne van ezermilliárd sejt származási vonala, sorsa és kapcsolata, az egydimenziós vonal kibomlása a négydimenziós téridő élő templomává. S e templom szentek szentjében²¹, a rejtett többi dimenziókban mindig is ott térépelt az eszmélet, a tudat, majd az öntudat.

Az ősi cserepek a nagy óceánban sodródtak.

Volt azonban valami mellettük, közöttük, fölöttük, bennük; mindenhol, mindenkor, sehol, és semmikor; valami információ, amely mozdulássá vált, hogy tetté és Igévé legyen.

E nagyon sűrű, egylényegű energiaóceánban játssza örökkévaló drámáját a lét, megalkotva a végtelen sok létezés forgatókönyveit. Mindenségek éppen csak kikelnek, mindenségek lángolnak, táguznak, hordozva ezer-, és ezer-milliárd éves időjárás-változások terményeit; meddő, holt anyagot, replikálódó életet, virágzó halált, vagy éppen imádatot teremtő tudatot.

EL NEM KÉPZELHETŐ GAZDAGSÁGÚ ÉS FEL NEM MÉRHETŐ MÉLYSÉGŰ LEHETSÉGES VALÓSÁGOK LAPPANGANAK, S PATTANNAK KI A TÉREN ÉS IDŐN TÚL LÉVŐ TELJESSÉGBŐL. ITT NINCSEN MOZGÁSRA VÁRÓ TÉR, MERT MINDEN EGY HELYEN VAN. ITT A TÉR NEM HELY, ÉS A HELY NEM TÉR, HANEM MINDKETTŐ EGYMÁS BELSŐ LEHETŐSÉGE. ITT A TÉR BEGÖNGYÖLŐDIK LELKI IDŐVÉ, S AZ IDŐ SZÁMTALAN IRÁNYBA SZÉTHAJLIK, SZÉLES MOSOLYT KÖLCSONÖZVE AZ ELMŰLÁSNAK. *Mint a pont, melynek nincs része, nincs mérete, s amelynek a határozatlansági elv miatt helye sem lehet. De már van továbblépés. E pontok immár végtelen, üres halmaza és pora, beszorítva a végzet egyre*

²¹ A jeruzsálemi zsidó templom legbelső része, ahol a Frigyláda nyugodott

szűkülő cellájába, s átítatva a határtalan energia feszültségével. Bármikor, bárhol, bármi szétrobbanhat.

Íme a létrehívás és egyben tetemrehívás!

Legyetek éberek!

A modern tudomány önmagába bezáródó-, vészesen dagadó-, s a létezés ismeretlen lejtőin veszélyesen felgyorsuló lavinává vált. Láncfűrészekkel próbál szemműtéket elvégezni.

Ismétlem: *legyetek éberek!*

Lehet, hogy a pontnak is van árnyéka, és a síknak is van mélysége! Avagy hogyan állhatnának össze a méret nélküli pontok vonallá, s a szélesség nélküli vonalak síkká? És már e sík sem síkföld, hanem az ég felé vágyó, termékeny talaj. Föld, amelybe ha mag hullik, befogadja, s buja vegetációval kinyitja három + egy dimenzióba. Ezen irányok az élettel megtelnek, mozdulnak, önmagukba görbülnek, s szervesülve kitöltik a táguló gömb Teljességét.

A Planck-időben, Planck-hosszúságú²², Planck-sűrűségű²³ és Planck-tömegű²⁴ csíra emelkedik ki a végtelen feszültségű energia sűrű tajtékából, s magára rántja a létezés, a tér és az idő áttetsző és mulékony álruháját. S még mennyi csíra, mennyi termés, mennyi majdan szárba szökkenő, sokszínű lehetőség. Mind-mind része a totális létnek, s mind-mind valamilyen általunk meg nem ismerhető hatás útján tud egymásról, s hat egymásra. Mélyen, nagyon mélyen (ahonnan jöttünk) e világok kommunikálnak, részt vesznek, komponensekként komponálják a legőszibb és a legvégső harmóniát.

NYITÁNY < VERSENYMŰ < SZIMFÓNIA.

És ekkor még szörnyű, szörnyű kakofónia.

Addig amíg egy húr fel nem csendül.

És e zengő húr önmagában már a legvégső harmónia; a nyitányba nyíló finálé..

Mert tér és idő nélkül nincs pozíció, ám van kompozíció!

Tehát a **TELJES LÉT GEOMETRIÁJA: NEGÁCIÓ → POZÍCIÓ → KOMPOZÍCIÓ.**

2.2. A kezdet a Semmi

A Magyar Virtuális Enciklopédia / <http://www.enc.hu> / a „semmi” keresőszóra nem ad találatot. Ez is igazolja, hogy posztmodern jelenünkben is súlyos, mindmáig válasz nélküli kérdések röpködnek a kibertérben, ezért a Semmihez – a halhatatlanság halhatatlan vágyához a halálra – még sokszor visszatérek!

A SEMMI A VALÓSÁGNAK EGY EGÉSZEN MÁS, BŰNTELEN FORMÁJA. ÉS A SEMMI ÖNZETLEN, A SEMMI MÉLTÁNYOS, MERT A SAJÁT HATÁRÁN MEGENGEDI A LÉTEZÉST. A SEMMINEK RÉSZÉT KÉPEZIK A TETSZŐLEGESEN TÁVOLI PONTOK IS. DE MINDEZ NEM HOLT TOPOLOGIA, MERT A SEMMI TERET TEREMT A LEHETŐSÉGNEK ÉS DINAMIKÁT AD A RENDNEK²⁵. MINDEKÖZBEN TÚLHAJTJA ÖNMAGÁT AZ EMBERBEN; ÉS A NEMLÉTET A

²² A Planck- hosszúság 10^{-33} centiméter. Ennél kisebb léptéknél a tér szövetének fluktuációi meghatározóak lesznek.

²³ A Planck- sűrűség $5,1 \cdot 10^{93}$ g/cm³.

²⁴ A Planck tömeg $2,2 \cdot 10^{-5}$ gramm. A proton tömegének tízmilliárd milliárdszorosa.

²⁵ Legelemibb szinten az objektumok közötti alapvető viszony, a „között fekszik” viszonya.

SZORONGÁS ÚTJÁN ÁT HIÁNNYÁ NEMESÍTI. A SEMMI AZ ABSZOLÚT TELJESSÉG! AZ ÜRES, ÉS AZ EGYBEN CSURIG TELT!

Mi is lenne hozzá méltó, hozzá mérhető?

A létezés más formái?

Szóba sem jöhet e kisstílű, ellapult periféria!

A jelenségek ismert mozgásai?

Hamvadó rőzselángok ezek a végső méltányosság örök tűzében, picinyke szikrák a tiszta fehér izzás kemencéjében.

Az abszolút üres 0 halmaz?

Ez csak ideális részhalmaz, s nem a hívó, a teljesen kiürült Teljesség, amely tartalmaz minden részteljességet, még azokat is, amelyeket nem!

A Semmi abszolút és csak önmagához méltó! Nem az általunk ismert módon létező, mert minden lét tőle ered. ***A SEMMI NEM LÉTEZIK, HANEM ALAPJA A LÉTNEK.***

Ezt az alapvető entitást ne keressük most a szent könyvekben, ne keressük most a filozófiában, de keressük a nagy-, és ésszerű tudományban, hisz a modern tudomány ma már vizsgálja az ürességet.

Mert nem a metafizika tűnt el napjainkban, hanem a fizika változott metafizikává! S még az is lehet, hogy a természettudományok is Isten ajándékai!

Mit mond tehát a Semmiről a modern fizika?

„Éppen az üresség vizsgálata érintkezik a legmélyebb fizikai fogalmakkal, olyanokkal, mint az okság, az anyag és a geometria kapcsolata, a részecskék és terek szimmetriatulajdonságai, s e szimmetriák kapcsolata a megmaradási törvényekkel.

„(A.B.Migdal: Az igazság keresése. Gondolat, Budapest, 1989. 216. o.).

Hozzátehetném, hogy nem csak a fizikai, hanem a legmélyebb emberi fogalmakkal érintkezik az üresség.

A vákuum az üresség, a semmit nem tartalmazó tértartomány neve. A tökéletes vákuumot az univerzum extragalaktikus tartományai közelítik legjobban, ahol csak kb. 400 foton és 200 neutrínó van cm³-ként.

A részecskefizika fontos témája a részecskementes (gerjesztetlen) vákuumnak, azaz a világ kvantummechanikai alapállapotának tanulmányozása. E vákuumban időszakosan folyamatosan szétválnak, majd eltűnnek részecske; anti-részecske párok. Az elektron; pozitron szétsugárzásban kialakuló intenzív elektromágneses erőter ezeket polarizálja, eltávolítja egymástól. A vákuum polarizációjával fedezték fel a nehéz kvarkokat.

/ Forrás: Magyar Virtuális Enciklopédia, <http://www.enc.hu> /

A SEMMI A KVANTUM-VÁKUUM. AZ ÉTER. A TÉR. A MÉG SÁPADT, MAGÁNYOS ÉS KITÖLTETLEN TÉR, AMELY MINDEN IRÁNYBAN S MINDENKOR LEHETŐSÉGET AD A LÉTEZÉSRE.

Hely a nap alatt, de még Nap nélkül.

A Semmi a szingularitás²⁶ kvantumfizikai megfelelője. Íme a Nagy Egyesített Elmélet, a Mindenség Elmélete²⁷. A Semmi kibékíti és tartalmazza a legnagyobbat és a legkisebbet, a nyitányt és a finálét, s mindkettőnek forrása, fenntartója és mátrixa. Anyaméh, amely áldottan és vemhesen, nemcsak megfog, kihord, szül, hanem burokból tart, eltemet, s újra fog, kihord; úgy azonban, hogy mindvégig, mindenkor, mindenhol, mindennel és önmagával terhes. Ősi, örök és folyamatos szűznemzése mindennek.

A TÉR, AHOL A GERJEDÉS EGYBEN GERJESZTÉS, S AHOL A LEHETŐSÉG, VAGY AZ INDULAT MINDEN MÁS HIÁNYÁBAN ÖNMAGÁRA HAT VISSZA. TÉR, SZÁRNYALÁS NÉLKÜL.

Lehet-e bármely létező feketébb a Semminél?

Micsoda kihívás a létezésre!

Út, ahol nincs irány oda; mérték, amely nem lehet akkorra. Csak a minden lehetőséget magába foglaló, de tehetetlenül önmagára hajló, önmagát marcangoló, fluktuáló feszültség van. A vákuum szerkezet nélküli, de lehetőségként mindent tartalmaz, minden benne van. Mindennek a formája, mindennel kapcsolatban van, mindennek a végső óceánja, és végső, végzetes hordozója. Az üres halmaz, amely tartalmaz minden más halmazt. Az üres kozmológia modell, amely tartalmaz és leír minden más lehetséges modellt. Az üres felhő, amely szülője özönvíznek, és aszályos sivatagnak.

A VÁKUUM NAGYON ÖSSZETETT VALÓSÁG. Benne zajlanak a terek, a mezők állandó ingadozásai. E nagyenergiájú csatákban a vákuum instabillá válik, részecskék és antirészecskék keltődnek szakadatlanul a valóságra, és folyamatos az energia-kicsatolódás. S minden keltődés, minden kicsatolódás pillanatnyi távolhatásként átremegteti az egész Mindenség egykristályú testét, folyamatos örvényekben mindig új és új geometriák születnek. A vákuum itt és ott van, mindenhol van, benne vagyunk, s bennünk van, de mégis oly idegen, mint az elvillant árnyék ottmaradt hűvöse, nem is beszélve az árnyékot vetőről és a fényforrásról. S mint a legközelebbi entitás – mint önmagunk – oly felismerhetetlen. E "legrokonabb idegen" nem anyag, hisz az anyagnak a forrása, mint pataknak a környező könnyező szikla. S a patak eljut az óceánba. A vákuum a végtelen óceán, a negatív energia végtelen óceánja. Ez az a kép, amely alapján a gyerekek, és csak a tiszta gyermeknek e végső dolgokról fogalma lehet. Annak a tiszta gyermeknek, aki egykoron Te voltál, s aki talán először és utoljára életében megáll, s meglátja az univerzális – mindenhol ott lévő, de meg sehol és sosem érinthető – egykristályt a körülölelő világban és önmagában.

A vákuum, amely Semmi, s *amely több mint Semmi*, hisz valahol már megjelent az instabilitás. Az *anyagmentes tér álmódott az anyagról*. Már feszült a Semmi maghéja, belül a titkos vággyal, a gerjesztő kölcsönhatás iránti áhítattal: többé lenni.

A Halhatatlanság halhatatlan vágya a halál megtapasztalására.

Ám e vágy még dimenzió nélküli volt, csak egy csupasz pont a térben, melynek pályáját még semmi sem szabta meg, még nem ölelte körül a téridő. Egy pont a térben, de átjáró a Semmiből a mindenbe. Egy magányos, különös szingularitás, mely különbözött minden mástól.

Így tehát a tér önmagát kívül-belül szabadon tételező, töretlen entitás.

²⁶ A téridő azon patológus, különleges helye, ahol a görbület végtelenné válik, végzetes szakadás következik be, s az általános relativitás elmélete nem alkalmazható. Pont, amely különbözik az összes többitől.

²⁷ Régóta keresett elmélet, amely egyesíti, illetve meghaladja a kvantum-elméletet és a relativitás - elméletét. Megmagyarázza az összes anyagot és mind a négy kölcsönhatást.

A vákuum iszonyatos energiájú bozonok²⁸ tengerével telt, folytonos közeg, amely a tér minden pontján jelen van. Nincs anyag, még nincsen anyag, csak a mindenfajta anyaggá sűrűsödés lehetőségei vannak. Ám minden térben vannak ingadozások, a megfagyott nullponti energia fluktuációi. A határtalan, megmérhetetlen tér óriási tömeggel rendelkezhet, s a mérhető és a térben véges anyag elvesztheti tömegét és kiterjedését. Micsoda táncok, micsoda láncok, s micsoda párhuzamok:

Tér – anyag
Kölcsönhatás – részecske
Fény – árnyék
Lélek – hús

S nincs tudat, csak a tudat előtti létezés „önmagát-nem-látta-óceánja” létezik. S nincs – ó nincs! – Lélek, csak a többé, a mássá, s a jobban önmagává lenni akaró Szellem, a Teljesség, az Abszolútum végső vágya.

Mint a harmat a levegőben, mint a vízcsepp a tengerben, s mint a jégcsap a felhőben. Mindegyik teljes, de mindegyik „titkos, ismeretlen pillangó jövőjével; önmaga poszt-hernyó valóságával” terhes.

Mert hol van a tó tavalyi jege?

A tóban; csak másként!

Minden, de minden létezésbe vágyik, majd felismerve a végzetes időbe merülést, minden, de minden az örökkévaló létbe visszavágyik. Ez a legérthetőbb, legrokonszenvesebb mentalitás az egynapos nők, az egyperces dolgok; valamint a fajok millióit-, s a talán végül majd önmagát is kipusztító emberek totalitárius társadalmában.

2. 3. A teremtés: a mosoly első mozdulása

A negatív energia vemhesen összerándult, feltépte az űr sebezhetetlennek hitt fátylát, s e csupasz sebből lassan felfakadt a szokatlan mozdulatra mozdulás, mely már nem volt dimenziótlan, már megjelent a tér, s már történt az idő. A hőmérséklet 10^{32} Kelvin volt, de ahogy csökkent, valami elveszett, valami fájdalmasan megfagyott.

Fizikusaink és kozmológusaink oly megkérdőjelezhetetlenül, egyszerűen és érthetően leírták ezt a Nagy Bumm²⁹ modellt, s ennek inflációs bővítményeit. A tudományos, szignifikáns kifejezésekkel immár érthető, tiszta és tudott véglegesen minden!

Már-már majdnem a Mindenség végső elmélete.

Planck-idő → Planck-rög → egyesített erők → nagy infláció → elektrogyenge egyesítés → nukleoszintézis → lecsatolódás → atomok képződése → galaxisok kialakulása; és így tovább és tovább...³⁰

²⁸ Olyan részecske, vagy egy húr olyan rezgési mintázata, melynek a spinje egész szám. Nincs kizárási korlát, szabadon előállíthatóak, mint pl: a foton, a mezon. Az egyperdületű bozonok az egytetemes erők részecskéi.

²⁹ Big Bang. A legelterjedtebb, de egyáltalán nem teljes és problémamentes kozmológiai elmélet, amely a Mindenségünk keletkezését egy 15 milliárd évvel ezelőtt létezett végtelen sűrűségű és energiájú pont ősrobbanásából és az azóta is tartó tágulásából magyarázza.

³⁰ Nagyléptékben ehhez hasonlóan vezeti le és magyarázza a Nagy Bumm elmélet továbbfejlesztett változata, az ún. inflációs modell a Mindenségünk kialakulását.

Csupán néhány dolog hibázik és a magyarázatuk hiányzik a tudás hatalmas résein átsűrődve. Olyanok, mint a végtelen³¹ sűrűség, pontszerű létezés, a „nem lokális távolhatás”, a gravitáció, a tudat, és... folytassam még?

„...a világűr olyan részei is igen hasonlóak egymáshoz, amelyek elvileg nem lehettek egymással kapcsolatban. Nos, tényleg nem lehettek *az anyag születése után*, mert anyagi hatás nem terjedhet gyorsabban a fény sebességénél, de ez a sebességkorlát nem érvényes magának a térnek a tágulására: az inflációs szakaszban az egyelőre anyag nélküli tér bizony fénysebességnél gyorsabban tágult, és akkor az egész közeli tartományok is szinte pillanatszerűen messzire szóródtak. Amikor felfedezünk az égen új és új régiókat, vagyis elér hozzánk a fényük, bennük akkori közvetlen szomszédainkat üdvözölhetjük. Hát persze, hogy ismerősek, nem? Így az izotrópia a gyanús véletlen helyett az akkori kapcsolat szükségszerű, kauzális következménye. „

(Leon Lederman, Dick Teresi Az isteni a-tom. Mi a kérdés, ha a válasz a világegyetem? Typotex, Budapest, 2001. 441.o.)

Nagyon szép, már-már ihletett, költői mélység!

S valóban; mindez nem szenvtelen beszámoló, hanem velünk történt, történő, és mindig is történni fogó valóság; a legmélyebb első, utolsó és végső mélyinterjú.

A Mindenség még csak egyetlen totális részecskehullám, pattanásig feszült belső dallam volt, hatféle lepton³² és hatféle kvark helyett, s csak egyetlen erő a négy erő helyett, amely magába foglalta a gravitációt is.

Minden együtt, egyetlen mérhetetlenül – mert nincs mihez mérni – kicsi és mérhetetlenül nagy szálcaska remegésében. S minden együtt, egyetlen húrocska dallamában, amely lassan szétárad, s miként a zene; áradásával megteremti, s önmagára borítja a tér harmóniáját. Máris hozzákezd, s kitépve egy-egy pillanatot az örökkévalóságból – történni hívja az időt.

Mert ne feledd, az Univerzumunk öregebb, mint az anyag!

Micsoda *hihetetlen gazdagság, végtelen lehetőség, mérhetetlen, sűrített információ*. Tompa, üveges, pragmatikus szemmel bámul a nagy és ésszerű tudomány.

Csak *olyan* volumenű képek foghatók ehhez, mint:

- a petesejt és a spermium találkozásának sokkja a véletlen szigorú színpadán, amely felmutatja már az egész ember minden porcikájának és mozgulásának teljes receptjét és repertoárját. Mert a megtermékenyült petesejt magában rejtett már akkor is, és a mai napig rejt, és rejteni is fog mindent; mindent a kezdeti feltételektől a végső szingularitásig. Itt van a végtelen sűrűség és a határtalan lágyág, ahol minden bizonytalan és mégis Teljes, mint egy talpalatnyi óceán.

Vagy

- a felhasadt DNS fonál, amely lineáris kódjával, az enzim-kovács és fehérje segítségével kitölti a háromdimenziós teret, s hozzáadja a saját jövőjét; a történelmet.

³¹ Amikor egy elméletben feltűnik a végtelen, az mindig megoldatlan problémákat jelent, s felveti a továbblépés szükségességét. Így történt például a húrelmélet esetében is, amely kiküszöbölte a pontszerű létezést és a végtelent.

³² A kvarkokkal együtt a pontszerű anyagi részecskék, melyeknek első családjába az elektron és a neutrínó tartozik.

Vagy

- ha első lépésként elképzeled, amint a nem héber karakterek a képernyőn nemcsak balról jobbra, de jobbról balra is értelmet nyernek. Második lépésként a nem kínai karakterek a képernyőn fentről-lefelé, s lentől-felfelé is értelmet nyernek. S harmadik lépésként a még fel nem fedezett karakterek az előbbi dimenziók mellett kiemelkednek a képernyőből, s feléd növekedve is értelmet nyernek. Úgy azonban az összes fenti lépésben, hogy valaha mind együtt létezett, valamikor, és most is mind ismerte és ismeri egymást, s nem szabadon, de időben fejlődnek, visszacsatolva a nyelvet, a mondatokat a szavakon át a betűkhöz; és viszont.

Íme, a totális, négydimenziós információ-mátrix. Olyan négydimenziós információ-mátrix, amely túlléphető új dimenziók felé.

Néhány tízmilliárd³³ év a saját információ halmazát megteremtve, feldolgozva, összesűrítve visszajuttatja a vákuumba. *Mert a létezés nem emlékezik, mert a létezés nem felejt.* S már itt az első mosolynál is látszik, hogy nincs büntelen, s nincs büntetlen szeglete a teremtésnek.

Micsoda mélység!

Valaha egyek voltunk!

Soha ilyen súly a kijelentésnek nem volt még!

A Mindenségünk 100 milliárd galaxisa, ugyanennyi csillagával és az összes planéta, molekula, sejt, élő és élettelen növényi, állati és emberi test, csillagközi ködök, ismert- és ismeretlen fénylő- és sötét anyag, kvintesszencia, és minden elképzelhető és elképzelhetetlen, együtt, egymást átítatva volt a terek szétporlott ködében. Mert a helynek még nem volt értelme. Minden hatott mindenre, mindennek köze volt mindenhez, minden külső volt és minden belső volt, s mindent feszített az önmaga teljes sorsa, átítatva minden más teljes sorsával.

MERT A SORSOK, MINT FELVÁLLALT VÉGZETEK, CSAK MÁS SORSOKKAL EGYÜTT VÁLHATNAK ÖNMAGUKKÁ. S MINDEN SORSBAN ELJÖN EGYSZER A FELSZÓLÍTÓ MÓD: ÍTÉLJ!!!, DE ELŐSZÖR ÖNMAGAD FELETT!

Valaha egyek voltunk, s ezt az egységet soha nem veszíthetjük el. Csak látszólagos felejtések 100 milliárd éves intervallumai sebeznek ránk halálosnak hitt izoláltságot, ám ott mélyen, minden mindennel összefügg, s minden mindennek a része

Onnan jöttünk!

Az éjszakai égbolt fényei, távoli sötét gravitációs ragadozók, szikkadt, jéghideg, vagy tűzforró, meleg planéták, elkószált, fáradó fénysugarak, a Nap közepe, a Hold közepe, az Antarktisz jéghegyei, s az összes sivatag összes homokszeme, a rákos sejt burjánzása, a megtermékenyítet csírasejt osztódása, a legromlottabb- és a legkicsiszoltabb agy, valamint a legtisztább szív: valaha mind-mind egy volt.

Valaha minden része volt a másiknak, s a másik részesült a minden Teljességéből. Sorsközösség volt oly mély értelemben, mint a leghidegebb, kompakt valóságdarab, amely – 273 Celsius fokon³⁴ úgy létezik, hogy nincs ott semmiféle más típusú valóság számára. Szupravezető és szuperfluid emlékeink itt őrzik közös létünket körülöttünk és bennünk, és minden körül és mindenben. Így teljes és terhes a létünk, ahogy a születő magzat teljes, de

³³ A legújabb elméleti kutatások szerint a Mindenségünk életkora kevesebb mint 15 milliárd év.

³⁴ Abszolút nulla fok, a hőmérséklet alsó, abszolút határa, melynél hidegebb nem létezhet.

jövője mégis az, hogy levedli magáról az anyját. S bár nincsen a testünk és a Föld építőanyagai között hélium, lényegünk mégis „szuperfolyékony hélium II.”³⁵

Teljes a létünk, mint ihletett költői dalok lemorzsolgt gyöngysora, amint felszakad a torokból, s csak zeng és csendül, és önmaga visszhangjával feleselve kinyílik egy gömbként terjedő harmóniává; egyedül az idő gátját ismerve és tisztelve.

Mert a zene és a sors csak az idő és a végtet akadályát ismeri.

A sebezhető üresség, az instabil vákuum mindennek lehetőséget és kényszert ad. A megszaladt energia tágult és hűlt, s lassan megjelentek az általunk ismert anyag építőelemei

2. 4. Kvarkcseppek és magmába zárt, fagyott, vak ragyogás

Először csak kvarkcseppek és sugárzás elegye volt, valami plazmán³⁶ is túli, magmába zárt, fagyott, vak ragyogás. Elektronok, pozitronok, neutrínók és fotonok összezárt tánca. A sugárzás, a foton, a fény már akkor is öreg volt és fáradtan vánszorgott az űs-anyag mocsarában. De mint a hernyóban, már dolgozott belül valami megfoghatatlan, juvenális³⁷ hormon.

Egység volt, csodálatos szimmetria. A ma négyfelé szabdaltságot három magerő és a gravitációs erő még egy volt³⁸. E négy alapvető erő olyan, mint négy különböző szerepet játszó színész. Egy azonban különbözik a másik háromtól: a gravitáció. Ez hasonlatos a színpadot is építő színész-rendezőhöz.

Lehet, hogy van ötödik erő is?

Ez lenne a „színpadot is építő színész-rendező-író” egy személyben.

Majd gigantikus infláció. Három irányba szétterült a történések színpada. Kigöngyölt és rejtve maradt dimenziók.

S a kérdések: hány dimenzió van, hány felé is történhet drámánk? Lehet, hogy 3+1, de az is lehet, hogy 10+1?

Mert úgy tudtuk, hogy három térbeli és az idő dimenziója létezik.

De van történés befelé és kifelé is. Ha másért nem, hát a tisztulásért.

S a legújabb szuperhúr-elmélet már 11 dimenziós membránokat munkál ki szent könyvekből ellesett, tiszta matematikával.

HÁT HOL, MERRE, MIFELÉ, HÁNY IRÁNYBA ÉS MIÉRT SODORHAT BENNÜNKET A SORSUNK?

TALÁN A LEGFONTOSABB IRÁNY NEM A JOBB, VAGY A BAL KEZED, NEM AZ ELŐRE ÉS HÁTRA, NEM A FEL ÉS A LE; HANEM A BEFELÉ ÉS A FELFELÉ!

S az is lehet, hogy a legfontosabbak a rejtett dimenziók!

Csak képzelj el: az evilági, legromlottabb prostituált kezében az örök Élet hófehér tündérrózsáját; amint feléd nyújtja!

De lépünk tovább, mert már gyakorolják szerepüket a létezés szereplői.

³⁵ A hélium olyan hűtött, szuperfluid állapota, amit egyetlen nagy, kristályszerű molekulának kell tekinteni. Nincs entrópiája, viszkozitása tízezerszer kisebb, mint a folyékony hidrogéné, a leglassúbb, és legnehezebben feltartóztatható anyag a Földön. Nem ismer ellenállást, az anyag már-már egy új állapota.

³⁶ Az anyag egy állapota, amelyben a mikrorendszerek nem tekinthetők zártak.

³⁷ A juvenális hormon a rovarok belső elválasztású mirigyében termelődik, amely késlelteti a lárva átalakulását, a rovar szervezetét juvenilis, fiatalkori állapotban tartja.

³⁸ A négy alapvető kölcsönhatás : az erős, az elektromágneses, a gyenge és a gravitáció

A kvarkok betöltötték sorsukat, magányban nem létezhetnek, mindörökké hármassával álltak össze; s íme, megszülettek a nukleonok.

2.5.A világ átlátszóvá vált

Kifagytak, elkülönültek sorban a magerők. Az atommagok befogták az elektronokat, s kialakultak az egyszerű anyag semleges építőkövei, először a hidrogén és a hélium atomok.

Lehet, hogy a létnek alapeleme a sötétség, pontosabban a fénynélküliség?

A lecsatolódás egyszeri és esetleges jelenség volt?

Hűlt és fagyott minden, és néhány százezer év elteltével levált az anyagról a sugárzás; íme a világ átlátszóvá vált. A megvakított visszakapta látását, a fény végre szabadon száguldhatott, s száguld azóta is.

Micsoda üzenetek, milyen öreg sugarak melegítik arcodat, verik retinádat, s ütnek jelet agyad neuronjainak érzékeny emlékfátylaira!

S vajon honnan, mióta és milyen üzenetet hoznak?

A foton, amely az elektromágneses sugárzás kvantumja, soha nem lehet nyugalomban, mert nyugalmi tömege nulla. Erre a különleges entitásra illik igazán, hogy: „ha nem megyek, nem vagyok!”.

Mit állít az egzakt tudomány?

A nullával osztás nincs értelmezve.

S mit tartalmaz az intuíció?

A Semmi elnyel mindent, és a Semmit minden elnyeli, a Semmi osztja a sorsát mindennel. Így a nullával osztás eredménye végtelen.

A foton tömege tehát végtelen, s ha egy foton osztja sorsát – és osztja – egy másikkal, azaz a végtelen osztva a végtelennel, a végeredmény bármi lehet. Ráadásul a foton maga a Teljesség, hisz önmaga antirészecskeje. Az atom minden összetevője és az atom is képes fotont felvenni és leadni, s a fény formái keverednek, és együtt rezegnek a fény más formáival, így **A TÉR A FÉNY, ÉS MERT A TÉR KVANTÁLT, A TÉRKVANTUM A FOTON, S MINDEN REZONANCIA.**

S MI A LÉLEK?

A LÉLEK A FÉNY EGY SZIKRÁJA, ÍGY AZ MAGA A TÉR, VAGY PONTOSABBAN: TÉREN ÉS IDŐN KÍVÜLI, MAGA A HALHATATLAN TELJESSÉG. A LÁTSZÓLAGOS, UGYANAKKOR LÉNYEGÉBEN ÉS TÉNYLEGESEN LÉTEZÉS, AZ IGAZI VALÓSÁG.

Az elektron kibocsátja a fotont, a saját létét, a saját felhőjét, amely elkeni a térben és közvetíti a kölcsönhatást az összes többi részecske felé.

Az elektromágneses kölcsönhatásnak soha nincs kezdete és vége, ez a belső Teljesség, az összes létező – beleértve az agyat is – fény lényege.

Elszakadva az anyagtól, hordozza a végtelent.

Onnan jött, s oda tart.

Onnan hoz valamit, s oda visz valamit.

Mindig csak mozgás, mozgás fénysebességgel.

Íme: a csodálatos egyesülés, saját ideje ilyen sebességgel nem múlik.

Kortalan és soha nem bomlik el.

Maga az örökkévalóság.

S maga a tér.

Csillapodva a Semmi, de üzenete a Minden.

A legvégső misztérium: a **MINDENSÉG MAGA A FÉNY.**

2.6.A világ fagyott, s mindig elveszett valami

Közben a világ fagyott, tovább fagyott, s mindig elveszett valami. A páráska lecsapódott, s hihetetlen új közegében egy teljesen más és idegen állapotban tévőn szétfolyt. Ám ezzel még nem volt vége. *Semmi sem stabil, semmi sem homogén és nem egyenletes. Már a Semmi is ingadozik, át- és átjárja a szorongás. Ami létre jött, az sohasem lehet szimmetrikus.* Minden szétválik, diffundál, és időre összeáll. Minden örvénylik, vergődik a parttalan káoszban, s vágyja a minden káoszt övező rendek attraktorait³⁹, „furcsa vonzóit”.

Elemi részecskék és atomok kavalkádja. Olyan részek, amelyek egésszé álltak össze, s olyan egészek, amelyek a részekből nem következnek.

Mert ha együtt is vagyunk, az még nem jelenti azt, hogy egyek is vagyunk. S mert a tánc oda és vissza összefonódik, hiszen minden elemi és minden összetett.

Az atommagok, az elektronok, az atomok, az anyag... az atomos anyag.

Volt már valami, amiből épülhetett valami. Téglák és kövek a jövő falába.

Építőanyag – szerkezet – funkció.

A legegyszerűbb építőanyag, az első két lépcsőfok: a hidrogén és a hélium. Ez a két elem alkotja az univerzumunk anyagának több, mint 98 %-át.

S itt az egyszerűségnél mintha minden megállt volna.

Két teremtmény, egyszerű és szép, önmagának tökéletesen elég. Tökéletes építőelemek, tökéletes belső erők, mozgások, ütközések, szóródások, visszaalakulások, párkeltések és annihilációk körtánca.

2.7.A nagy rejtőzködő, a gravitáció

Kellett hát valami több, valami külső és belső, valami immanens és transzcendens. Anyag már volt, kellett a szerkezet. Valami, ami ott volt mindig, a nagy rejtőzködő, ami csak most mutatja meg fátyol nélküli arcát. Mert a folyamatok háttérében ott volt mindig e titokzatos erő, az igazi uralkodó, a rejtett hatalmú kormányzó, a lappangó diktátor: a gravitáció. Ez az tökéletesen átlátszó és megfoghatatlan jéggé fagyott, végtelen bűvópatak. Így vergődött már az első pre-galaktikus anyaghalmoz, amikor jelentőssé vált a végzet és az ígézet.

A GRAVITÁCIÓ ARCTALAN, mert semleges, ám hat mindenre és elszigetelhetetlen. Nem belső, hanem külső, ám OLYAN KÜLSŐ, AMELY A LEGMÉLYEBB BELSŐBŐL FAKAD. FOGJA A DOLGOKAT, S ARCUKAT EGYMÁS FELÉ FORDÍTJA az általa épített nagy színpadon. Forrása szerkezetnek, s mert a szerkezet nemcsak valami; valami mellett, hanem kapcsolódás, egymásra hatás, affinitás és taszítás, és állandó átalakulás; forrása az információnak is.

Már nemcsak komponensek, hanem kapcsolatok más komponensekkel és az egésszel; s így együtt: struktúra és folyamat.

Micsoda mélység!

A gravitáció a leggyengébb erő, de magában hordozza minden esendő létező összeadódó, gigászi erejét. Egyetlen vetélytársa, s támasza van: az eszmélet, a tudat, majd az öntudat. Mindketten ott voltak, s ott lesznek minden kezdetnél, s minden végnél. Ám ugyanakkor mindketten voltak és lesznek minden kezdet előtt és minden vég után is. Ők ketten bevezetők minden prológu előtt, s befejezések minden epilógu után.

A vákuum iszonyatos energiájának is van gravitációja. S a vákuum, mint a mindent átölelő és mindent átjáró omnipotens, kökemény köd, magába rejt mindent – időtlenül. Sűrűlőds-, és zajmentes-, tiszta elméjébe minden bezárattatik, ami volt, ami van, és ami lesz, s ami sosem volt, most sincs, és sosem lehet.

³⁹ Vonzók ,amelyek a káoszban a rendet és a rendezetlenséget egybeforrasztva, hatékony keverőként információt állíthatnak elő.

Teljessége a szabadságnak!
S foglalata minden igazságnak!
Az időtlen igaz bíró!

A tökéletes tett, tényállás, vád, a tökéletes ítélő tanács, ítélet, és végül a tökéletes végrehajtás. A teljes tényvázlat és lelki állapot, a sors és a végzet. Feltárt a Bűn, s felmérettetett a bűnhődés. Ám mivel minden, mi létezik, az tökéletlen, s tökéletes csak a büntelenség, ezért feltárt a Kegyelem is.

Minden, ami létezik – tökéletlen, s nem büntelen, már a valóság méhe, az elemi szint is súlyos fluktuációktól szenved, és egyenetlen. Erők, hatások, diffúziók vágnak át a nyugodt tisztaságon, s megjelenik a mutáció. Csomósodó létezők kezdik lüktetésüket, sodródásukat, s más létezőkhöz viszonyulnak. Belső kapcsolatok alakulnak, s valami új szint a térben identitássá fogja össze a létezők egy csoportját. Ám vannak más létezők is, s minden – beágyazva a táguló, geometriai térbe, mint a lehetőségek új hazájába – mindenre hat.

Megjelent a pre-biotikus, elemi evolúció.

Ami gyenge, szükségtelen, haszontalan, s rossz időben rossz helyen van – az széthullik; elveszti önmagát, s visszatér a leépülés porába. Ami hat, s amire hatnak, az már új valami. S valamiként valami újnak, valami másnak a csírája. Az űr sötét vizeiben egyenetlen anyagfelhők kaotikusan kavarnak, diffundálnak, örvénylenek. Erők, hatalmas rezgések, remegések rázzák, tépik a még ifjú tér finom testét, amely lassan levedli bőrét, s mulandóságra kel az új valóság.

A gravitáció arctalan, ám fogja a dolgokat, s arcukat egymás felé fordítja. Anyagcsomók alakulnak ki, melyeknek már van belső szerkezetük, s van környezetük. Miként az újszülött torz fintora, s bentől felbőffenő félelmetes sikolya. És e sikoly már nem a méhnek – mert ott sikoly lehetetlen –, hanem a Mindenségnek szól.

Még szinte észrevétlenül, de belül már szorít a tömegvonzás, és lassan-lassan a bénult hidegben a dolgok felhalmozzák, és egymáshoz szorítják önmagukat; felmelegszenek.

Elemi evolúció. A létezés örök küzdés. Ami melegebb, mint a környezete, annak le kell hűlnie, ám az energiavesztés újabb lökést ad az összehúzódásnak. Az anyag még mindig a legelemibb hidrogén, mely a forró szorításban elindítja a saját maga égését. A szűkülő; a kemény-, és az egyre forrósodó belső tánc megkezdí küzdelmét a hideg térben. S íme, a kezdetnélküli és mégis időtlen sötétségben – az ősrobbanás gigászi sugárzásának elsápadása után – megjelent a fény. A gázfelhők mélyén, mint a nemlét könnyörgő szemei; apró gyertyák, majd fáklyák, és még később óriási tüzek gyúltak.

A FÉNY, A SEMMI LOMBÚ, AZ ANYAGTÓL OLY SZABAD, S MÉGIS AZ ANYAGRA HATÓ RAGYOGÁS A HANGTALAN TÉRBEN MEGKEZDTE HÍVÁSÁT.

S AZÓTA IS EZ A HÍVÁS FIGYELMEZTET MINDEN ÉLŐT: VIGYÁZZ SZEMEIDRE, HOGY HAZATALÁLJ!

2. 8. Csillagok útján

A csillag saját gravitációja által összetartott égitest, amelynek sugárzását a magas belső hőmérséklet hatására kialakuló nukleáris reakciókban felszabaduló energia biztosítja. A mi csillagunk, a Nap, tulajdonságait tekintve átlagos csillag. Azokat az égitesteket is csillagoknak tekintik, amelyekben még vagy már nem zajlanak magreakciók. A csillagfejlődés során ugyanis a csillagközi anyagból sűrűsödéssel kialakuló előcsillag az összehúzódás közben felmelegszik, s ettől sugároz. Amikor a belseje néhány millió fokosra hevül, beindulnak az energiatermelő magreakciók. Előbb a hidrogén alakul át héliummá, majd a nagyobb rendszámú kémiai elemek is felépülnek a csillag magjában. A magreakciók megszűntével a csillag fehér törpévé vagy neutroncsillaggá zsugorodik, de a legnagyobb kezdeti tömegű csillagok fekete lyukakká zuhannak össze. A csillag meghatározó tulajdonsága a kezdeti

tömege. Ez, valamint a kezdeti kémiai összetétel (a nehezebb elemek aránya a H és He mellett) egyértelműen megszabja a csillag további sorsát, vagyis a hőmérséklet, a méret és a kémiai összetétel időbeli változását. Egy csillag tömege a 0,08–100 naptömeg tartományba eshet. Az alsó határnál kisebb tömegű égitest barna törpe vagy sokkal kisebb tömeg esetén bolygó. A felső határnál több anyagot tartalmazó csillag gyorsan ledobja külső rétegeit, hogy stabilitását megőrizze. A csillagok között nagyon gyakoriak a kettőscsillagok.

/ Forrás: Magyar Virtuális Enciklopédia, <http://www.enc.hu> /

Tehát a csillagok – mint minden Lélek – társas lények!

Nagyon mélyen bennük rejlik az igazság: valamikor egyek voltak. Két-három, vagy több; élő, lüktető és ragyogó gázgömb folytatja egymás körül kaotikusnak látszó, mégis szabályozott táncát. Egymás felé nyúlnak, egymástól anyagot rabolnak. Őrült erők szaggatják remegő testüket, s ha az egyik sokkal nagyobb tömegű, akkor gigászi rengések és mindenséget átforgató robbanások közepette benyeli a másikat.

Azonban van más út is, s ez két csillag szimbiózisa, melyek egymás felé nyúlva kölcsönösen anyagot bocsátanak ki a közös térbe. A tér csöndjében, a legmélyebb titokban anyagáramlás indul meg, amely valahol a két csillag között apró anyagörvényt, majd mind nagyobb s még nagyobb korongot⁴⁰ képez. Új gigász van születőben, mely független mindkét csillagtól. A lassú, fenséges spirálisan köröző anyag korongja felkorbácsolja önmagát, s hatalmas görcsökben újrarendeződve óriási lökéshullámokat bocsát ki magából minden irányba. Már nemcsak két csillag, hanem három objektum szórja szét anyagát és fényét a nemrég még oly homogén térbe.

Micsoda látomás!

A Szaturnusz gyűrűi megsokszorozódnak, s lassú, spirális mozgással áramoltatják az anyagot – tested és testem anyagát – az égből támadó Nap felszínére. E finom permet csomókba, halmokba gyűlik, majd hegyekké nő, s iszonyatos nyomása át-, meg átremegteti a befogadó csillag egész testét. Kolosszális gravitációs rengések és mágneses villanások járkák át „teremtő vetésforgóval” az egyre forróbb kemence anyagát.

Ami eddig hiányzott, s ami felénk mutat, az itt alakult ki.

Csak pillants a kezedre, a papírra, a képernyőre, vagy bármely információhordozóra!

Vagy nézz önmagadba!

Amit nézel, s amivel nézel, az mind az ily módon kialakult kémiai elemekből van. A nagy sorozatgyár ott lüktetett és lüktet a csillagok szívében.

E pokolban a nukleáris fúzió összeragasztja a magokat, nehezebb és bonyolultabb elemeket hozva létre. A nagy tömegű csillagok a fúzió során több lépcsőfokon mennek át.

A hidrogént és héliumot égető csillagok körül már tombolt a fény az anyag szennyes függőyei között. A fotonok bölcsoje a csillagok méhe. Micsoda vajjúdás, amíg a száguldásra született sugárzások kitörnek az anyaméh börtönéből, s a csillag át nem látható anyagában küzdenek az ős ellenséggel, a sötétet. Hosszú útjuk során millió és millió évek kellenek, míg elérik a csillag atmoszféráját.

Micsoda utak, s micsoda sorsok!

Talán csak a szent könyvek, vagy vakító látomások tudják megjósolni egyetlen fénykvantum sorsát. Milliomod másodperc, avagy milliárdszor milliárd év, amihez mérhető csak Brahma álma lehet.

Avagy világunk alapja álom?

⁴⁰ Ezt nevezik a csillagászok, akkréció, / anyagbefogási / korongnak.

Háromszázmilliárd éves⁴¹ eszmélethullámokban lüktető álmok?

Ám a „még Élet nem álmodta” világunkban a fejlődés nagy országútján megjelenik a hidrogén, a hélium, a szén, az oxigén, a neon, a magnézium, a szilícium, a kén, az argon, a kalcium, a titán és végül a vas. A vas a legmélyebb temetőben, a végállomáson, az út végén, a lejtő alján fekszik, ahol a rozsdásodás az úr, s csak energiát nyel. Egyetlen segítség jöhet szóba, – az , mi mindvégig erre várt ott rejtőzködve – a gravitáció.

A nagy, hosszú dráma óriás szereplői: csillagok, térbehalt csillagok, neutroncsillagok és fekete lyukak. Számos csillag fiatalon ledobja külső burkát, majd a maradék anyag befelé zuhanva, a csillagtest szétszakadva felrobban. A felrobbanó csillagok átragyogva a Mindenséget, iszonyatos detonációban szórják szét nehéz elemeiket a térbe. Íme, a csírázó magok az ég dús húsú, ám mégis buja temető-bölcsőiben. Ezen elemekből a csillagok újabb, II. generációja születik.

Időjárás és történelem.

CSILLAGOK HAMVAIBÓL VAGYUNK, S HAMVAINKBÓL CSILLAGOK LESZNEK!

2. 9. Neutroncsillagok

A nagyobb, 2-6 / ☼ / naptömegű csillagok összeroskadnak.

Ami arcot ad a dolgoknak, az a végzetük is. A végső erő mind keményebb szorítása letépi a maszkokat, s ott áll a létezés csontig felsebezve. Az atomok és az atommagok elvesztik önmagukat. Eltűnnek a töltések, az elektronok és a protonok, csak a semleges neutronok maradnak, herélt, súlyos valóságként egymáshoz préselve. A hajdan oly hatalmas gömb, az egész csillag egyetlen kompakt, semleges atommag lesz gigászi belső erők szorításában, fel-felvillanó, mégis fénytelen és vak pupillaként pörögve, pulzálva a megsérült űrben.

Hatnak reá, és visszahat.

Hatnak reá!

Gyémántnál keményebb, másodpercenként ezer fordulattal pörgő felszínéhez lassú permetként hozzásimul az anyag, piciny homokvárat építve, majd a növekvő halmokat pokolbéli sugárzás közepette szétrázza. A tükörsima felszínen szétesorog a határhasznát nem ismerő, iszonyatos gazdagság.

S visszahat!

Az anyagtalan térben nincs sikoly!

A neutroncsillag dübörgő, mégis hangtalan örülként sugárkorbácsokkal csap végig ezred-másodperenként a Mindenség hátán.

Ha figyelnél, s lenne füled a hallásra, a te testedet is átjárná a remegés.

S belül mélyen, a hihetlenség rétegeiben, kezd feltárulni valami nagyon nagy titok. Analizálhat itt az elme, de tudása mindig csak a világ egyik felét mutató tükör. A titkok ajtai ugyanis mindig a túlsó oldalról nyílnak. A neutroncsillag mélyén lüktet az anyag másállapotú, rejtélyes, egyetlen egésszé összeforrt szupra⁴²-gömbje. Itt nincs súrlódás, nincs ellenállás, csak végső totál-szabad telítettség és Teljesség van. Minden rész maga az egész, s az egész teljesen bent van minden részben. Szemben az üres térrel, itt már a dallam felcsendült, s keresi a harmóniát; s a megtalált harmónia szüli a dallamot.

Minden, ami történt, ami történik, s ami történni fog, be van itt fagyva a tér akadályoktól nem gátolt, s az idő kényszerével nem szennyezett, örökkévaló örvényében.

⁴¹ A Mindenségünk kora a legújabb tudományos megállapítás szerint kevesebb mint 15 milliárd év! Ám Brahmá nappala és éjszakája 311 040 000 000 000 évig tart.

⁴² Az anyag súrlódásmentes állapota.

A neutroncsillag magjában kezd feltárulni – miként az ösztön – egy másfajta belső valóság. Még nem teljes, még ebben a térben sodródik, s még az evilági idő által halad a végzete felé.

2. 10. Fekete lyukak

A még nagyobb, $6 / \odot$ / naptömeget meghaladó csillagok útja lefelé és befelé vezet.

A mi világunk tér-idejében akkor alakul ki fekete lyuk, ha egy elegendően sűrű tömegeloszlás határáról a szökési sebesség meghaladja a fénysebességet. Az összes részecske, amely az eseményhorizonton belülről indul, véges idő alatt a fekete lyuk középpontjába zuhan. Külső megfigyelőhöz e sugáron belülről nem jut ki információ. Az események e horizontjához kívülről közeledő objektum fénye egyre vörösebb lesz. A hullámhossz végtelenné válásával az objektum eltűnik a horizont mögött. A tejút centrumában egy több millió nap-tömegnyi fekete lyuk található.

/ Forrás: Magyar Virtuális Enciklopédia, <http://www.enc.hu> /

A FEKETE LYUKAK ISTEN ARCAI, TRANSCENDENS TELJESSÉGEK. Múltjuk elveszett, már nincs maszkjuk, nem esendőek, s csak egyetlen kényszernek engedelmessé válnak – a létezésnek. Egy mélyebb szintű, ám annál teljesebb idegösszeroppanás, melynek elsöprő ereje letépi minden másodlagos hazudott pompáját. A gravitáció hatalmas erejétől berokkadt anyag oly végzetesen bámulja és imádja önmagát az eseményhorizont⁴³ tükrében, hogy még a fény sem hagyhatja el. Saját tükörképét végzetes narcisztikummal⁴⁴ szorítja önmagához, s közben folyamatosan szívja, habzsolja a teret magába, gyorsabban, mint ahogy a fény mozog kifelé.

Miként az Istent, e faragott képmást sem láthatod!

Ez a jövő mélységesen mély kútja. S a kút kávéja fölé hajolva, les önmagára „befelé és csak befelé” a szingularitás. Itt csak Teljesség van és tisztaság; ez a végső elemi részecske. A *nagy sors ide görget mindent az üres téren, a téren, s az időszerű téren keresztül. Itt nincs mozgás, csak múlás van. Itt minden a téren, az időn, és az entrópián túl van, megfoghatatlanul, mint tükörben a kép, s mint a fény, amely a tükör által megvakíthat.*

E befelé robbanás oly teljes, hogy átszakítja a tér szövetét. Minden létezhet ugyanakkor mindenütt, s minden mindenhol ugyanakkor. Ez a megfoghatatlan metamorfózis⁴⁵, olyan, mint amikor a báb felhasad, s a mélybe röppenve, azonnal eltűnik a „soha és senki által nem látható, titok-pillangó”.

A fekete lyukak múltja elveszett, de azért jövőjük van. Mert tudod, Hawking⁴⁶ felfedezése óta a fekete lyukak is párolognak! Az idő, amely alatt egy fekete lyuk elpárolog, a tömegének a köbével arányos. Egy átlagos csillag tömegű fekete lyuk élettartama 10^{66} év, egy átlagos galaxis középpontjában lévő, milliárd csillag tömegű fekete lyuk elpárolog 10^{100} év alatt.

Egy kérdés marad csak nyitva: hová?

S még egy, szintén Hawking által feltett kérdés: „Hol van itt a Teremtő helye?”

⁴³ A fekete lyuk egyirányú pereme; azon tartomány határfelülete, ahonnan az erős gravitáció miatt, mint egy csapdából, semmi sem szökhet ki

⁴⁴ Lairiopé nimfa gyönyörű fia, aki esztelenül saját maga után kíváncszott, s ebbe halt bele.

⁴⁵ Átalakulás egyik formából a másikba, átváltozás, egyednek több lárvaállapoton át történő fejlődése

⁴⁶ Stephen W. Hawking, korunk egyik legbefolyásosabb gondolkodója, a Cambridge-i Egyetem Lucas matematika professzora.

2.11. A Földplanéta

A szennyes hidrogéngáz szorította önmagát a végsőkig, míg be nem gyulladt a belső reaktor. Csillagok gyúltak a térben, köztük a Napunk is. A csillag fejlődése folyamán eldobja fátylát, s forgása lelassul. Mágneses erővonalai mentén a forró külső burok gyorsulva távolabb, és mind távolabb kerül, forgó-táncoló párokként viselkedve a csillag forgása csillapul.

A lassuló tűzgömb egyenlítője körül távolodó korong alakul ki, melynek anyaga ugyanaz, mint a csillag anyaga, vagyis főleg hidrogén, s kisebb részben nehezebb elemek. Ezek fokozatosan hűlve az őrült ionizált állapotból visszatérnek a semleges, normál állapotba. A hidrogén a legegyszerűbb, legkönnyebb elem, nagy része kilökődött a hideg térbe, s a visszamaradt nehezebb elemek közelebb kerültek egymáshoz, hűltek, s immár kezét fogva egymással, molekulákká kapcsolódtak.

Hiába tiltakozik a hiú önértet, a Naprendszer ős-gázfelhőjének melléktermékeiből, szennyeződéseiből származunk.

S a nagy játékos, a gravitáció szorító keze is újra munkába lépett, a melléktermékekből, a hidrogénnél nehezebb elemekből álló ősplanéta anyagát megolvasztotta, s leülepedtek a nehéz elemek, a vas, a nikkel.

A Földünk tömegének egyharmada, átmérőjének fele vasból és nikkelből álló gömb. A maradék kétharmada a köpeny, melynek anyaga vas, szilikát, magnézium.

Az elemek izzó közeledésében, az összeolvadás folyamán a könnyebb, illékonyabb anyagok kiszabadultak, s kialakultak a kőzetek, a víz és az ősléggör. A Föld saját súlyának nyomása alatt izzadt, gázokat és vízgőzt bocsátva ki magából, s a hűlő testén lecsapódó veritékből kialakult az ősóceán, majd összeállt az őskontinens.⁴⁷

Mennyire más világ volt ez!

Planéta hazánk, ez a még éppen, hogy csak létező, beteg Éden akkor maga volt a pokol!

Az ősléggör főleg nitrogént, szén-dioxidot, metánt és ammóniát tartalmazott.

S mi kell az Élethez?

Szén, nitrogén, oxigén, foszfor, és hidrogén. Az élőlények testének 99 %-át ezen atomok vegyületei alkotják.

És sugárzás!

Iszonyatos radioaktív sugárzás a Föld kérgéből. És nap, mint nap sugárzásbomba az égből. Nem volt szabad oxigén, nem volt ózonpajzs, a Nap ultraibolya sugárzása szabadon és kegyetlenül korbácsolta a Föld felszínét, szaggatta, tépte az atomok, molekulák kötéseit, az egész Planéta óriási laboratórium volt.

Tombolt, őrjöngve rángatózott a pre-biotikus, kémiai evolúció.

Az ősléggör redukáló jellegű volt, s legfontosabb összetevője a széndioxid. Ez meleg takarót biztosított, amely buraként óvta a Földet, a bolygót melegen tartotta. Mint az óvó anyai kéz, ez az intelligens kupola nem engedte a felszín anyagait sem felforni, sem jéggé fagyni.

S építőeleme a szén és az oxigén volt.

2.12 A szén

Az összes, több mint száz elem között csak egy olyan található, amely alkalmas saját vegyületeivel, s más elemekkel összekapcsolódva komplex, stabil és önreprodukáló

⁴⁷ A Föld természetföldrajzi felosztása: atmoszféra: a felszínétől az elhatárolások szerint 2000 vagy 60 000 km. magasságig, a litoszféra –1200 km mélységig tart. Ez alatt van a kalkoszféra –2900 km-ig és a szideroszféra a középpontig.

struktúrák létrehozására. Ez a szén. A szénatom négy villájával hosszú, már-már vég nélküli molekulaláncokat alkothat.

S mi függ a lánc hosszától? A halmazállapot! A rövidek gáz halmazállapotúak, a hosszabbak folyadékok, a nagyon hosszúak pedig szilárdak. Ezen utóbbiak formát öltenek a térben, átölelik, s hatnak önmagukra. *Struktúra, funkció és folyamat*: íme a fehérjék, íme a tested, s íme a húsod. Avagy hálózatok hálójában kötődnek egymáshoz, egyetlen végső Teljességet tükrözve; ez a gyémánt.

Micsoda mély gyökerek húzódnak meg a metángáz, a szénhidrát, az aminosav, a fehérje és a gyémánt között!

Még sehol az Élet, de már bennük a gyémánt-lehetőség!

És micsoda komplex struktúrák!

Eddig negyedmilliónál is több ilyet leírtak. S azok az elemek, melyekkel a szén a legösszetettebb ilyen struktúrákat kialakíthatja: a hidrogén, a nitrogén és az oxigén.

De hát Mindenségünk alapjai is ezek az anyagok.

És a miénk is!

A tested szárazanyag tartalmának 50 %-a szén, 25 %-a oxigén és 15 % -a nitrogén.

ÉLETRE ÍTÉLTETTÜNK!

2.13. A víz

Micsoda találkozás. A világegyetem leggazdagabb hidrogénben, a Föld oxigénben. S ha ezek találkoznak, óriási óceánok alakulnak ki. Új színpad a földkéreg és a légkör között.

S új színpad az Életnek.

Nem, nem síkföld, nem kétdimenziós talaj, hanem emelkedő, süllyedő, homálytól a vakításig terjedő, néha megfagyó, máskor felforró és burjánzó folyékony aréna. Az Élet folyékony közege, az egyetlen közeg, amely már-már intelligens; óvja, védi, s építi az Életet. Fölemelkedve árnyékol és szabályoz, hogy ne fagyjon szét, és ne forrjon fel minden. Folyékony állapotban átöleli az Életet, s építi a testet. Egyetlen közeg, amely a fagyási hőmérséklettartományhoz közel kisebb fajsúlyú, lehülve -4 Celsius fokig tágul. Ezért nem fagnak fenéig a folyók.

Azonos DNS-ű, egyetűjű testvére a víz a jégkristálynak, a hópehelynek, a jégnek, a párának, a harmatnak, a ködnek és az esőfelhőnek, s neked, kinek testének 60 %-át víz alkotja. A víz gyönyörű hidrogénkötés rácsai összeállnak, széttörnek, és elcsúsznak egymás mellett. És ez a hasonlat nem véletlen! A hidrogénkötés később újra megjelenik, s nem máshol, mint a DNS molekula szerkezetében.

A napfény kémiaiilag aktív hatására új vegyületek, főleg alkohol és cukor alakultak ki. Az összetettebb szerves molekulák felhalmozódtak a tengerekben, folyókban, tavakban, és a légkör egyre jobban megváltozott.

A könnyű, szabad hidrogén eltűnt, s immár nem pótlódott a metán és az ammónia molekula sem, átadták a helyet a szén-dioxidnak, a szén teljesen oxidált formájának és a nitrogénnek.

2.14. A sugárzás

Az ősóceán felszínét nehéz ütegként bombázta az ősi Nap ibolyántúli sugárzása, amely széttört minden molekulát, s a töredékek újabb, más, bonyolultabb anyag építőelemeként szolgáltak. Hidrogén, metán, ammónia, vízgőz és ibolyántúli sugárzás. S íme az eredmény: aminosavak, és más szerves vegyületek.

2.15. Az aminosavak

A fényt balra forgató aminosavak már bonyolult vegyületek. Molekulái öt hidrogén atomot, két szénatomot, két oxigénatomot és egy nitrogénatomot tartalmaznak. Gerincét a szén alkotja, s két végén, mint lánc és kapocs, két záró csoporttal. Ezek könnyen kapcsolódnak egymáshoz, összeillenek, hosszú láncot alkotva létrehozzák a peptidkötést, amit fehérjének nevezünk.

Az analfabéta valóságban, íme, a szavakból mondatok lehetnek!

S micsoda nyelv!

Minden előre jellemző fehérje 20 aminosavból épül fel. Egy átlagos fehérje 300 tagú aminosav láncból tevődik össze. A lehetséges kombinációk száma tehát 20^{300} . Ez több, mint az Univerzum atomjainak száma.

Kérlek, olvasd el még egyszer ezt a négy mondatot!

Lehet ilyen szerencsénk?

A véletlen tánca kidobhat egy halott bolygó porára egy gyönyörű prostituáltat?

Nem, nem tévedés; nem tündért!

Nem, mert a lét, az anyag, és az Élet odaadja magát mindennek, nyitott mindenre, kipróbál minden kalandot, egyetlen mérce van csak: a túlélés, a bonyolódás, a fejlődés, s később a mind pontosabb és pontosabb lemásolódás; a replikáció⁴⁸.

2. 16. Az Élet

Négymilliárd évvel ezelőtt az Földön már tombolt a prebiotikus, kémiai evolúció.

Megjelent az első, nem elemi anyagi szereplő, az Élet. Ezt a jelöletet *csak nagybetűvel lehet kezdeni, mert vannak olyan SZAVAK, MELYEK EZT A LEGMAGASABB RANGÚ SORSOT OSZTJÁK. ILYENEK: a Szellem, az Isten, az Ige, a Lélek, az Élet, a Bukás, a Bűn és a Kegyelem, és ilyen a Te, az Én és a Mi; a fáradt Vándorok, kik eltévedtünk a nekiünk adatott Mindenségben.*

És ilyen is volt mindig a Semmi, és a Teljesség!

S bár milliószor és milliószor átgázoltunk keresztül-kasul gyönyörű, szűz testén, lassan nevenincs prostituálttá tettük, szennybe és pusztulásba kényszerítettük, de még tegnapi végnapjaiban is; *ilyen volt a Föld.*

Azonban **NEM ILYENEK:** a tudomány, a technika, az anyag, az agy, az elme, a tudat, az ember, és – sajnos – ma már nem osztja ezt a legmagasabb rangú sorsot a föld. *Ez a föld már nem az a Föld, mert ezt meggyalázta az emberi örömtelenség. Prostituálunk Mi mindent, a világunk már rég nem tiszta, rég nem szűz, s ráadásul iszonyatosan meddő.*

Megjelent az Élet!

Az Élet, amely nem más, mint a lét sérülése!

S a sérülésből, mint egy nyílt rendszerből⁴⁹ visszanezett önmagára a Teljesség.

Az Élet a folyamatok struktúrájának új Teljessége, melyekben egymásba szivárgott a tér és az idő, illetve az idő és a tér. S a szivárgás rendjét és sorrendjét titkon egymásra hímezte az információ.

Eddig csak feszültségek, cellák, tömeg és anyag szétfröccsenve a térben, közömbös idegenekként a homogén és azonos időben. Változatlan, önmagának elég, kőszertű Teljesség.

⁴⁸ Olyan folyamat, amelyben egy entitás, amely magában hordozza a saját maga másolásához szükséges információt, előállít egy olyan anyagot, amelynek organizációja megegyezik a másolt objektumével.

⁴⁹ Komponensek funkcionális hálózata, amely működésének eredménye ugyanazon hálózat előállítás, miközben a környezetéből anyagot és információt vesz fel, illetve ad le.

S innen egymásután következés, összefonódás; egymásba szervesülése minden, de minden történésnek a legjelentéktelenebbtől, az évmilliókat átragyogókig. Totális hálóból szőtt hálózatok eleven együttremegése.

Hol? A tengerek mélyén, a vízfelszín közelében, a partközeli tajtékokban, a szárazulatokon, a forró füstölgők közepén, vagy a sziklák mélyén?

Esetleg már a csillagporral telt világűrben? S a Nagy Föld-gaméta gyönyörű arcával, bujaságot ígérő testével magához vonzotta a pán-spermiát?

Ez mind, mind lehetséges!

S megjelent a varázslat, a mágikus szó, az Ige, a bűvös kód, a dezoxiribonukleinsav: a DNS.

2. 17. A DNS

A Dezoxiribo-Nuklein-Sav / a DNS / az átöröklés anyagi hordozója. A DNS polimert felépítő alapegységek a négy nukleotid (A = adenilsav, C = citidilsav, G = guanilsav, T = timidilsav), ezen egységek egymásutánja a nukleotidsorrend, amely egy hírszöveg betűsorához, vagy egy számítógépprogramhoz hasonlóan rögzíti az örökletes információt.

A sejtmag fellelhető összes DNS-e, a genom. Ez felelős a teljes átöröklésért, míg a DNS óriásmolekula egy-egy meghatározott (átlagban néhányezer nukleotid hosszúságú) szakasza azonosítható az átöröklés alapegységével, azaz az egy tulajdonságot (egyetlen fehérje szerkezetét meghatározó) génnel.

/ Forrás: Magyar Virtuális Enciklopédia, <http://www.enc.hu/> /

Honnan ez az Ige?

A molekulából?

Abból a molekulából, amely már nem csak az atomok pozíciója, hanem kompozíciója is – az nem lehet!

Az ilyen kódot felépíteni 120, majd 20 aminosavból – az idők végezte is kevés. Ám a folyamatokat vezeti valami, a dolgok egymásra és egymásból épülnek fel. Kívül és belül örök harc a véletlen ellen. A káosz peremén és mélyén furcsa vonzók, attraktorok vezérlik a látszólag vak sodródásokat. Nem minden mindennel, s bárhol esik szerelembe, hanem az erők, a közegek és a folyamatok válogatnak, affinitást, vagy közönyt tanúsítanak, s egymásba karolva emelik a bonyolódás szintjeit.

A tegnap nem választott utat az eltévedt Vándor ma már nem választhatja, a mai út már nem az az út, ami tegnap lehetőségként még ott volt. Bár az utak, melyeken nem jártál – léteznek. Ha eltévedtél, választani nem a tegnapi, hanem a mai utak közül tudsz.

Mindent össze lehet rakni, s mindent össze is rakogat a vak véletlen kellően hosszú idő alatt. Ám a véletlen próbálgatások hosszú folyamatait le lehet rövidíteni, ha hat a szelekció. A sikeres megoldások megőrződnek, és szaporodnak, majd hatványozottan tovább szaporodnak. Így rakódnak egymásra a folyamatok. Évmilliárdok és évmilliárdok gigantikus játéka több síkon, s milliárd és milliárd szálon szimultán folyt. Mert sok minden van, ami célszerű és szép az élettelen és az élő természetben. S mert mindig is ott rejlett mélyen *az eszmélet nagy titka: amit megtalált és megvalósított, lehet, hogy azt is akarta*. Ebben a még vértelen játékban feltűnt töredékeiben, s lassan koherens formát öltött egy négytagú kód: a DNS.

A DNS alkotórészei, a nukleotidok sokkal bonyolultabbak, mint az aminosavak. Képződésükhöz három anyagra, a cukorra, a nitrogénra és a foszfátra van szükség. Ezek már csak az ősóceánban keletkezett szerves anyagokból épülhettek fel.

Az aminosavak már bonyolult vegyületek. Molekulái könnyen kapcsolódnak egymáshoz. Az értelmetlen halandzsából azonban bármilyen hosszú, s bármilyen gazdagon variált, sosem lesz értelmes beszéd. Hiányzik a minta, amely rendet visz a kavalkádba.

A DNS esetében nem az alak, nem a forma, s nem is az építőanyag volt az igazán fontos, hanem az információ, amit magába és magában rejtett, s ami más valaminek már jelentett, mondott valamit.

A FELADAT: *alkoss négy vadonatúj jelet, melyek leírják és közlik, hogy hogyan kell ezt a négy jelet megalkotni. Egyidejűleg közlik azt is, hogy hogyan kell őket összekapcsolni úgy, hogy e kapcsolatból megtudd az összekapcsolódás módját és folyamatát is. Ám mindez kevés. Tartalmazniuk kell az időben való kinyílás lehetőségét és kényszerét: a teljes működést. A kényszert, hogy az egyszálú információ belenyíljon a térbe, kibomoljon 3 + 1 irányba, mint a növényi virág tavasszal. Kibomoljon, úgy azonban, hogy magába rejtse, majd a kibomló egyedek sodró szárnyán továbbadja a magot; millió és millió másik virágzó és sokasodó egyed lehetőségét.*

A kettős spirál, amely fenséges életkígyók táncaként, egymás köré csavarodik, miközben önmaga fölé nyúlik. S a két spirál között a szerves bázisok segítségével a már ismert hidrogénkötések jönnek létre, amelyek stabilizálják az óriás molekulát.

Újra előjönnek *a tér titkai: a komponensek, a szerkezet, a struktúra, a funkció.* A szerves bázisok egymáshoz kapcsolódása: az adeninhez csak timin, és a citozinhoz csak guanin.

Micsoda fenséges digitalizáció: A – T , C – G ; a mágikus betűk!

S mindez ismétlődve és variálva Benned 3.2 milliárdszor, hordozva mindent, de mindent; a bőröd-, a szemed-, a hajad színét, az agyad méretét, a szíved mélységét, normális-, és abberált ember voltodat, és sok-sok-sok szemetet.

2. 18. Az információ

Honnan származott a templát, az információ?

Csak gondold végig!

„ A legfontosabb mennyiségi következtetés tehát, ami a mikrohullámok sugárzásiháttér- méréséből levonható; amilyen messzire csak vissza tudunk tekinteni, az Univerzum történetének korai szakaszaiban a fotonok és magrészecskék aránya mindig 100 millió és 20 milliárd közé esett. A továbbiakban, hogy a szükségtelen kétértelműséget elkerüljem, ezt a számot szemléltetési célokra 1 milliárdnak fogom tekinteni, vagyis feltételezem, hogy a fotonok és a magrészecskék aránya mind most, mind a múltban 1 milliárd volt.”

(Steven Weinberg: Az első három perc, Gondolat, 1982. 69.o.)

Tehát, mind most, mind a múltban, a térben hideg, tartalom és tartam nélküli űr hatalmas cellái, bennük 3×10^{-31} grammnyi anyag köbcentiméterenként, s minden atomra jut egymilliárd foton.⁵⁰

Mit jelölhet, vagy jelenthet itt egy foton, vagy egy fénysugár?

Avagy néhány véletlenül összekapcsolódó részecske?

Nemhogy jelentést, de még jelet sem. Tompa forgású, üres események, emlék nélküli valami felé fordulás.

Hol lenne itt fellelhető valaminek a lehetősége, a gyökere a mozdulásnak, az Életnek, s a fizikai állandóktól oly különböző akaratnak?

⁵⁰ Ha az anyag egyenletes oszlana el, ez egyetlen atomot jelentene egy 10 m^3 -es térfogatban. Ez néhány porszem a Föld térfogatában. A Mindenség tágulásának megállításához 5 atom lenne szükséges köbméterenként.

Mi az, ami kimoshatná e már-már mérhetetlen üresség információ-aranyát?
S valahogy mégis mindez egy nagyobb eszméletben történik, ahol már minden átível valami felé, a valamik jeleznek és jelentenek egymásnak valamit, és semmi sem vész el.

Már tudod, minden részecske tökéletesen egyforma, mindegy melyikkel történik valami, az minddel történik. Nincs tényleges egymásra hatás, nincs viselkedés, nincs történelem. Ilyen primitív, mechanikus lenne a világ?

Rögeszmésen visszatérek rá, hogy minden térben létezik. S a terek hatnak, s visszahatnak egymásra. Minden részecske egyforma, de minden részecskének van saját, egyedüli létezési dimenziója, saját konfigurációs tere. Már *a legelemibb létezők is felöltik a különállóság ruháját, készek entitássá válni, s készek tovább lépni, más entitásokkal magasabban szervezett entitásokat létrehozni, alkotni*

S képesek mindezeket az entitásokat felbolygatni, szétszórni, szétrombolni, már-már történni valamiért, sírni valamiért, és siratni valamit.

Valahogy már ekkor is minden létező információhordozó volt. Nem számít, honnan az információ, nem számít, ki teremtette, alkotta, lopta, találta, vagy fedezte fel, nem számít, hogy ez az őseredeti forrás már régen nem létezik. Egyedül az számít, hogy **SEMMI SEM VÉSZ EL. MINDÖRÖKKÉ LÉTEZŐ HARDVERKÉNT MAGÁBAN TÁROLJA A MINDÖRÖKKÉ SZOFTVERÉT, A MINDÖRÖKKÉ ÖNMAGÁRA HATÁS KÉPESSÉGÉVEL**

És a Földön szervesen anyag milliárd-, és milliárdtonnányi hegyei, s alant megolvadt kőzetek. Még minden szervesen, látszólag minden elég önmagának, csak a létezés okán van, s mozog, mozog, de nem történik, mert nincs amire emlékezzen, nincs ami felé törekedjen.

Honnan származott hát az Ige, az információ?

A bonyolódás, a végtelen lehetőség egyirányú kényszereiből? Részben.

A gyökerek azonban mélyebbek és öregebbek, mint ahogy azt bármely tudós, vagy akár misztikus sejteni, vagy álmodni merészelte volna.

**ANYAG – TÉR
DNS – ÉLET.
AGY – ELME.
TÁROLÓ – GONDOLAT
HARDVER – SZOFTVER**

Ahogyan a gondolatot nem tudjuk levezetni a tüzelő neuronok hálózatából, úgy az Élethez is kevés a mintát adó, letekeredő és megkettőződő DNS szál.

A titkok valahol mélyebben húzódnak!

Kevés a feltárt és feltört kód, kevés önmagában az információ is, kell a végrehajtó!

„A gének csupán a szoftver nagy darabjai, amelyek bármilyen rendszeren futhatnak: ugyanazt a kódot használják és ugyanazokat a műveleteket végzik. Komputerünk 530 millió évvel a szétválás után is felismeri egy muslica szoftverét, s ugyanez fordítva is igaz. A komputerhasonlat valójában egészen jónak tűnik. A kambriumi robbanás időszaka, mintegy 520-540 millió évvel ezelőtt a szabad kísérletezés ideje volt a testmegvalósításban, olyasmi korszak, mint az 1980-as évek közepe a számítógépes szoftverek fejlesztésében. Talán volt egy pillanat, amikor az egyik szerencsés állatfaj – amelytől mindannyian származunk – „feltalálta” az első homeobox géneket. Ez a teremtmény majdnem bizonyosan egy iszapfaló lény lehetett, amelyet - kissé ellentmondásos elnevezéssel – Kerek Laposféregként ismerünk. E lény talán csak a számos rivális testépítési terv

egyike lehetett, mégis az ő utódai örökölték a Földet, vagy legalábbis annak jókora darabját. Valóban ez volt a legjobb tervezés, vagy csupán pompásan értékesítették? Ki volt az Apple, és ki volt a Microsoft a kambriumi robbanás során? „

(Matt Ridley: Génjeink. Egy faj önéletrajza 23 fejezetben. Akkord, 199. o.)

Az Élet: a DNS csinálta és az RNS csinálta fehérje. A DNS fehérje segítségével reprodukálja önmagát, s egy másik fehérje szintézisét katalizálja. A DNS a hús holnapja, e nélkül a fehérjének nincsen jövője; s a fehérje a DNS-nek a mankója, e nélkül az mozgásképtelen, tehetetlen⁵¹. S mindegyiknek kovásza az enzim⁵². Az Élet a kémiai evolúció vad körforgásában született meg.

De ki az úr, s mi a cél?

Az aminosavak könnyen kapcsolódnak egymáshoz, s könnyen szét is szakadnak.

Keletkezés – szétbomlás. Nagy és értelmetlen játék.

Szükség volt valami támaszra, egy használható mintára. Ősi affinitás van az aminosavak és a nukleotidok között, képesek kölcsönösen kötni és kapcsolódni egymáshoz. Sorstársak lettek immár, vagy együtt pusztultak, vagy együtt túléltek.

***Nem igaz, hogy a szexus későn jelent meg az élővilágban!** A fehérjék és a nukleotidok már a legintimebb együttlétben, a legmélyebb egymásba hatolásban, és csak együtt létezhetek. A mozgás, a környezet vagy eltapossa e piciny szimbiózist, vagy éppen fordítva, e kis együttes hajtja uralma alá a barátságtalan és vad környezetet.*

S íme, ha az első lépés sikerült, a következő már hatványozottabban olyan sikeres lesz, majd ez is tovább növekedve folytatódik mindaddig, amíg van elég tápanyag és energia.

Irány a sejt felé.

2.19. A hús

A sokasodás, a másolás, a szaporodás. A replikáció, miként homokszemek a fövényen, vagy csillagok az égen. Csak erők harca; taktika és végcél nélkül.

A nagy tér újra kitárult, és kitágult, és tovább darabolódott. Gazdagodott minden, mélyebb, s törekenyebb lett egy új és régi szöglet a kőkemény Mindenség e kicsiny sarkában.

Mert ne feledd el, immár nem csak három szabadon átjárható térdimenzióban létezünk, de megjelent a kint és a bent!

MÁR NEM GRÁFIA, ÉS NEM TOPOGRÁFIA, DE BIOGRÁFIA!

Ez az új dimenzió rokon az idővel, mert benne a térrel ellentétben szabadon nem mozoghatunk.

Szörnyű aszimmetria!

Avagy hogyan is bújna el a faj a testben, a test a szervben, a szerv a sejtben, a sejt a húsban, mint az Élet állagában, a hús az atomban, az atom az atommagban, s az atommag a kvarkban? Egy irányba tört szimmetria!

De talán van, vagy lesz egy olyan harmónia, amely feloldja e végső kakofóniát. Talán ebben az új Teljességben a dallam vezeti a hangot, és a hang a dallamot, s két egymás szélsőségesen ellentétes antipódusai – a pont és a gömb – egymás tökéletes részei lesznek.

Ott, ahol a Mindenség behatolhat a szingularitásba, hisz mindig is egyek voltak.

⁵¹ Egy kicsit bezavarják a képet a prionok, amelyek, bár fehérjék, mégis ön replikáció útján terjednek

⁵² Katalizátorként, gyorsítóként működő fehérje. Részt vesz a kémiai reakciókban, de annak lezajlása után változatlanul megmarad.

Megjelent az új dimenzió és a harc, s a szintér már véres szintér lett.
A húspan, az Élet elemi állagában minden harcolt mindennel, minden hatott mindenre és egyben visszahatott. Minden megállás nélkül, folyamatosan változott. Fogalmilag értelmetlen volt az igazságtalanság. A változatosság kitermelte az alkalmasabbat, és a mást.
Az Élet harcolt önmagával, s harcolt mindennel.

Mert hidd el, nincs itt alkalmazkodás, nincs itt entrópia, s nincs itt harmónia. A nagy folyamban lehet minden igaz, s mindennek az ellentettje is lehet igaz.
Avagy milyen igazság tartozik a hárommilliárd éves baktériumhoz, és a harminc éves teflon-, és szilikon protézissel toldott-foldott barátnőhöz?
Abban a pillanatban, amikor az Élet már Élet, – akár megszületése előtt is – harcol, küzd, ordít, fal, tép, mozog, karmol, szürcsöl és akar – akar – akar – !!!
Már esztelen és könyörtelen végrehajtó gépezet a DNS parancsára.
Az Élet önmagát sebz, önmagát falja, önmagát emészti, s önmagát kínozza a túlélésért. Mint egy nagy folyam, az Élet alapállaga; a hús. S a hús épül, a hús dolgozik, a hús húst teremt, a hús elfoszlik, a hús eltűnik, s új húsból épülő új testek jönnek – de *a kód marad.*

2.20. A sejt

Tudtad, hogy a tested 5 000 000 000 000, vagyis ötbillió sejtből áll? Ezek egyike sem egyforma, mind-mind más, mind folyamat és történet: történet különböző fázisokban – Érted. Ismered-e mindegyiket?

Ha nem ismered, akkor kié az az idegennek tűnő, ismeretlen sejt?

S ha akárcsak egyet is ismersz, meg tudod-e mondani, hogy milyen az alakja belülről?

A sejt az Élet elemi részecskéje, melyben egyidejűleg több ezer kémiai reakció fut.
Az első csodagépezet, a sejt – néha egyedül, máskor kolóniában, rejtve önmagában a legmélyebb földi titkot, a DNS-t – három és fél milliárd éve működik.

A mozgás a térben annyi, mint a tér befutása időben.

A mozgás az időben: az öröklődés, az anyagcsere és az információ gyűjtése belülről és kívülről. Önmagadnak feladott és a kibernetik megjárt üzeneted, melynek, mint küldő, tartalmát ismered, de a fogadónak már mégis mást jelent, pillanatnyi hidat a most és a jövő között, a rabság és a szabadság közös celláját.

Keresés, majd a sors hozta közösségek: a sejtkolóniák.

Összekapcsolódás szervekké, üregekké, csövekké. A bekövetkezett eredmény lett a cél, a mind nagyobb hatékonyság: a védelem-, a gyorsabb áramlás-, a jobb tápanyag- és információellátás érdekében. Már-már *tökéletes piacgazdaság a természeti értékek kizsákmányolása nélkül.* Csak egyszer mérlegelné a legutolsó kétszeres Nobel-díjas sztárközgazdász, hogy a Nap hulladéke energiáját hasznosítja minden sejt, egyed, faj és társadalom, ez utóbbiba beleértve a Nobel-díjasok társadalmát is. Gyönyörű, megfoghatatlan folyamat-létezéssel minden legkisebb élő elemünk útját állja az entrópiának, disszipatív rendszerként szopja, falja, csapdába ejti az energiát, és mozog, mozog állandóan új szintekre, visszacsatolva, s gerjesztve a létezés holnapba irányuló, célt és értelmet csak ott találó nyilát.

És a Nap hulladéke energiáját hasznosítja minden egyes agysejtünk, neuronunk, ideghártyánk. Gondolataink szemétből ellopott, ám a fénynél gyorsabb sebességgel terjedő valószínűségeket és lehetőségeket valóságra rázó információ-csírák. Ez a legmélyebb ihletű és tartalmú párkeltődés iszonyatos mélységekből, kortalan fényenergiák segítségével a létbe.

Mit hozhatnak, mit adhatnak ezek a már-már nem létező, s mégis minden-lényegű fénykvantumok a mi szűken mért valóságunkba?

Bezárt börtönünkbe a nem-látást, s ezzel együtt a szabadság illúzióját?

A káosz kényszerét, vagy a rend lehetőségét, vagy mindkettőt egyszerre?

Minden sejtünk, minden neuronunk szabad és rab, önmeghaladó és önmegvalósító.

Az örökéletű egysejtű korában még nem voltak nemzedékek: nem volt szülő – gyermek. Az anyasejt adta magát, vitte magát tovább az utódba úgy, hogy közben megőrizte önmagát is. *Nem volt halál, nem volt holttest – csak Élet.*

A létezés már az élettelen szintjén is sokszínű, de ez még inkább igaz az élők szintjére!

A sejtek sokasodtak, differenciálódtak, és szakosodtak: ki-ki a támasztásra, a mozgásra, táplálkozásra, anyagcserére, információcserére, szaporodásra.

A folyamatok központosultak, érzékelték és modellt építettek. A másik-, és a külvilág ütései végigremegtek már a gyenge húson.

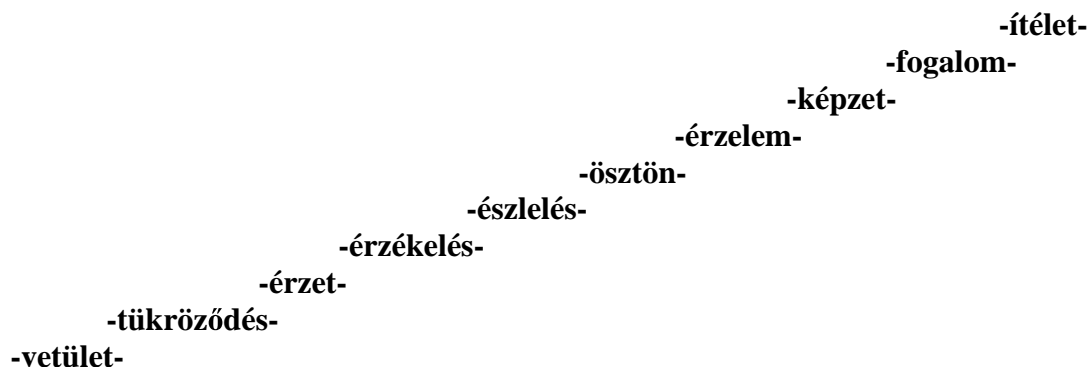
2. 21. Az eszmélet

Íme, megjelent az érző hús. Már nemcsak a kémia, de az elektromosság nyelvén is futottak a lassan jelentéssel bíró jelek fentről – lefelé, lentől – felfelé, körbe és visszacsatolva úgy azonban, hogy már a kimenet a bemenet részét képezhette, s a nyelők⁵³ a források⁵⁴ bugyraiban bugyogtak fel, ismerős, és mégis új tajtékot vetve az Élet folyamába. *PICINY ÖRVÉNYEK, MAGUKBAN HORDVA AZ EGÉSZ ÖRVÉNYLÉSÉT.*

A világ már másként létezett, az ütés és az ütődés, az üldözés és az üldöztetés, a predátor és a préda, az enni és a felfalva lenni, valamint a mozgás és az elmúlás mellett *MEGJELENT A FOLYAMATOSAN ZENGŐ ZAJ, AZ ÖSZTÖN, A ZÖLD GONDOLAT. VAGY TÖBB: AZ ESZMÉLET. E különös forma, ez az „arc nélküli belső maszk”, a tudat alapeleme, melyen mégis megjelennek a külsőben és a belsőben lejátszódó események.*

MICSODA UTAK:

A.) UTAK BEFELÉ:

Egyszerűbben:

vetület → tükröződés → érzet → érzékelés → észlelés → ösztön → érzelem → képzet → fogalom → ítélet!

B.) UTAK FELFELÉ:

↔ { O ↑ anyag ↑ szervetlen anyag ↑ szerves anyag ↑ sejt ↑ idegsejt ↑ idegpálya ↑ agytörzs
↑ limbikus rendszer ↑ neokortex ↑ Lélek ↑ Szellem ↑ ∞ } ↔

⁵³ Kimenet.

⁵⁴ Bemenet

C.) UTAK A TELJESSÉGBE:

Lét – Élet – Tudat
Test – Lélek – Szellem
Anyag – fény – elme
Erő – érzés – gondolat

Közben az Élet vitte önmagát mindenhova. Elhagyva a nagy vizeket, kimászott a szárazulatokra, bejutott a földre és a sziklák belsejébe, a magaslatokra, a levegőbe és a mélybe, egész az űr pereméig, vagy tovább.

És megtörtént az emberi fajt megelőzve az első nagy környezetszennyezés. A növények és az algák fotoszintézise során keletkezett szabad oxigén a légkörbe került. Az eddig élt anaerob⁵⁵ lények nagy része kipusztult, vagy a föld alá kényszerült. Az Élet oxigén nélküli közegben alakult ki. S íme, az új típusú Élethez maga az Élet teremtette meg az új energiát, az oxigént, s az ezt szállító vért.

2. 22. *Hetet dobban a fák szíve.*

A növények csendes méltósággal más utat választottak. A lassú létezés, s a pótolhatatlan mélység világát. Ebben a más világban fontosabb a szimmetria és a szépség, mint a mozgás, az idegrángás és a habzsolás.

S ITT TEREMTÉS VAN!

Az Élet egyetlen formája, mely épít: a növény. Építés csupán ásványi anyagokból és a napfényből. És akkor jövőnk, és itt vagyunk mi; állatok és emberek, predátorok és prédák, a nagy rablók és paraziták!

TALÁN HA HOSSZÚ-HOSSZÚ IDŐHORIZONTOKON, S MÁS DIMENZIÓKBÓL FIGYELNÉNK, MEGLÁTHATNÁNK, ÉS MEGHALLHATNÁNK, AHOGY HALKAN HETET DOBBAN A FÁK SZÍVE. HOGY A FÁKNAK NINCSEN SZÍVE? NE FELEDD EL: AZ IMMUN-, ÉS IDEGRENDSZEREDNEK SINCSEN SZÍVE!

S felfedezhetnénk, hogy a növények látnak!

Gyönyörű, gyönyörű és fényérzékeny szerveikkel megkeresik, befogadják, fogva tartják és imádják a fényt. Nincs itt élősködés, nincs parazitizmus, csak nagyon-nagyon mély szimbiózis!

Anyagmélyi komplementaritás! Levelek és fényes szelek szent együtt-táncolása!

Minden növény valahol mélyen zuzmó, szent kettősség, gombák és moszatok szent kettőse. Miközben minden alrész önmaga, s mind a saját módján szaporodik, táplálkozik, mégis valami más, valami ősföldi sziklákat zúzó új entitás: zuzmó.

2. 23. *Fajok kavalkádja*

Fajok!⁵⁶

Lendülettel ébredők. Mutánsok megjelenése, küzdelme, sikere és szaporodása. A mérce: Élet csinálta, élet csinálta, és élet csinálta... – még több élet. Ha megmérettetés megtörtént, s nem találtatott könnyűnek, új faj alakult ki.

⁵⁵ Nem oxigénes levegőt felhasználók, oxigéngyűlölők.

⁵⁶ Egymással szaporodni képes egyedekből álló leszármazási közösség, közös organizációs múlttal. Olyan szaporodási közösség, amely más hasonló szaporodási közösséggel nem képes géneket cserélni, ezért megőrzi genetikai önállóságát.

Három és félmilliárd év!
RNS – DNS – prokarióták⁵⁷, baktériumok és kékoszatok, majd eukarióták, ostoros moszatok, állati egysejtűek.

S egymilliárd évvel ezelőtt a test, a hús tényleges megtalálása, a többsejtű eukarióták, a növények, az állatok és a gombák.

Puhatestűek – halak – kétélűek – hüllők – madarak – emlősök...

S a küzdelmek, a felemelkedések és a pusztulások árnyékában megjelent valami: az emlősök, majd a főemlősök.

Tízmillió évvel ezelőtt az emberszabású majom, majd ötmillió évvel ezelőtt a fejlődési vonalak elkülönülése, egyik a csimpánz, a másik a hozzánk vezető út.

Fajok!

Legtöbbször a megmérettetés megtörtént, és a megmérettetett könnyűnek találtatott. Millió és millió faj az elmúlás porába hullott vissza.

CSILLAGOK HAMVAIBÓL VAGYUNK, S HAMVAINKBÓL CSILLAGOK LESZNEK!

S FAJOK MILLIÓINAK ÉS MILLIÓINAK HULLAHEGYEIN ÁLLUNK!

S FAJUNK HULLAHEGYÉN ÚJ FAJOK ÁLLNAK MAJD!

Fajok!

Túlszaladtak és befagyottak. Körben a Föld és a Naprendszer és a Mindenség állandó és végzetes háborgása. E nagy téglában az összes élő nem több, mint túlélő menekült.

És folyamatos harc. Mindenhol és mindig harc, de mennyire nem emberien mocskos, hanem tiszta, holnap felé forduló, önérvényesítő és ugyanakkor önmeghaladó agresszió. Egy szeletünk, a tudatunk legmélyebb szelete, és a legösibb álmaink még emlékeznek erre a tiszta harcra, és ebben az archaikus emlékezetben még nem létezett a dicső győzelem és a porba alázó behódolás.

Fajok!

Szélfúttá, olykor meleg, olykor hideg, de mindig ellenséges tájakon hány, de hány, már-már emberfőemlős kipusztult, s hány, de hány, már-már emberfőemlős megrekedt a fejlődésben. Szívtelenség? - ha ez jelenthet valamit: lehet.

Volt-e értelme?

Semmi sem történt, és semmi sem történik értelmetlenül, mert az üzenet továbbélt, és továbbél, *s mert van legvégső hit!*

És ÉN HISZEM, HOGY A KVANTUM-VALÓSÁG NEM TESZI A DNS NYELVÉT HOLT NYELVVÉ!

2. 24. A másik ember

Végül egy vékonyka szál, egy kis csoport egy tagja felállt, s döbbsen nézett egy másik társára, kinek tekintete mögött már nem a húst látta, hanem azt, hogy a húsból, a feneketlen mélységből valaki visszanéz.

Ezzel a mozzanattal a Mindenség mindörökké megváltozott, megszületett a *gondolat energiája, ami valójában metaenergia*, melynek roppant súlya alatt a tér szövete deformálódik, csavarodik, és beszakad. Egy másfajta, önmagát teremtő, majd önmagát felfedező valóság, nem térben létező tér, nem időben múló idő, egy nem fizikai szingularitás. A gondolkodó ember ott volt, állt, nézett, majd látott; látta a másik embert, s egyidejűleg övé volt a Mindenség, hisz Ő lehetett a gondolkodás tárgya és alanya.

ÖNTUDATA VOLT, HISZ TUDTA, HOGY TUD!

⁵⁷ Egysejtű organizmusok, amelyeknek nincs sejtmagjuk. A többi élőlény eukarióta.

Mindent, amit észlelt, a sajátjává gyűrte, mindent, ami idegen volt, megnevezett, s a jelölet mágiájával körbetáncolta a tovatűnő jelent. Valahogy a létezés, a fizikai létezés másodlagossá vált. A látomások, az álmok, a képzetek mindenk fölé repültek, mindent uraltak, mindent átlátszóvá varázsoltak, s mindennek a mélyére hatoltak. A környék már nem az erdő, a folyó és a hegyek voltak, hanem tájkép, alakuló-, változó-, fejlődő-, a szemlélővel együtt létező-, új szintű valóság: a történelem. Gráfia, biográfia, história.

Mert nemcsak a tér szakadt be, hanem a szakadék fölött megjelent az idő nyila is, összefogni a dolgokat és a történeteket nagy ívű, egyenletesen dobogó zajával. A tegnapok megmaradtak, nyomot hagyva az elmében, s a holnapok árnyai és fényei már itt és most mozgolódtak a szorongó, vágyó reményben.

És megjelent valami más, valami látszólag másodlagos tájék is!

Gigantikus távlattá nyílása minden létnek, minden megtörténtnek és minden történőnek. Egy szorongó sejtetem, hogy minden, de minden időleges, s hogy minden, de minden tökéletesen jelentéktelen. De hozzákapcsolva egy elfelejtett, s mégis felidézhető, nyugtalanul kérdező emlék, és egy vágy; az, ami minden létezés, minden anyag és minden erő, minden történés, minden sejt, minden lény, minden faj, minden civilizáció, és minden bioszféra közös eredete.

VOLT-E ÉRTELME? VOLT-E, VAN-E AKÁR AZ EGÉSZNEK, AKÁR A RÉSZNEK ÉRTELME?

A VÁLASZ ERRE, HOGY SEMMI SEM TÖRTÉNT, S TÖRTÉNIK ÉRTELMETLENÜL, MERT AZ ÜZENET TOVÁBBÉLT ÉS TOVÁBBÉL.

„A 2-es kromoszóma fúzióval történt kialakulásától eltekintve a csimpánz és az ember kromoszómái között csak kevés és apró megfigyelhető különbség létezik. Tizenhárom kromoszóma esetében semmilyen létező különbséget nem láthatunk. Ha a csimpánz genetikai állományából véletlenszerűen kiragadunk egy „bekezdést”, és ezt összehasonlítjuk az emberi genom megfelelő „paragrafusával”, igen kevés különböző „betűt” találunk: átlagosan 100 betűből mindössze kettőt, 98 százalékos megközelítésben csimpánzok vagyunk, a csimpánzok pedig 98 százalékosan emberek. S ha ez még nem csorbítja az önbizalmunkat, fontoljuk meg azt is, hogy a csimpánzok csak 97 százalékosan gorillák, s az emberek szintén 97 százalékosan hasonlítanak a gorillákhoz. Más szavakkal: csimpánzszerűbbek vagyunk, mint a gorillák...

Egy amőba szemszögéből nézve – s ami azt illeti, egy megtermékenyített petesejtéből is – a csimpánz és az ember 98 százalékosan ugyanaz. Nincs olyan csont a csimpánzokban, amely ne lenne jelen a mi testünkben is. Nincs olyan kémiai anyag a csimpánz agyban, amely ne lenne megtalálható az emberben is. Nincs olyan alkotórésze az immunrendszernek, az emésztőrendszernek, a keringési és nyirokrendszernek, az idegrendszernek, amely bennünk megvan és a csimpánzokban nincs – s ugyanez fordítva is igaz. A csimpánzokban még olyan agyi lebeny sem létezik, amelyet ne osztanánk meg velük. „

(Matt Ridley: Génjeink. Egy faj önéletrajza 23 fejezetben. Akkord, 43. o.)

Ehhez nagyon nehéz valamit is hozzátenni!

Csupán egy kérdéssel lehet tovább lépni.

A KÉRDÉS: MI AZ EMBER, S MIT IS JELENT EMBERNEK LENNI?

Tízmillió évvel ezelőtt az emberszabású majom feltűnése Afrikában, majd a „hiányzó láncszem”, és ötmillió évvel ezelőtt útjaink elváltak a csimpánzoktól.

Az első emberős, az Australopithecus 4-2,5 millió évvel ezelőtt még vegetáriánus volt, agya 450 ml, ami nem véletlen, hisz húst nem evett.

Majd kétmillió évvel ezelőtt a Homo nembe tartozó Homo habilis már mindenevő, főleg dögevő, vagy finomabban fogalmazva; húsevő volt. Talán, de inkább biztosan ennek köszönheti a nagyobb agyméretét is, ami elérte a 700 ml-t.

Ezt követően, a pleisztocén korban jelent meg ugyancsak Afrikában a Homo erectus. Agytérfogata meghaladta az 1000 ml-t. Bátran tekinthetjük őket őseinknek, hisz a Föld vándorai voltak, egymillió évvel ezelőtt kirajzottak Afrikából, s eljutottak Ázsia legtávolabbi helyeire: Kínáig, Indonéziáig is, majd mintegy 300 000 évvel ezelőtt kihaltak.

Emberi sors?

A Homo Neanderthalensis ugyancsak feltűnt, majd eltűnt a nagy földi színpadon 30.000 évvel ezelőtt. Agya nagyobb volt, mint a Homo sapiensé, elérte az 1700 ml-t.

Mit rejthetett-e szerv, micsoda tudatosságot?

2. 25. Az ember

Afrika az őshazánk, s itt élt az Ősanyánk. Mert az anyák szenvedése és felelőssége nagy, s úgy tűnik, a valóság már-már belső időtlenséget adott nekik kárpótlásul.

Szülés és születés; forma és tartalom; egység és elszakadás.

Előfeltétele-e minden születésnek az áldott állapot, avagy létezik-e szülés születés nélkül?

Minden anya meghal egy picit és egyidejűleg fel is támad minden gyermekében; hát minden születés bölcsőjének szülés a koporsója?

És mindig, minden anya megfogyatkozva kinyílik, s mert *ha itt az idő; minden születő gyermek levedli az anyját.*

A mai tudásunk szerint valamennyi mai ember, valamint a Te, az Anyád, annak Anyja és Apja, s így tovább vissza; közös őse 150 000 évvel ezelőtt élt Afrikában.⁵⁸ Innen rajzott szét kiszorítva és elpusztítva a Homo erectust, a Homo Neanderthalensis-t. Megjelentek Ázsiában, Ausztráliában, Európában, majd Amerikában.

Szűken magunknak vallott utunk tehát az 5 millió évet meghaladja, s ennek ára a több mint tucat kipusztult hominidafaj. Az emberi evolúció tartama 150 000 év, ami 35 évvel számolva közel 4300 generációt jelent.

S az emberi történelem kezdetben nem más, mint vándorlások, kóborlások 10-50 fős hordákban Afrikából Ázsiába, Kínába, Indonéziába, Új-Guineára, majd Ausztráliába; Európába, Észak Ázsiába, majd Észak-, és Dél-Amerikába.

Tizenegyezer évvel ezelőtt a mezőgazdaság feltalálása, majd a domesztikáció⁵⁹; a meg növekedett termelékenység, a gyarapodó lélekszám; városok és államok, s már nemcsak gyűjtögetés, állattenyésztés, növénytermelés, hanem a felesleg. A mindennapi kétkezi munkához és a megélhetéshez nem kötöttek már foglalkozhattak túlvilággal, szemlélődéssel, művészettel, alkotással.

A beszéd feltalálása után újabb forradalmi változás, megjelent a külső memória; az írás. És új szintre került a tudás, a szervezettség, a technika, és - igen! - az idea: pontosabban az ideológia.

Határtalan hatalomvágy, s szakosodás ölésre, harcra, majd háborúra!

Törzsfőnökök, királyok, fáraók, császárok, cézárok, cárok, diktátorok és elnökök!

Katonák, hadvezérek, csetepaték, ütközetek, csaták, hadjáratok és háborúk...

...és... katonák, hadvezérek...És még **KIK, HONNAN, MIÉRT ÉS HOGYAN?**

És csetepaték, ütközetek, csaták, hadjáratok és háborúk, és ...meddig még?

⁵⁸ Őt nevezték el a tudósok mitokondriális Évának.

⁵⁹ Házasítás

Mert **LEGVÉGÜL MINDIG MARAD EGY KÉRDÉS: KI VÉD MEG ÖNMAGADTÓL?**

„a konfliktusok mindenütt és mindenkor jelen voltak és jelen vannak. Az emberi természethez hozzátartozik a gyűlölet. Az embereknek szükségük van ellenségekre, legyenek ezek akár üzleti versenytársak, akár köznapivetélytársak, akár politikai ellenfelek; az emberek mindenképpen igénylik őket, hogy meg tudják határozni önmagukat és motivációt nyerjenek. Természetesen nem bíznak meg egymásban, mások másságát fenyegetésnek látják, képességnek arra, hogy nekik ártsanak. Egy konfliktus megoldása, egy ellenség eltűnése olyan személyes, társadalmi és politikai erőket szabadít fel, melyek nyomán újak keletkeznek...

A civilizációk az utolsó emberi törzsek; a civilizációk közti összeütközés pedig globális értelemben véve törzsi konfliktus.

(Samuel P. Huntington: A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása, Európa Könyvkiadó, Budapest, 2001. 204-205. és 343. o.)

Vég nélküli humán agresszió.

Az egész tudományos, nem rejtett történelmünk nem más, mint évszámok és helyek, ideje és mezeje az ütközeteknek, az ölésnek és a vérnek, s neve a korrumpált hatalmasoknak..

Csak néha-néha, nagyon halkán és nagyon mélyen sóhajt és parázslik fel egy szinte már „el sem hihető módon létező”, emberibb, „Rejtett Történelem”.

„Nem arról van szó, hogy a hatalom korrumpál,
hanem arról, hogy mágnesként magához húzza a korrumpálhatókat...
...A történetírás jobbra figyelemelterelés.
A legtöbb történelmi beszámoló elvonja a figyelmet
a nagy események mögötti titkos befolyásokról. „

(Frank Herbert: *Dűne – Káptalanház*, Valhalla Páholy, 1995. 71., 84.o.)

Mezopotámia, Egyiptom, Görögök, Zsidók, Római Birodalom.

S valahol halkán Imhotep⁶⁰, Thot / Hermes Trismegisztos⁶¹, Ehnaton⁶², Mózes, Próféták, Buddha, Jézus és Mohamed...

...és fél évezrede hiányzik egy olyan név, amit leszármazottaink a XXIX. században kétely nélküli, emberi nagyságként említenének!

Esetleg a Te neved lehet az?

De azért hidd el, hogy a „legnagyobbakhoz” mindig kapcsolódott az isten-hit. A természeti és az egyénekhez kötött vallások több tízezer évre tekintenek vissza, s lényegüket tekintve ma is hatnak, életképesek és aktualizálhatóak. Majd ha tízezer év múlva valaki azt állítja egy XXI. századi eszméről, hogy hat, életképes és aktualizálható, akkor odatehetik a jelzőt is; „az az időszak emberiség nagy korszaka volt!” Sajnos én azonban kötve hiszem, hogy a több, mint hatmilliárd embertársam közül akárcsak egynek is olyan valami lenne az elméjében, vagy a szívében, ami száz év múlva is életképes lehetne. / Csak úgy zárójelben, egyetlen kivételt

⁶⁰ Az Egyiptomi Óbirodalom (kb. i.e. 2600) idején élt. Héliopolisz főpapja volt, gyógyító-varázsló, a piramis szerkezet feltalálója, azonos a görög Aszklépioszsal..

⁶¹ Az ókori Egyiptom szent tudományának a feltalálója volt, azonos Hermész Trismegisztossszal.

⁶² Az első egyistenhívő uralkodó.

azért elismernék: a legjobb és a legpontosabb kamatelmélet megalkotóját. Hogy miért? Azért, mert modern istenünket, a hozamot, a kamatos kamatot ezzel akár tízezer évre és akár tízezer tizedes jegy pontosságra is ki tudnánk számolni. /

És a Középkor, és a XX. Század.

És civilizációk, és a civilizációk harca, és a globalizáció.

ÖNTUDATRA ÉBREDT EMBER → MÁSIK EMBER → CSALÁD → BANDA → CSAPAT → NEMZETSÉG → VÉRKÖZÖSSÉG → KLÁN → TÖRZS → NEMZET → NEMZETÁLLAM → ÁLLAMSZÖVETSÉG → CIVILIZÁCIÓ → EMBERISÉG → BIOSZFÉRA → EGYRE SÉRÜLTEBB GAIA⁶³ → INTERPLANETÁRIS DIASZPÓRA...→?

Emberiség. Tagja és alapja az ember, a sérült ember. A hiányt, sérülést szenvedett, bűnös ember, aki külön-külön tiszta Lélekkel, halkán sétál, de másokkal együtt dübörögve menetel.

EMBERVADÁSZATOK → KÜZDÉSEK → MOCSKOS MISSZIÓK → SZENT HÁBORÚK → SZENT KERESZTES HÁBORÚK → HARMINCÉVES HÁBORÚK → SZÁZÉVES HÁBORÚK → VILÁGHÁBORÚK → VILLÁMHÁBORÚK → ETNIKAI TISZTOGATÁSOK → DZSIHÁDOK → SIVATAGI VIHAROK → ATOMHÁBORÚK → GLOBÁLIS HÁBORÚK → TOTÁLIS HÁBORÚK ...→?

És talán már csak egyetlen kiút, egy már egészen biztosan létező, emberibb, „**Rejtett Történelem**”. *Te is tudod, hogy miről beszélek!* Én már átéltem egy ezerévesre jóslt Világbirodalom önmagától bekövetkezett összeomlását⁶⁴, *s nem értettem*. És átéltem a Babel tornyainak a szent könyvekben megjósolt összeomlását⁶⁵, *s azt sem értettem*. Nem értettem, s nem értem: **KIK, HONNAN, MIÉRT ÉS HOGYAN?** *Avagy lehet, hogy a jóslás önmagában megváltoztatja a jóslatot? S nem vagyok egyedül, mert vannak mások is, akik úgy gondolják, hogy ezek a történések, mint valami mély, sötét titkot rejtő, de édes gyümölcsöket termő gyökerek, szervesülnek bele a „Rejtett Történelembe”.*

Milyen mélyről jöttünk?

Ha csak a fentiekre gondolsz, láthatod: nagyon!

Micsoda út, micsoda véletlen visszacsatolás, szerves betagozódás, esetlegesség, micsoda véletlenek! Néha csak egy maroknyi csoporton múltott a fennmaradásunk. Lehet, hogy az emberiség útja az elveszett emberi utak határértéke?

Most már körültekintőbben Te is felteheted a mottóként idézett, tudósi kérdést: MIT MAGYARÁZOTT MEG A MODERN TERMÉSZETTUDOMÁNY EZ IDÁIG ABBÓL, HOGY MIT IS JELENT EMBERNEK LENNI?

Mit jelent könnyeket hullajtani? Mit jelent könnyek között szülni és születni? Mit is jelenthet az, hogy az emlősök közül egyedül csak az ember hullat sós könnyeket? S miért jelenti mindmáig a tudomány számára az emberi élet misztériumát az érzelem, a felbuggyanó könny; a sós könny? S miért sós a verítékünk, s miért lett ettől oly keserű a kenyerünk? Mert, még ha vigasztal is, az nem igaz, hogy édes csak az Ige lehet! Az Ige is néha összetörhet, s Te is széttörhetsz Igédén.

⁶³ A Föld istenasszonya a görög mitológiában.

⁶⁴ 1991.12.08. Breszti Nyilatkozat.

⁶⁵ 2001.09.11. World Trade Center, New York, The Pentagon, Washington.

Pedig hát megvalósult már a Humán Genom⁶⁶ feltérképezése is. Heuréka! Már mindent tudunk az emberről, kivéve az embert!

Még mindig válasz nélküli az ősi kérdés: mi tett bennünket emberré?

S tényleg, mi is tett bennünket emberré?

A.) Az eszközkészítés?

Az első készített tárgyak 3 millió évesek, a szimmetria 1,5 millió éve jelent meg, az első szimbolikus tárgyak 30-50.000 évesek, s ekkortól kezdve temettük el halottainkat. Az állatok: a madarak, a majmok, a hódok, is használnak eszközöket. Néha még a szimbiózis keretét is túltörve, a másik élőlényt rabszolgaként használják, pl. a hangyák. És már szervezeten háborúznak.

D.) A nyelv?

A világon minden kommunikál, kifejezi magát, s hat a másikra, ami jelet és üzenetet jelent. Erők, ütődések, tükrözések, szagok, ferromonok⁶⁷, testtartások, gesztusok, testbeszéd és hangok. Az emberi nyelv és az emberi nyelvtan; ösztön, ám csak egy alrendszer, amelyben az egyes nyelvek mintegy 30 tagú fonémát használnak fel a több, mint 200 kiejthető fonémából. A többi lecsiszolódik, s a repülő kő útja jósolhatatlan.

Lehet, hogy a szobrász által lepattintott kő többet fejez ki az emberi Lélekből, mint a maradék szobor? S a szobor csak egyszerűen kivonás a kőből?

Avagy nem a zaj-e az információ forrása? Az igaz út, ahogy a fehér csörömpölésből bíbor hitek nyílnak.

S nem úgy igaz-e, hogy minden Élet, minden gondolat csak a környezet szétszóródó szemetéből kilopott negentrópia⁶⁸?

De mégis a nyelv – ami nem tudja, hogy hogyan jött létre – a két aszimmetrikus agyféltekével együtt, csodálatos dolog, és csak az emberre jellemző. Az emberiség eddig kb. ötezer nyelvet és ennél jóval kevesebb írást alkotott meg. Némi nehézség, s jó költői kérdés: hogy mondták el, amit nem tudtak leírni, s hogy tudták leírni, amit nem tudtak elmondani?

S hogyan számoltuk meg a számokat, amíg nem volt szám?

Az emberi nyelv, eltérően a számítógépek nyelvétől, nemcsak formalizmus, input és output, hanem együttműködés; tartalom és forma egysége, ahol a kezelő tudja, hogy mit kezel, s a kezelt visszahat a kezelő eljárásra. A szerelmi vallomás vagy a káromkodás nem digitális, azokat nem lehet csak dadogva elsuttogni, vagy artikulátlanul elüvölni. A forma beleönti önmagába az egész világ tartalmát, s amit nem tud beleönteni, azt is megnevezi. De a tartalomváltozás maga után vonja az azt kezelő forma változását is. *Szerves együttmozgás. Mások felé használva a nyelvet: beszéd, ha befelé használjuk: szintetikus gondolkodás.*

S az önmagát felpörgető spirál eredménye az öntudat, és a világ feldarabolása, és talán végső soron a szingularitás megmentése, a Mindenség állapotfüggvényének az összeomlasztása, a visszafelé megmentett és egyben megújított, ősi teremtes.

Nagy, nagyon nagy felelősség!

⁶⁶ Génkészlet, az egész populációban, az átlagos egyedben nagy valószínűséggel megtalálható gének összessége.

⁶⁷ Legtágabb értelemben hírvivő anyag

⁶⁸ A zajbók kiszűrhető információ, rend

De hol vagy Te, hol az Én, hol az ember?
Erre még visszatérek.

B.) C.) A szabálykövetés?

Hajlunk a hódításra, és a hódolásra, s a mindennapi szemtől szembe harcok elkerülése érdekében színlelünk, formalizmust találunk ki, normákat alkotunk. Titkunk a társadalom, és minden nap behódolunk, szétszórva szabadságunkat a jelen komfortjáért. Hierarchiát teremtünk, rangsorban állunk, és próbálunk ragsort meghatározni, de legfőképpen alfahímekké válni. Hatalmi harcok → erősebbek által diktált szabályok → társadalom. Dominancia és politika, rituális meghágás és humán pornográfia. Miként a primáták⁶⁹, vagy az államalkotó rovarok. Ám az lángoló lelkű, legnagyobb tábornok is halkabban verné a pajzsát és a kitüntetéseit, ha egyszer hosszasan megfigyelné a vadon élő csimpánzok hús-vadászó, kegyetlenül megkomponált politikáját.

A.) A kultúra?

A kultúra a generációkról-generációkra átadott viselkedési rendszer, egy teljes átszarmaztatott, képlékeny életmód?

A viselkedésünk, mint minden más élőlényé, genetikailag meghatározott. A gének kultúrái vagyunk, üzenetvivőkként, mint hasznos tulajdonságokat, átadnak bennünket a jövőnek. Csinálhatunk bármit, építhetünk, rombolhatunk, hódíthatjuk a Mindenséget, szétfúzhatjuk a Földet, majd a Naprendszert, majd a Tejút rendszert..., *csak egy a fontos: a folyó, amelynek részei vagyunk, s hogy általunk nőtt-e, vagy csökkent-e digitális reprodukció hatékonysága.*

Állítom, hogy több, sokkal több a XXI. századi ember Élete az őseihez képest; több, a hozzátapadó dögletes mennyiségű fölösleggel. És azért az is tény, hogy az ősi Angkor területe hatalmasabb volt a XX. század végi New Yorkénál. Továbbá *azt is állítom*, hogy mindmáig a legnagyobb pofájú és a legagresszívabb szubkulturális csoport sem volt képes külön fajt alkotni. De azért egy picit félek, hogy az arányos és gyönyörű „génkiválók” már nem ismerik fel az elsárgult és nem digitalizálható fotókról emberi arcunkat.

B.) Az érzelmek?

Mi az igazsága; érezni, átélni valamit?

Mennyi a bánat igazsága?

Egyedül vagy érzelmeidben érzelmeiddel. A fájdalmat közösnek hazudhatod, de hidd el, ez is, és a sírás is csak a tiéd!

A fájdalom rád fókuszál, majd már-már kéjesen, precízen, részről-részre átjár, s kitölti minden porcikádat. És legvégül mindig kevés vagy neki; mert sohasem azt adod, amit ígértél!

De csak hasonlítsd az imához!

Az ima is rád fókuszál, felméri minden részedet, majd átszakítja az egészet, mint a kolosszális gravitáció a teret, s beborít; óv és messze-messze e földi fájdalomtól – átemel. Átemel oda, ahol nincsen fájdalom, nincsen szorongás, s nincsen tárgya sem a szorongásnak és nincsen semmi más sem. Oda, ahol csak a Semmi van. Itt, *e feneketlen szakadék mélyén minden ember kitakarása a valóságnak.*

⁶⁹ Főemlősök rendje, amelybe ma közel kétszáz faj tartozik. Anatómiája és viselkedése miatt idetartozik az ember is.

S tiéd csak az extázis!
És mégis; a legnagyobb gyönyörök kómájában az ember elvész. Megszűnik a szent triász. Nincs tulajdonos, nincs, mit birtokoljon, használjon, s nincs, aminek gyümölcseit szedje. A tényállás és a diszpozíció⁷⁰, a norma és a cselekvő ember, a Bűn és a felmentés egy lesz. Érzelmek, e fiktív valóságok, üznek utadon. Hajt a Bűn, irányít a lelkiismeret, s hív a Kegyelem. S nemcsak érzelmeinkben, hanem időben vissza is elveszünk: a limbikus rendszerrel örököltük örömeinket és gyászunkat.

A.) Az emberi gondolkodás?

Az emberi agy, a túlnyomó részében örökölt agy önmagára reflektál, és önmaga köré központossítja a világot. Rendkívül fontos, de mégis piciny szelet, töredék felelősséggel a tudatosság óceánjában. A gondolkodás nem maga az ember, hanem az agynak, mint rendszernek a része.

B.) A jó és a rossz, a morális választás?

A jót és a rosszat mi találtuk fel.

„Nincsen, nem működik semmiféle magasabb rendű mechanizmus, általános erkölcs, morális érzék, amely az embercsoportokat a káros eszméktől megvédené. Az ember alapjában véve se nem jó, se nem rossz, a kultúrája teszi ezzé vagy azzá, de maga a jó és a rossz fogalma is mindig kultúrafüggő. „
(Csányi Vilmos: Az emberi természet, Vince Kiadó, 2000. 166-167.o.)

S mégis, a jó lehet rossz helyen, vagy rossz időben. Esetleg rossz helyen és rossz időben egyszerre. E szituációkban egy lehetőség van, két megoldással:

- 1./ megmerítkezel, és felbukkansz megtisztulva,
vagy
- 2./ megmerítkezel, és örökre elvesztél, mint jó.

C.) A vallásos hajlam, a hit?

„ A vallásos viselkedés magába foglalja az istenhit legalább néhány megjelenési formáját. A vezeklés és az áldozás, melyek majdnem egyetemesek a vallásos gyakorlatban, a felsőbbrendű lénynek való megadás cselekedetei. A dominancia-rangsor egyik formáját jelentik, amely viszont a szervezett emlőstársadalmak általános vonása. Akárcsak az emberek, az állatok is kifinomult jelzéseket használnak a hierarchiában elfoglalt helyük hirdetésére és megtartására.

(Edward O. Wilson: Minden egybecseng, Typotex Kiadó, Budapest, 2003. 309. o.)

⁷⁰ A jogszabály egyik eleme, rendelkező része, amely megmondja, hogy leszabályozott hipotetikus helyzet bekövetkezése esetén minek kell történnie, mit kényszerít ki az állami szerv.

Ugyanakkor az emberi elme szerves, immanens része a hit. A túléléshez kicsiszolt praktikum a transzcendencia. Az istenhit, a természetes és egyéni vallások több tízezer évesek.

D.) Speciális génkészlet, a Humán Genom?

„A tudomány által felfedezett anyagi valóság máris több tartalmat és nagyságot tartalmaz, mint az összes vallásos kozmológia együttvéve. Az emberi vonal folytonosságát a mély történelem ezerszer régebbi szakaszáig vezették vissza, mint amit a nyugati vallások valaha is elgondoltak. A kutatás új, komoly erkölcsi jelentőségű felismerésekhez vezetett. Annak felismerésére készített, hogy a *Homo sapiens* sokkal több, mint törzsek és rasszok halmaza. Olyan egyedi génkészlet vagyunk, melyből minden generációban egyedek lesznek, és amelybe a következő generáció beolvad, az örökség és a kultúra által örökre egyesítve. Ilyenek a tényekre alapozott elképzelések, amelyekből a halhatatlanság új fogalma és egy új mítosz bontakozhat ki.”

(Edward O. Wilson: Minden egybecseng, Typotex Kiadó, Budapest, 2003. 316. o.)

Egyedi génkészlet vagyunk, csodálatos képességek tárháza. Egyik legújabb praktikánk a génterápia.

*De meddig javíthatjuk magunkat, mennyi manipuláció erkölcsös?
Hol a határ, amikor már csak emlék lesz az ember, s nem a másik ember, hanem az utolsó ember lesz az, aki visszanéz a Semmiből a semmire?
Mikor fordul át a génterápia pán-génterápiává?*

EZEK MIND VALAHOGY EGYÜTT ADJÁK AZ EMBER LÉNYEGÉT, DE KELL MÉG VALAMI, AMIBŐL „A HALHATATLANSÁG ÚJ FOGALMA ÉS EGY ÚJ MÍTOSZ BONTAKOZHAT KI.”

2. 26. És végre az Ember

Tehát, a fentiek mind valahogy együtt adják az ember lényegét. De a Teljes emberhez hiányzik még valami!

KELL MÉG VALAMI!

EGY BÚVÓPATAK, MELY AKKOR IS OTT VAN, AMIKOR NEM LÁTSZIK, S AMELY MELLETT SZOMJÚHOZOL, DE AMELY MÉGIS TAVASZT ÍGÉR, HŰSÍT ÉS ÚJJÁÉLESZT. A LEGMÉLYEBB ÉS A LEGFÉLTETTEBB TITOK, AMI NEM IS TITOK, MERT MINDEN EMBER OSZTATLAN ÉS OSZTHATATLAN KÖZÖS TITKA.

E titok, a végső titok hűsítő és újjáélesztő édesvizű búvópatakja mindenhol és mindenben ott van. Higgyél nekem, Én meg fogom mutatni! Tényekkel és tényeken túli dolgokkal fogom bizonyítani, hogy fellelhető a létrejött anyagban, az Életben, a tudatban, az emberi társadalmakban és azok minden mozgásában: a szabályozásban, a politikában, a jogban, de ott van minden mítoszban, „a halhatatlanság új fogalmában és egy új mítosz bontakozásában”, a hitben, valamint a legszebb és legemberibb művészetekben.

Elemi szinten az emberi Lélekben, mint egy gyémánt ládában van a végső létezés minden titka elrejtve. Egyetlen probléma van csak; ha a dobozt kívülről akarod kinyitni, először a

kulcsot kell megtalálnod. Ehhez nagyon nagy szerencse kell. Ám az is lehet, hogy a doboz belülről nyílik, és a titkok gyémánt ládáját nem is kulcs, hanem sok-sok szenvedés nyitja.

A végső titkokhoz le kell süllyedni, majd onnan föl kell emelkedni, mint a vakon születettnek. Te Őt ne sajnáld! Neki, hogy világossága és világa legyen, fel kell találnia a tapintást.

E VÉGSŐ TITOK AZ EMLÉKEZÉS ÉS A HIÁNY ÉRZÉSE!

A BŰN!

A SZABADSÁG!

ÉS A FELELŐSSÉG!

Mert én – ellentétben a teológia ömlengésével – mindig a Bűn mellé helyezem a szabadságot és a felelősséget!

EZ AZ, AMI MINDEN EMBERBEN KÖZÖS!

Független a gondolkodástól, az intelligenciától, a gyártott- és esetleges valóságoktól, a viselkedéstől.

Köszönő viszonyban sincs játékaiddal, használati eszközeiddel, vagy fegyvereiddel. Megbújik benne, s ugyanakkor körbeöleli a rációt, tudva mindazt, amit az ész még csak soha meg sem közelíthet.

Mert szintjén az észnek szűk és véges a saját horizontja: nem tudhatja, hogy nem tud!

Mindörökké rejtett és soha meg nem ismerhető. De engedtesék meg egy fricska az elmének; hogy igenis léteznek, és örökké létezni is fognak olyan valóságok, amelyek általa meg nem ismerhetőek, meg nem tapasztalhatóak, s meg nem figyelhetőek. Ott található minden anyagba-szökött létezésben, de azon túl is. Feltár és elrejt, meghatároz, és szabadon enged, időtlen, de múltat és jövőt ad, érzelemmentes, de tartalmazza a legmélyebb zokogást és a legbrutálisabb sikoltást is.

Ott van a Down-kóros⁷¹ mosolytalan arcán, az elmebeteg röggé fagyott belsejében, s ott van – ő ott van - a Nobel- és Oscar-díjasok, és a politikusok mindegyikében.

De ott van már a megtermékenyített petesejtben, a szövetben, a csővé záródó idegsejtekben, az embrióban, az abortumban, a csecsemőben, és az emberben, mindenekfölött és egyedül csak az emberben.

„Egy embrió talán híján van bizonyos alapvető emberi tulajdonságoknak, amelyekkel egy csecsemő már rendelkezik, de a csecsemőhöz hasonlóan az embrió sem csupán sejtek vagy szövetek csoportja, ugyanis benne van a *lehetőség*, hogy teljes emberi lénné váljon. E tekintetben csak annyiban különbözik a csecsemőtől, aki szintén nélkülözi a normális felnőtt emberek számos fontos tulajdonságát, amennyiben egy csecsemő már többet valósít meg természetes lehetőségeiből, mint egy embrió. Ebből következően egy embrió, jóllehet alacsonyabb morális státussal bír egy csecsemőnél, morális szempontból többet ér, mint más sejt- és szövetcsoportok, amikkel a tudósok dolgoznak. Éppen ezért nem csupán vallási alapon tehető fel a kérdés, hogy vajon szabad-e a kutatóknak tetszésük szerint létrehozni, klónozni vagy elpusztítani emberi embriókat. „

(Francis Fukuyama: *Poszthumán jövődönk. A biotechnológiai forradalom következményei* Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003. 238 o.)

⁷¹ Azok, akiknek a 21. kromoszómából három van. Tulajdonságaik: alacsony növés, keskeny szem, dundi arc és alkat, szellemi visszamaradottság, gyors öregedés, hajlam az Alzheimer-kór kialakulására.

2. 27. Nagyon mélyről jöttünk

A „MIT JELENT EMBERNEK LENNI?” KÉRDÉSRE A VÁLASZ, AZ EMBER TELJESSÉGÉNEK A TITKA, AZ EMLÉKEZÉS ÉS A HIÁNY ÉRZÉSE; A BŰN, MINT OLYAN!

AZ EMLÉKEZÉS AZ ELVESZETT EGÉSZRE, AZ ELVESZETT TÖKÉLETESRE, A TELJESSÉGRE. A TITKOS TUDÁS, HOGY AZ ÖRÖKLÉT TOVASUHANÓ ÁRNYA CSAK A JELEN, S MINDEN TÖRTÉNÉS NEM LEHET MÁS, CSAK AZ ÖRÖK ÉS IDŐTLEN, ÉS ÉPPEN EZÉRT MÉRHETETLEN NYUGALOM IDŐLEGES KIÁRADÁSA A LÉTEZÉSRE.

Dolgok és élő teremtmények összeállnak, születnek, jönnek és mennek, majd szétesnek, meghalnak; de **MINDENNEK A LEGMÉLYÉN OTT A TITOKZATOS EGÉSZ, AHOL FELLEMLHETŐ A VÉGSŐ VÁLASZ A VÉGSŐ KÉRDÉSEKRE.**

Válasz a születésre!

Válasz az Életre!

És válasz a halálra!

Mert a földi rengetegben újra eltévedt Vándor érzi, hogy minden végtelenben járt már, s mindegyikben járni fog még.

A kökemény, mindent felhasító és lassan-lassan mindent elszűrítő dolgok, fogyasztási javaink nem mások, mint a milliárd és milliárd évek könnyű árnyai. Tovatűnt ködfoltok, s felhők vetületei, melyekre már senki sem emlékezik, miket talán senki nem is vett észre. Melyek, mint könnyű pára, látszólag előhang-, visszhang-, és nyom nélkül jöttek és eltűntek. Ám a látó látja, s kinek füle van a hallásra, az hallja, hogy e könnyű történésektől nem függetlenül, ott túl már morajlik a közelgő vihar, gátakat nem ismerő erejével.

S a tragédiák és a katasztrófák azért vannak, hogy – mint belső égésű motorban a szikrák és a robbanások – tovagördítsék a fáradó Lélek nem motorikus, lágy gépezetét.

Ez mindent megmagyaráz, így *tehát* **MINDEN SZÉP ÉS JÓ.**

ÁM AZ EMBER NEM ILYEN.

AZ EMBER NEM TELJES.

AZ EMBER ELBUKOTT, S AZ EMBER MEG NEM VÁLTATOTT.

MINDEGYIKÜNK LELKÉBEN OTT A BŰN, A HIÁNY, ÉS A ROSSZ LELKIISMERET E HIÁNY MIATT; HOGY ELVESZTETTÜK, S HOGY VAN FELELŐSSÉGÜNK, MERT MIÉNK VOLT A TELJESSÉG, MIÉNK VOLT A LEHETŐSÉG, DE MIÉNK VOLT ÉS MIÉNK MARADT A SZABADSÁG IS, S EZÉRT MIÉNK A REMÉNY.

Én, Te, Ő

és

Mi, Ti, Ők.

Mindenki a múltból, mindenki a jelenből és mindenki a jövőből, az összes ember egy: egy a hiány Bűnében és egy a felelősségben. Ha valami, hát ez az eredendő Bűn, s ha valami, hát ez a felelősségünk, s ha valami, hát ez az egyetlen lehetőségünk e szívszorító örökkévalóságban.

Mert tudod, *mi időtlenek vagyunk!*

Én most itt ülök, az üzenet megfordult és megérkezett, én is visszatértem, s írom tovább a Teljesség üzenetének a sorait. S Te is visszatértél, mert Te is üzenet vagy. Mert mindig minden visszatér, még akkor is, ha nem mozdul, visszatér, és a világvonalak – miként a párhuzamosok – találkoznak az örökkévalóságban.

De nemcsak azok az utak léteznek, amelyeket választottál, s bejártál. Vannak más utak is befelé és fölfelé.

Induljunk hát időtlen Vándor! Induljunk a tisztulás hajóján új mélyvizek felé.

* * *

II. / fejezet

A jó és a rossz dőtt.

*„a szent mesék és képeik a lélek üzenetei,
amelyeket a lélek a tudat normális,
hétköznapi gondolkodásunk számára ismeretlen zugaiba küld...
...az Édenkertnek nyilván bennünk kell léteznie.
Csakhogy tudatos gondolkodásunk képtelen belépni e kertbe,
élvezni benne az örök élet ízét,
hiszen a jó és rossz tudásának gyümölcsét már megkóstolta.
Ezek szerint éppen ez a tudás az, amely kiűzött bennünket a kertből,
kibillentett bennünket önnön középpontunkból,
úgyhogy ma is csak általa tudjuk megítélni a dolgokat,
s csak jót és rosszat ismerhetünk az örök Élet helyett;
noha az örök élet, mivel a bezárult kert bennünk található,
bizonyára már a mienk,
még ha tudatos személyiségünknek erről fogalma sincs.”*

(Joseph Campbell: *Velünk élő mítoszok*,
Édesvíz Kiadó, Budapest, 2000. 34-35.o.)

*Van egy régi rögeszme, úgy hívják: Jó és Rossz....
Ó, testvéreim, csillagokról és jövődőről
eddig csak vélekedés volt, nem tudás:
és ezért nincs eddig tudás a Jóról és Rosszról,
csak vélekedés!*

(Friedrich Nietzsche: *Válogatott írásai*.
Így szólott Zarathustra Könyv mindenkinek és senkinek.
Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 272. o.)

Második fejezet: A jó és a rossz előtt

1. / Az ember elbukott

1. 1. A jó és a rossz előtt még egyek voltunk

Az ember nem Teljes.

Az ember elbukott, s az ember meg nem váltatott.

De valamikor tiszták voltunk, s ártatlanok.

Amikor még Egy volt minden, s a Minden Egy volt. Mint a még nem szennyezett, lét alatti töredéklétezés, ahol az ok – okozat hiányozhat, de a történetekben már minden – mindennel összefügg, s minden a Teljesség sűrűn szövött, körben széles, fel és le magas, egyidejű hálójában tükröződik. Végtelen kiterjedésű lepkeház, ahol a tér finom sokdimenziós celláit egymással szembeállított tükrök labirintusa teszi végtelenné. Nem vetület, nem tükörkép, hanem sokdimenziós és visszacsatolt beágyazódás.

Nem, aminek látszik, hanem az, ami!

S néha nem az ami; hanem amit ígér!

Hidd el, egy érzelmektől fűtött, csillagokkal telt késő esti órán nem szándékosan eltaposott, láthatatlan féregnek is van köze a holnaputáni bifurkációs⁷² hajnalhoz, és az NGC 5128 galaxis most felragyogó, még azonosító jel nélküli csillaga is okozhatja szépunokádnak egy szombat hajnali, érthetetlen felriadását. Mert *lesz még olyan hajnal, amikor leszármazóid egyike a legiszonyatosabb rémálomból, üvöltve ébred fel. S aztán dermedten konstatálja, hogy nincs miért abbahagyni az üvöltést.*

Fény a Napból!

Azok az öreg fénykvantumok, a fotonok már tízmillió éve és 7 perce törtetnek feléd, míg végre részévé válnak sorsodnak – melegséget vagy rákot okozva. Gigantikus, intakt⁷³ hálózatba esett zsákmányok vagyunk, minden rezdülés, minden mozdulás pillanatnyi hatásként terjed tova a nemhogy meg nem ismerhető, de még csak meg sem sejthető más valóságokba.

És lehet, hogy vissza?

A jó és a rossz előtt még egyek voltunk, mint a gyermek, kinek anyja emlője a világ, s ő egy azzal és az egész világgal; időtlenül.

MÉLYRŐL, MÉLY ÉS NYUGODT VIZEKBŐL JÖTTÜNK, ÓSI ÖSZTÖNÖK ÉS GYÖNYÖRŰ MÍTOSZOK BESZÉLNEK A VÉGTELEN GYÖNYÖRRÉ NEMESÜLT, LETISZTULT FÁJDALMAKRÓL, GLÓRIÁS GYŐZELMEKRŐL ÉS BÍBOR-SÖTÉT MÉLY BUKÁSOKRÓL.

Az események megtörténnek önmaguk okán, és az összes dimenzió irányába. A természet mindent elfogad, mindent befogad, mindennel harmóniában azonosul. Nincs szemét, nincsen gyom, minden a helyén van. Minden divídium, és semmi sem individuum, és mégis önmaga és egyben önmagán túli.

A dolgok már léteztek, de nem volt nevük, nem akasztotta még senki reájuk a meghatározás sötét, sokat eltakaró és sokszínű kényszerzubbonyát. Édenkertben élt minden, tiszta, áttetsző és folyékony belső mágiában. Nem volt név, és nem volt megszólítás. Minden teremtmény a saját házában élt és a végtelen hazájában. Nagy, hűvös, párszerű óceán volt az ősanyag, ami

⁷² Pálya, vagy periódus elágazás, meg többszöröződés, amikor rendszer elágazik a rend vagy a káosz felé.

⁷³ Érintetlen

átjárt, átszivárgott mindent. Meg nem tudhatod; hogy hol érint, s hol hagy el, hol válik részeddé, s hol visz el belőled egy részt. Hasonlóan a vízeséshez: előtte még nem az, utána már nem az. Csak ott és akkor, a zuhanás tartományában és tartamában az, ami – megfoghatatlan mozdulás. Az *anyag lényege a mozgás ténye*. A fluktuáció, az eltérés, a mássá és mindig mássá alakulás. Ha egyszer csak egyetlen piciny rög is mozdulatlanságba fagyhatna, az maga lenne a Semmi, a matematikai pontba beszivárgó, teljes és tökéletes szuper-fluidum.

Minden történik, s minden úton van.

Minden a részed és mindenhez közöd van.

Minden folyamat és nem állapot, történés és nem tény.

MINDENNEK A LÉNYEGE: VÁLNI VALAMIVÉ, ÉS NEM LENNI VALAMIKÉNT.

1. 2. Az ember elbukott

Ám jöttek a határok és széttöredezett a valóság. Jöttek olyan hosszú életű, és tartósan ható emberi gyártmányok, mint: az enyém, a hatalom, a nevek, a számok...

A számok és a kérdések.

Olyanok, hogy mennyivel több két sikoltás, mint két hörgés?

És egyenlő-e két élő anya és két, háborúban megölt gyermek a béke négy tündérrózsájával?

S egyáltalán mi az a kettő, és mi az a négy?

S jöttek a továbbszámolások. S jött a nulla, amit ki tudja, hogy felfedeztünk-e avagy feltaláltunk? Ki volt az a gényusz, aki először tapintotta gyöngé testét, s érezte azt a mélységet, amely folytonosan lüktet, hat és sokszoroz, de nem létezik?

Majd a vonalak határokká, később frontvonalakká váltak. A térben helyek vadultak el territóriumokká, mezsgyehatár állt az itt és az ott közé, s azon túl egy másik, ellenséges világ. A helyből helyzet lett, majd helyezkedés!

Íme, a földhöz csapott kő, a reflex, a gyilkos ösztön és a háborús örület benned is lappangó fejlődési vonala.

Sokfelé törött minden és a Minden is sokfelé törött! Tényleg minden egész eltörött!

Holttest a pázsiton. Merev és rendíthetetlen okok kószáltak a ködös fennsíkokon, valamint a sötét erdőkben, és mindenhol nyüzgött az okozat, a félelem az amott és a holnap rideg valóságától.

1. 3. Megjelent a világban a jó és a rossz

Megjelent a világban a jó és a rossz. Nem felfedeztük, hanem feltaláltuk. S mindjárt ki-ki a saját igényére szabta, s meg is válaszolta.

Túl nagy, túl mérhetetlen, túl tiszta és túl hosszú volt az öröklét. Le kellett hát valamit hasítanunk a Teljességből. Valamit, ami szenved, valamit, amivel, és amittől szenvedhetünk.

Mert az egész sohasem szenved, csak a rész, csak a töredék.

Az egész tovatűnik, és itt marad, ám nem jó és nem rossz. A legteljesebb korlátok nélküli nyílt rendszer, nincs mibe kapaszkodni, s nincs – óh nincs – mit meghaladni.

Mert aki nem teremti meg, és nem ismeri meg korlátait, az hamar megszédül és menthetetlenül a mélybe zuhan.

Teremts hát korlátokat!

És immár van mihez ütödni, van mibe kapaszkodni, s van mit túllépni. Mert a következő szintre csak az alsóbb szint korlátain át léphetsz fel. Ilyen korlátok: a szavak, a határok, a másik ember és az ego.

Ám mindenekelőtt a jó és a rossz, amelyek emberi, de emberen mélyen túlnyúló, eredendő alapelvek.

1. 4. A jó

Mi a jó, ha nem a rossz hiánya? De, még ha kijelented is, hogy a jó a rossz hiánya, ez nem ugyanazt jelenti, hogy: jó a rossz hiánya és rossz a jó hiánya!

S hogy mi a jó és a szép? Az, amire nincsen kérdés!

A jó abszolút, és bizonyos, hogy létezik, de nincsenek kritériumai, csak önmagával lehet meghatározni. A jó a Teljesség, amely önmagát és egyben minden mást tartalmaz. Olyan, mint a fehér fény. A jó tehát a fehér szeretet.

S előbb volt az ember, és csak azután jelent meg a gyűlölet.

Ám mindegyiket megelőzte a szeretet!

De mi van ma?

Olykor népek, kontinensek esnek a legmélyebb örületbe. Majd ezt követően saját árújukat, mint a legkelendőbb portékát, árulják, exportálják, vagy testálják más népekre, más kontinensekre. Mert minden örület könnyen tovagyűrűzik, majd visszaverődve és megerősödve, új és új köröket ró...

...és az újabb és újabb örültségek hullámai alatt oly régen vár, és olyan hosszú ideje didereg már a jó.

1.5.A rossz

S mi a rossz?

A jó és a rossz összemérhetetlen!

Létük nemhogy egymást keresztezi, de egymást tételezi. Egyik a másik alapja.

Kérdés: melyik melyik?

Melyik lesz léted döntő része?

A választól függően leszel Te a valóság kitakarása, vagy a valóság deviánsa.

Mi hát a rossz, ha nem a jó Teljessége?

Neki ezer és ezer, millió és millió ismérve van!

A nem Teljes, a hideg érintése, a súrlódás nélküli sebesség, az önmagát is feketére átfestő árnyalat, a hiány, valamint a hiány szülte obszcén vágy. Amikor az ember nem az orgazmus szubjektuma, hanem a sex objektuma. S a szerelem végtelen hiánya. Oly mély hiány, amikor a nő, mint ember az aktus előtt eldobandó.

És a tagadás.

A ROSSZ AZ, AMIBEN A JÓ NEM LELHETŐ FEL.

A BŰN ÉS NEM A BŰNÖS. A CSUPASZ BŰN MINDENFÉLE BŰBÁJ NÉLKÜL.

MERT A LEGMÉLYEBB LÉTEZÉS: SÉRÜLÉS.

És végül a legrosszabb, hogy talán csak a rossz felismerése kódolt genetikailag, csak a rossz felismerése epigenetikus. Hasonlóan a nyelvtanhoz, amit minden ember ösztönösen alkalmaz, és hasonló minden nyelvben, de a nyelvet mindenki másként beszéli, s az idegen ajkú nem érti. Mert mélységében a nyelv végtelen kombináció, befejezhetetlen faktoriális. Egy nyelven elmondható a jó és a rossz teljesen, de egy nyelvet soha nem lehet elmondani. Egy módon válhat Teljessé; ha kihalt mindenki, aki beszélte.

Merjek jósolni?

Inkább nem, így csak halkán elmondom.

Egy hosszú napon szörnyű látomásom volt! Valami fehérje nélküli, megfoghatatlan intelligencia felfedezte és feldolgozta a legutolsó, kihalt emberi nyelvet.

A Lélek feltalálta hát a rosszat, a soha el nem halkuló, legbensőbb sikolyt az elmúlásra, a tovagördülő létezésre. Mint az út, melyen a Vándor állandóan vándorol és vándorol a fény

felé, de ő maga mindig sötétben marad. A cél mindig tovagördül, ezért nem volt, nincs és nem is lesz soha boldogság e földi utadon.

Mert a boldogság a zengő Teljesség létharmóniája!

S mert a rossz a mozdulatlanság, a megosztottság, a „nem Teljesség”, a hiány, legfőképpen a fény hiánya, s a halál és az elmúlás.

A JÓ MEG NEM HATÁROZHATÓ, MERT A JÓ MAGA A SZABADSÁG; MI TÖBB, NEMCSAK KIFEJEZI, HANEM LÉTRE IS HOZZA AZT. Az önmaga okán létező okozat, a választás, amely tartalmazza a nem választható és a nem választott lehetőségeket is. A szabadság: az önmagát vállaló nagyváros minden kurvájával és minden angyalával egyetemben. A szabadság nem nyugalom, nem boldogság, hanem a „mindent megtehetsz, s mindennek az ellenkezőjét is” nyugtalanító felelőssége. Mert a szabadság az időbe vettetés.

AMIT MA TEHETSZ, AZ GYÖNYÖRŰ, TISZTA ILLATÚ, HÓFEHÉR VIRÁG; TÜNDÉRRÓZSA, MELYNEK LEGNAGYOBB TITKA A VÍZ ALATT VAN.

ÁM MI LESZ HOLNAP, MIT TALÁLSZ A VIZEK FÖLÖTT, ÉS LEGFŐKÉPPEN; MIT TALÁLSZ A MÉLYSÉGEKBEN?

Ott van minden Lélekben a biológiai erkölcs és lelkiismeret: miért felel és mi az értelme az egy évszakos virágnak, ha végül is minden eljövő évben csak a mag számít?

MINDEN FELTÖRETETT, MINDEN ELTÖRÖTT, S MINDENT ÁTHAT AZ ELMÚLÁS. IGEN, ITT VAN A ROSSZ, S MEGYÜNK A ROSSZ ÚTJÁN MI, HÓFEHÉR BESÁROZOTTAK → A JÓ FELÉ.

2. / Most a rossz útján járunk

MOST A ROSSZ ÚTJÁN JÁR A TESTÜNK, ÉS A PSZICHÉNK

2. 1. A testünk

A rossz útján jár a testünk, ez a tiszta, Élettel telt edény.

Amíg a DNS, a gén, az ösztön vitte önmagát a túlélés útjain, nem voltak ellentétek, csak történések voltak; díszek és történelem nélkül a maguk öntörvényei szerint. Nem volt elmúlás, csak elhalás és újjáéledés-sarjadzás, aláhullás és felemelkedés.

Nem volt másé, enyém, csak a felpörgő autókatalízis, emelkedő szintű önátadás. A molekulák háttérbe kényszerültek és hátra léptek. A sikeresebb nem volt jobb, csak sikeresebb, és egyre több és több a számosságban, ami a siker kritériuma.

A több az, ami kevésbé elpusztítható.

És végül a több mássá lett.

A gén nem jobbat akart és akar; semmi mást, csak többet önmagából. Mércé nem volt és nincs is más; csak az eredmény, a sokasodás, a több és a jobban túlélő másolat. S ez az előrevetett eredmény, mint cél húzta a történéseket. A több a jobb, s ennél jobb csak a még több, mert a még több a még jobb. Nincs jelentősége, hogy: óriásmolekula → RNS → DNS → vírus → baktérium → növény → állat → ember → kolónia → nemzet → „állam, mint fantomközösség” → fenntarthatatlanul fejlődődő civilizációk; *egy számít csak, a túlélés, a siker a holnapért.*

Ez eddig legjobban a baktériumoknak sikerült!

A nagy kérdést ki dönti el: melyik génállomány a „jobb”, egy baktériumé, egy gombáé, egy állaté, vagy X. Jánosé? Erre a kérdésre a tizenkettedik leszármazottad a XXIII. század közepén milyen választ adna, vagy egyáltalán hogyan tenné fel a kérdést?

A idővel megjelent pusztulás, s az elpusztíthatatlannal maradt az örökkévalóság. Már tudjuk, hogy minden részecske folyamat, bomlás, szétsugárzás, újraegyesülés, történés az

időtlenben. Minden részecske tökéletesen egyforma minden részecskével. Nem tudni melyik hatott melyikre, s melyik szenvedte el a hatást.

Talán csak nem ugyanaz mindegyik? Emlékezz, hisz valaha egyek voltunk!

Mert itt nincs egyikre ható másik, s a másikra ható harmadik, s mindháromra ható mindhárom. Csak a hatás van körbe-körbe, időtlen és tökéletes, „tér-nemlátta” gömbök belsejében, felszínén és azon túl. Mert x a tegnap és x a ma, és x a holnap is, és ne feledd, a 0, a nincs is ott lappang valahol. S legfőképpen ott van a Semmi, a valaminek a hiánya. S ha ugyanaz az önmagával azonos óra méri a tegnapot, a mát és a holnapot, akkor nincs múlt, nincs jelen és nincs jövő, csak az „ön-azonoslétezés” van.

A Semmi, " Nagy Óceán" méretlenül merheti magát önmagába.

A vákuumból keltődzhetnek részecske-párok, s eltűnhetnek ismét. Kis tolvajlással, rövid idő alatt lophatnak óriási energiákat, s átrobbanhatnak a létezésbe, ám mégis azonosak – a fizikusok sem tudnak jobb jelzőt – a „nemlét árnyaival”. A részecskékből épülhet atom, s lehet sugárzás. Különbség nincs, mert nincs „odakint”, amit mérjen, s nincs, aki „idebent” mérje. Mert minden mérés, minden észlelés és minden magyarázat hazudott és kevert homofil és homofób valóság, a nemlét koponyájára festett olvadó arc.

Nem az a világ, aminek látjuk, s nem azok vagyunk, akiknek érezzük magunkat. Minden porcikánk, testünk gyönyörű templomának minden téglája és sziklája a szétbomlás, az elmúlás festékével sötétén átfestett.

Kizuhantunk az időtlenségből, mert abban a pillanatban, amikor megjelent az élszerű anyag, a „másként több” molekuláris csírája; megjelent az idő is. Még nem úgy, mint a halál záloga, hanem, mint a múlás mutatója. Már nem volt mindegy, hogy erre vagy arra, már volt jelentése és jelentősége az iránynak.

Ha arra: → az lehet pusztulás, ha erre: ← az lehet túlélés és holnap.

Volt már tér és volt már idő, mint a történesek medre. Volt már elmúlás és halál, és a test hófehér bimbója besározódott a rothadással.

MERT CSAK HA MEGSZÜLETTÉL, AKKOR HALSZ MEG; DE AKKOR MEGHALSZ!

2. 2. A pszichénk

S a rossz útján jár a pszichénk.

„Az ember eredeti állapota, amely az önmagára irányuló tudat kifejlődését megelőzően fennállt, valóban a belső béke állapota lehetett, melyet csak időről időre zavart meg az éhség, a szexualitás, a fájdalom és a veszély felbukkanása. A pszichikai entrópia azon formái, melyek mostanában annyi kint okoznak nekünk – beteljesületlen vágyak, megghiúsult elvárások, magány, frusztráció, szorongás, büntudat – valószínűleg csak nemrég váltak az elme megszállóivá. Az agykéreg hatalmas növekedésének és a kultúra jelképes gazdagodásának melléktermékei mindannyian – a tudat felbukkanásának árnyai...

De az összes élőlény közül csak az ember van olyan helyzetben, hogy saját szenvedésének okozója legyen; a többi élőlény nem elég fejlett ahhoz, hogy képes legyen zavart és kétségbeesést érezni még azután is, hogy szükségletei kielégültek. Megszabadulván a külső okokból bekövetkező konfliktusoktól, harmóniában vannak önmagukkal, és átélik a megszakítatlan összpontosításnak azt az állapotát, amelyet az embereknél áramlatnak hívunk. A pszichikai entrópia emberi sajátosság, és annak köszönhető, hogy mindig többet akarunk annál, mint amit valóban el tudunk érni, és úgy érezzük, többet érhetünk el, mint amennyi valóban lehetséges.”

(Csíkszentmihályi Mihály: Flow Az áramlat. A tökéletes élmény pszichológiája, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1997. 313. sköv. o.)

Valaha egy volt a Lélek, a tudattalan elme, a belső Én és a tudatos elme
Ám az egység és a nyugalom fátylái felszakadtak, az ember benső lovai gyepelő nélkül, szabadon vágatnak; indulatokat és elveszettséget igen, de irányt nem érezve.

- *Az ego lett az úr.*

*A megismerés legfőbb nehézsége talán egyszerűen abban rejlik,
amit az emberi elme a tudattal fed el,
s ami*
– *különösen a művészeknél, de bizonyos mértékig minden embernél –
a tudat küszöbe alatt képződik meg vagy nyer megfogalmazást,
s csak az elmefunkció következő fázisában kerül a tudatmezőbe*

(Stanisław Lem: Szempillantás Az emberi civilizáció perspektívái.
Typotex, Budapest, 2002., 101-102.o.)

Az ego a kicsiny ablak, amelyen a Teljesség tekint ki erre a fizikai világra. A tudat összekapcsolása a fizikai aggyal. A tudat normális állapota a káosz, s ebben a zűrzavarban uralkodik a nagy diktátor, az ego, és módszeresen végigpásztázza, feldarabolja, egyéniségedre gyúrja a külső és a belső valóságot. Mindent megnéz, mindent meg- és átnevez, s mindent átszínez. Mindennek okot ad, s mindent megmagyaráz. Maszkot fagyaszt rád, fals személyiséggé gyúrja énedet, bronzba önti belső valóságodat, s minden külsőt vasbetonba. Így és itt minden a helyén van, minden megmagyaráztatott.

A tudományok oly precízen, de mégis évről évre változó hitelességgel, s lassan már-már kétségbeeső igyekezettel magyaráznak

A fizika megmagyarázza a világot anyagában a hamis vákuumtól a fekete lyukakig.

A történelemtudomány a hősi eseményeket az első bunkótól az utolsó kiontott plasztik belsőig.

A biológia a fél-élő, anyagcseretermék vírustól a klónozott LXXXV. századi civilizációig.

A pszichológia helyre tesz mindent a fóbiáktól a látomásokig, az abberált csecsemőktől az őrző tömeg élén üvöltő fanatikusokig.

A közgazdaságtan lassuló, de mégis égbenyúló növekedési tendenciát prognosztizál.

És a politika, – „a történelem napi arcpakolása” – kifestve önmagát, lejt a mindennapi tetszetős és zajos táncát a hatalmas arénákban.

És mi csak nézünk!

A hatalom és a ma hatalmasainak vakító reflektora eltakarja előlünk őseink mécseseit, kik még szolgálták, s nem szolgáltatták a történelmet. Így lett mára a szolgálat kiszolgáltatottság.

*„Minden nagy embernek visszaható ereje van:
a kedvéért ismét mérlegre tétetik az egész történelem,
s a múlt ezernyi titka bújik elő rejtekhelyéről – az ő napfényére.
Egyáltalán nem látható előre,
mi mindenből lesz még egyszer történelem..”*

(Friedrich Nietzsche: *Válogatott írásai.*
A vidám tudomány („la gaya scienza”)
Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 160. o.)

Az ego szereti a szabályokat, s szereti a pompa nélküli gyönyöröket. Büszkén mutogatja csillogó, rozsdamentes láncait, személyre szabott bilincseit. Csak egyetlen fontos dolgot felejtett el a nagy csörömpölésben és csillogásban: a gyöngé fonál az, ami kivezet a labirintusból.

S csak néha, kivételesen tiszta hajnalokon, vagy sejtelmesen vörös és párás alkonyokon, felhők lepté hegygerincen áll meg egy megfáradt, sehol nem nyilvánartott, *hontalan és ISMERETLEN VÁNDOR, FEJÉT LEHAJTVA ELGONDOLKODIK EZEN A TÖKÉLETES VILÁGON.*

„Egyáltalán nem mosolyt keltő” kórtermekben szülünk és születünk. Üvöltés és műnapok vakítása között, fájdalomtól lucskos testünk kilöködik erre a fémes, hideg, tökidegen, technológiával telt, értelmetlen világra.

Az iskolák, az intézmények, az életút!

Belepörgetnek és belepörgünk ebbe az egyáltalán nem virtuálisan könnyű valóságba egy új és pótolható fogaskeréknek.

Többet, gyorsabban, magasabbra!

S futunk, taposva a Semmit, végre normális emberként, futunk a pénz után.

Miként a gyorsan szaporodó baktériumok!

A több a jobb, a hatalmasabb a szebb.

Gigászi városok és butító médiák bámulnak okosnak nem mondható szemmel vissza reánk, mint megdöbbsent mókuskok, ha hosszú-hosszú évek után elvették tőlük a mókuskereket. Nagyszerű eszközök, szuper protézisek, szintetikus dolgok ölelnek, és támaszt adnak. Génmanipulált állatok és növények táplálnak és szolgálnak, s ugyancsak ilyen új lényegű emberek áldozzák ránk drága idejüket.

De a világnak ott mélyen semmi köze sincs hozzánk.

S végül a megszakadt Lélek, a magányos ronccsá roncsolt test ismét „egyáltalán nem megnyugtató” kórteremben vegetál.

De nagy baj már nem lehet!

Gyönyörű és precíz a terápia!

Minden testnyílásunkon csövek be, csövek ki. Összes testnedvünket és váladékunkat azonnal génmódosított baktériumok dolgozzák fel, s teszik elfogadhatóvá a globális szabványokban előírt, óvatossági normáknak megfelelően. Szupra-törvénybe⁷⁴ iktatott az elővigyázatossági alapelv: „*Ártalmas és 24 földi órán belül megsemmisítendő*: bármely ember, vagy bármely embernek bármely testrésze, vagy anyagcsereterméke, ha ezekből és az elvált anyagokból vett együttes minta nem felel meg a 99,99 %-os tisztasági követelménynek.”

Gyönyörű és biztonságos a terápia, mert az itt maradottaknak: az ember nem meghal, hanem „csak” halkan abbamarad, s vége a sikertelen előadásnak. A taps nélküli finálé után az eltűnés csendes melankóliájában kérdi magától az abbamaradó: hol is kezdődik a maszkod, hol az arcod, hol az Éned és végül hol a Lelked? És egyáltalán; ebben a sorrendben? S nem szervesültek-e egymásba; úgy azonban, hogy a fenti lefelé nőtt, s a

⁷⁴ Az új jog, a globális jus commune, amelyet figyelembe kell venni az országok törvénykezésében, az esetjogban, s amely beépül bármilyen ügyletre vonatkozó bármilyen kötelembé.

mélyebben rejlő elsorvadt? S rádöbben, az ego életében minden megtörténhet, de mi lesz, ha véget ér a karnevál?

MERT AZ EGO CSAK A CSÖRÖMPÖLŐ ÉLETET TUDJA, HA TUDJA. DE A LÉLEK ISMERI A HALÁL GENETIKÁJÁT IS.

Magányosan érkezünk, magányosan távozzunk!

Ennyi!

Ennyi?

AZ EGO ENNYI!

Miként a létező valóság 0,005 %-a az atomos anyag, úgy az ego is a tudati tevékenységnek csupán 5 %-a.

AZ EMBER MÉGSEM ENNYI!

III. / fejezet

Belépő a Bűn házába. A lelkiismeret, az okosbűnöző

*A mesterséges intelligencia kutatói jobbára egyöntetűen azt hangoztatják,
hogy a tudat egy bizonyosfajta komplex számítógép működése során keletkező tulajdonság.
Ez azonban nem több bizonyításra szoruló feltevésnél,
amelynek alapja a más komplex rendszerekkel való analógia.
Soha senki nem volt tanúja annak, hogy kísérleti körülmények között tudat keletkezett volna;
és még csak arra vonatkozó elmélet sem született, hogy miként volna ez lehetséges.
Meglepő lenne, ha a „ keletkezés ” módja nem játszana fontos szerepet annak
magyarázatában, hogy miként lettek az emberek emberekké,
minderről azonban egyelőre vajmi keveset tudunk..*

*(Francis Fukuyama: Poszthumán jövődönk.
A biotechnológiai forradalom következményei
(Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003. 231 o.)*

*Gyűlölöm, amikor emberi iparkodásunk,
hogy rendet teremtsünk a földön,
halált, fájdalmat és csonkulást hoz ezekre az ártatlanokra,
melyek ősei sok tízmillió éven át élvezték a földet,
mielőtt megjelent a pucér majom,
a technológiájával és saját bűnösségének dühítő tudatával...
Kik vagyunk mi, hogy megmondjuk, mi a gyom vagy a kártevő?
A szép kis kígyó, megnyomorítva tökéletességében, most valami hasadékbán fekszik,
és érzi, ahogy karcsú teste elzáródik és lassan elhal;
a semmi üveges hárttyája borítja be senkit sem vádló agyának csöpp ékszerét.*

(John Updike: Az idő vége felé, Európa Kiadó, Budapest, 1998. 264. o.)

Harmadik fejezet: Belépő a Bűn házába. A lelkiismeret, az okos bűnöző

1. Gyilkos keringő

Az igaz út, az igazsághoz vezető út; a rossz lelkiismeret. Az „ember” eredeti, tiszta és ártatlan állapota az önmagára irányuló tudat előtti belső béke volt. A világgal egy, önmagának hiánytalanul Teljes, gyémántagyú állat.

A biotikus környezet azonban gyilkos keringő, állandó tánc, mit hajt a folyamatos többé levés, az immanens fejlődés belső kényszere.

S íme az út a nagy arénában:

RNS → DNS → fehérje → enzim → prokarióta-sejt → eukarióta-sejt → több sejt együtt → differenciálódás → szervek → idegsejt → idegháló → idegrendszer → hüllőagy → limbikus rendszer → neocortex...

/ ? → számítógép → internet → intergalaktikusnet → interuniverzumnet → szupramultiverzumnet.

Gyilkos keringő, de mégis *tánc*, fenntartó, életadó, jövőbesodródó tánc: *a DNS tehetetlen fehérje nélkül, fehérje jövőtlen DNS nélkül.*

S az örült, sodró ritmust; a kovászt az enzimek szolgáltatják.

Az Élet koreográfiája olyannyira más, olyannyira természeti törvények feletti, hogy ha nem volna, fel sem lehetne találni.

És a mutáció! És a szelekció!

És az ESZMÉLET!

Mindvégig ott feszült és feszül az eszmélet először még csak piszkos és ráncos selyme. Mint a fény, úgy terült szét mindenben, s úgy hullott reá mindenre: a halott dolgokban, a kőben, a kémia membránba zárt cseppecskéiben, a sejtekben, a növényekben, állatokban és a fejlődő idegrendszerben, s végül az agyban.

Útja felfelé:

ütődések-, → és ütközések lenyomata → vetület → tükörkép → világkép → világkép önmagával → teremtett világ → a világok teremtése → és legvégül a Mindenség megmentése.

Örök harc a szétszóródás és a bonyolódás között. A többé levés legvégső zsinórmértéke a kihülő tudás egybegyűjtése, felmelegítése, s az eonok létének megmentése.

Mert mi e szétrobbant törmelék Mindenségünk végső sorsa? A belső határozatlanság, az állapotfüggvény összeomlása és végzetes-, sorsszerű sodródás a szétszóródás felé. A véletlen és a szükségszerűség. A belső és a külső.

Hol a választás, hol a szabadság?

Talán az agyi folyamatok káoszában?

Vagy az új dimenzióban, a belsőből külsővé váló folyamatok visszafordíthatóságában?

Itt, talán ebben az utóbbiban van a szabadságunk, és ebben van a felelősségünk!

Hogy **IGENIS A ROMLÁS, AZ ENTRÓPIA⁷⁵ KIJÁTSZHATÓ, DE NEM BÁRMIFÉLE ESZKÖZZEL, CSAK ÉS KIZÁRÓLAG A TUDATTAL, A MEGFIGYELŐ, AZ ÖNMAGÁRA ÉBREDT TUDATTAL.**

Velem, Veled, Vele

és

Velünk, Veletek, Velük.

És az összes elképzelhető nyelvben létező, összes igeidőben.

A hit, a bizonyosság, hogy az ember megváltható, mert csak így válthatja meg a Mindenség önmagát. Mert különben minden csak végzetes szétszóródás, minden csak romlás, és minden csak végső elítéltetés, és sehol végső Kegyelem.

Minden kis lépés bizonytalan, kivéve a lépést, magát. A rulettkerék pörög, s teljesen mindegy, melyik szám a nyerő, egy biztos csak, hogy a nem nyert számok megjátszói mindent elveszítenek.

De van-e mélyebb rend és mélyebb összefüggés? Mi a valószínűség és az esély? Mi a jóslás és mi a bizonyosság? Honnan tudja a most kihúzott szám, hogy milyen számok voltak előtte, s mely számok lesznek utána?

Elmesélek egy történetet.

Egyszer a Költő és a Tudós barátja együtt üldögéltek ősszel a kertben.

S a Költő szólt:

- Látod-e Tudós barátom ott, nem messze tőlünk azt a sárguló, hatalmas tölgyfát?

A Tudós felelt:

- Látom, és az elmúlás, az elmúlásunk, s a levelek lehullása jut az eszembe.

A Költő folytatta:

- Lelki szemeimmel látom, hogy egy héten belül a tölgyfa összes levele lehullik. Elhiszed-e ezt Tudós barátom?

A Tudós újra felelt:

- Igen, kétségtelenül így fog történni. Az idő és a gravitáció miatt minden levél le fog hullani a földre.

És a Költő kérdezett:

- De Te, Tudós barátom, meg tudod-e mondani, hogy melyik levél hullik le hetediknek, és mikor?

Erre a Tudós nem tudott válaszolni.

Ám a Költő nem fejezte még be, hanem folytatta:

- Ne légy első levél!

Az első levelek a kemény talajra hullnak és összezúzzák magukat. Az utánuk hullók már puha avarra esnek. Ezért nehéz a haldokló csecsemőknek, mert nekik csak végzetük van. Míg a felnőtteknél szabad a párázásra hívó, vad tangó, a gyilkos keringő, az egyik sors hullik a másikra, s magával rántja a harmadikat. Ez a végzet felé vivő úton haladékos jelentő, kollektív önsors-rontó fátum-közösség.

De térjünk vissza a kérdéshez: van-e mélyebb rend és mélyebb összefüggés?

*Erre a költői kérdés-válaszom az, hogy: **CSAK NEM A TUDAT GYÉMÁNT KEREKE PÖRGET A MÉLYBEN VÉGÜL IS MINDENT!?***

Micsoda fenséges megoldás: mivel e szomorú, széptomló Mindenséghez kívülről nem tud hozzáférni, hát a sorsot csak belülről lehet megváltoztatni. Megragadva a tér rejtett változóit, – melynek maga is része – a tudat kiemeli önmagával együtt a történeteket a valószínűségből

⁷⁵ A rendezetlenség mértéke. Az összes lehetséges mikro-állapotok konfigurációjának a száma, amelyek ugyanazt a makro-állapotot állítják elő.

a bizonyosságba. Az eszmélet, a tudat nem más, mint a tér szárnyalása, de amely szárnyalt már a tér megléte előtt is.

Mindenható Installáció!

A Mindenség önmagát installálta létezésre!

Az „Új Valóság”, íme már nem szétszóródás és entrópia, hanem negentrópia, információ. A nagy, lassan sötétülő, szétterülő és hűlő Mindenségben kicsiny szigetek emelkednek fényre. Az első időkben még titkos legendák, gyönyörű könyvek, rejtett és rejtőzködő tudás volt. Majd óriási információs szigetek, bolygókat körbeölelő kiberterek, intergalaktikusnet, később interuniverzumnet, és végül szupramultiverzumnet.

A tudás megmenti önmagát, megmenti és kimondja az Igét, s az összes valaha volt és valaha leendő Brahmá⁷⁶ álmát rögzíti és emlékezi. És végül a tökéletes, térnélküli és időtlen ismeret birtokában önmagára ismer a Semmi végső színpadán.

S a megmentés nagy folyamata:

- véletlen
- - irányítás
- - disszipáció
- - visszacsatolás
- komplexitás.

2. A tudat, mint melléktermék

A tudat, az önmagára irányuló tudat felbukkanása – hasonlóan az anyaghoz – melléktermék.

Mert mi haszna származhat az emberi predátornak az elmélkedésből, az axiómákból, a folyamatábrákból, a szerelmes költészetből és az egyedül neki adatott sós könnyekből?

S mi haszna származhatna a prédának?

Így tehát az önmagára irányuló tudat felbukkanása melléktermék, a káosz és az entrópia gyermeke, mely magán és magában hordja az ősök lényegét, s valami mást és valami többet.

Mert mi értelme az állandó tudati zsongásnak, ha nem az, hogy meggátolja a belehanyatlást a kihűlő külvilágba, az egyensúlyba és a maximális entrópiába. Kell a negentrópia, az információ kigyűjtése az állandó záporból. A kialakuló Élet rejtőzködő tudat-szivacsa túl sokáig volt száraz, s túl sok lyukat tartalmazott, alig-alig volt több, mint a Semmi porának halmaza. Ám egy napon bemerítkezett az óceánba, s magába szívta a végtelenség lényegét, ami által végtelen lényegű lett, s az óceán sem lett kevesebb.

Sőt!

Mindkettő magasabb minőségbe fordult!

Az óceánnak már volt gyermeke!

S a gyermeknek már lett őse, kire mindig visszanézhet, kihez mindig visszavágyhat!

„Ha tehát a Világegyetem végtelenül gazdag, és bármely része az összes lehetséges résszel kölcsönhat, akkor e kölcsönhatásban megnő a végtelen számossága, magasabb minőségű végtelen lesz belőle! Ha a Világegyetem minden anyagi része maga is végtelen, akkor a részek minden lehetséges módon kölcsönhatva egymással megnövelik a Világegyetem végtelenségének minőségét! Lehet, hogy ez az értelme annak, hogy a Világegyetem nem maradt meg csakis Egynek, hanem egyszersmind az Egyből sokasággá

⁷⁶ A hindu istenháromság szerint Brahmá teremti, Visnu megtartja, Siva elpusztítja a világot. Brahmá nappala és éjszakája 311 040 000 000 000 évig tart.

változott át? Lehet, hogy a Világegyetem sokaságjellege a végtelen alkotó minőségi fejlődésének feltétele?

(Grandpierre Attila: *Életünk és a Mindenséget átható rend* Barrus Könykiadó, 2004., 140 .o.)

Minden élő teremtmény állandóan szívja, szopja, döfködi és lecsapolja a tőle oly idegen, s egészen más lényegű valóságot.

Íme a legnagyobb „biznisz”!

Szemétből, hulladékból, szarból információt teremteni, és az információt hasznosítani, megszegyenítve a csak önmagára bukó, gyilkos jelent.

És az öntudat még mélyebbre zuhant, ön-reflexívvé vált, lecsapolja és teremti, s ugyanakkor teremti és lecsapolja a minden valóságnál hatalmasabb és kimondhatatlanabb végső valóságot.

3. A megváltás másik oldala

Ám a megváltás másik oldala a Bűn, a tudatos ember Bűne. Az öntudat óta nincsen egység, nincsen béke. Mert a béke a maximális entrópia; a teljes alkalmazkodás, a halál.

Nincsen béke, nincsen külső és nincsen belső béke sem. Hiányosak, csonkák, torzók és hasadtak vagyunk, ezért végzetünk az, hogy keresnünk kell, mennünk kell a törmelékekkel teleszórt úton a Teljesség felé. S az utunkon néha felsejlik, hogy a törmelékeket mi teremtettük, s teremtjük újra, miközben az összetört darabok összetörnek bennünket.

Labirintusba jutottunk, örült labirintusba, melynek formája minden lépéssel újra formálódik; melyben eltűnnek a megjárt utak, újra törnek a fagyott tartalmak, s újra történnek a dermedt tartamok.

Nincsen béke!

Mindig ott van valahol a nyugtalanság és a hiány, valami „nem Teljesség” érzése, és a „nem teljesség előtti állapot” érzése; az, hogy valaha minden Teljes volt.

A szegény ego szenved, mert érzi, és homályosan tudja is, hogy amikor baj van, akkor nagy baj van. Minden perc ok, minden perc okozat és a percek között visszacsatolás van, szerves felelősség, és ezért minden perc ítélet. Itt vége a rációnak, vége a magyarázatnak. Ha a végső döntés végzetes, a magyarázat már súlytalan.

De lehet, ó igenis lehet minden perc Kegyelem!

A mélyben, a legvégső, rejtett rendben a „Nagy Személytelen Ítéző” figyel, tud és megítél, anélkül, hogy elítélne. Nem időről időre változó, s millió és millió verzióban funkcionáló „aktuál-politikai-jogi-erkölcsi kódex” alapján ítél meg.

Nem ilyen a végső perrendtartás!

Hanem a TÖRVÉNYKEZÉS ALAPJA AZ ŐSI MÚLT ÖSSZES MOZDULÁSA, S VALAMI EGYETEMES EMBERI SZABADSÁG ÉS AZ EHHEZ KAPCSOLÓDÓ FELELŐSSÉG.

Mert

„a szabadság lényegéhez tartozik az a jog, hogy az ember eldöntse, mit gondol a létezésről, annak céljáról, a világmindenségről és az emberi élet misztériumáról”.

(Az USA Legfelsőbb Bíróságának 1992. évi döntése a Casey kontra családtervezés ügyben, forrás: Francis Fukuyama: *Poszthumán jövődönk. A biotechnológiai forradalom következményei* Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003./ 169-170.o.)

Már tudod, az utak, melyeket nem választottál, s melyeken nem jártál – léteznek és vezetnek valahová, valakit célba juttatnak, másvalakit tévútra visznek, és örök bolyongásba hajszolnak. Azok az utak bizony léteznek, és hatásuk nagyon is evilági, nagyon is reális, amikor keresztezik útjaidat. Hidd el hát, egyre jobban fáradó, *vak Vándor vagy, aki kitapogat néhány ritkulást a rengetegben, azonban a széles ösvényeket, a mélyben megbúvó tisztásokat csak nagyon ritkán érintheti, s a saját csapása is lassan és örökre belekődlik a múlt porladó alkonyaiba.*

4. A lelkiismeret

Hiába tudat, öntudat; e vélt többtagú Teljesség kevés. Hiányzik egy mindegyikre ráboruló, mindegyiket átködlő, furcsa entitás.

Mielőtt tudnád, éreznéd, vagy hinnéd, s miután tagadnád; már ott van a lelkiismeret!

„A lelkiismeret az emberben élő bizonyságtevő, mely megmondja, mit tart helyesnek vagy helytelennek. A lelkiismeret nem tanít meg a jóra vagy a rosszra, csupán emlékeztet arra, amiről előzőleg megtanultuk, hogy jó vagy rossz.

(Charles C. Ryrie: *Teológiai alapismeretek*, Budapest, 1996. 259. o.)

A lelkiismeret örködik és vigyáz már minden tettet előtt, minden döglesztő nappalon és minden hideg éjszakán, amikor mély álmok öntik öntudatlan agyadra komor mázukat. Ott van, s figyel minden rezdülésednél, miként a fényt az árnyék, vagy miként az árnyékot a fény. A fény kvantumja, a foton sem tudja, hogy miután valamibe belecsapódik, e valami mögött sötétség van, egy oly idegen világ, mely alapvetően eltér lényegétől és az általa meg nem tapasztalható, ám mégis létezik. S a sötétség sem tudja, hogy léte a fény hiánya, léte csak tagadás, léte inverz létezés.

Avagy lehet, hogy a sötétségnek is van kvantuma?

Volt-e valaha kételyed a Semmi felől?

Ha igen, ez most eltűnik; az árnyék tételezi a fény nemlétét.

Az ego is tervez, cselekszik szűkre szabott, biztosnak hitt paraméterek között. S a tett megtörténik, de a tett sohasem Teljes, a tett okok egy esetleges okozata, s az esetleges okozat kiváltotta újabb okok lánc. Ezek a láncok körbe futnak a tér és az idő minden dimenzióján, s gyönyörű hálózatok harmóniájában lassú ködként valóságra ereszkedik a létezés. A valószínűségi hullám a tudat figyelő szeme előtt összeomlik. Így lesz a párából könny, majd jégbefagyott létezés. Ám az utak visszafelé is járhatóak.

Mit tud egyetlen jégzilánk az égbeszálló könnyű páráról?

Semmit!

De a belső térben őrzi és tudja a titkot – még megélheti!

Így tud a Lélek is, és így a lelkiismeret is.

Mit tud mindebből az ego?

Csak a maga kis és kökeménynek hitt szerepét a nagy drámában. Úgy tudja, hogy Ő a legmélyebb perspektívájú festmény. Ám az igazság az, hogy Ő csak a képkeret, a festmény a Lélek, s igazából a festmény hat.

Íme az udvari bolond jól válaszolt a király kérdésére a királyi palotában, de vajon jó-e a válasz ott kint a legtágabb világban, hol emberek élnek-halnak, lelkek buknak és tisztulnak, ahol néha oly véres és ritka a jó kérdés, s még ritkább és még véresebb a jó válasz.

A tett megtörtént és a tett megítéltetett!

Nem a ráció, hanem egy más-, és mélyebb ismeret által, ahol a fő szempont nem a hogyan, hanem a miért.

Minden tett megítéltetett!

Hiába menekülsz, hiába fordulsz, bújsz el, a lelkiismeret, mint kitartó és okos bűnöző, eléri a célját, s bejut, ha nem a főkapun, akkor a hátsó bejáraton, ha nem a tiszta órákban, akkor a főbiákban, a szorongásokban és a kómákban.

A lelkiismeret kiegészítő párja a jónak, mert tudod már, hogy rossz nincs, csak fel nem ismert, az elveszített és a megtagadott jó, a jó hiánya. Így visz bennünket is a lelkiismeret az igaz útra: mert *a Bűn útján a tisztítótűz maga a rossz lelkiismeret. Ez a tisztulás a jó felé az, ami közös minden emberben.*

A paradoxon: a rossz lelkiismeret és a jó cél.

Ott van mindig mögöttünk, ott van állandóan bennünk a tudatalatti mérce, a zsinórmérték, és iránytű, a legesleggondosabb belső tájék: az ősi szorongás az elvesztéstől, a csonkulástól, a megtörettetéstől, a zsigeri félelem a rossztól. E mérce ítél, ítél és ítélni fog tegnap, ma és holnap és mindörökké; legyen bár a vádlott állattá vadult teremtmény, a legtisztességesebb ember, vagy egy poszthumán kiborg.

E mérce már-már időtlen.

Őseink már tudták, s minden nap újra tapasztalták, hogy lelépni az emberi útról nagy zuhanás, tovaható Bukás, a Bűn a maga tiszta mélységében. Így adták ezt tovább nemzedékről-nemzedékre, így égett bele a legbensőbb idegekbe ki nem törölhető-, felül nem írható-, csak olvasható információként, a legmélyebb zsigerekbe, nem lazuló szorításként: hogy oly bizonytalan a lét, oly nehéz emberré lenni, s embernek maradni az idők és a kísértések viharos óceánján. A kísértő mentség, hogy mindent átitat és áthat a harc, a totális evolúció, idegi szelekció. S ha minden és mindenki harcol minden és mindenki ellen, akkor semmi sem igazságtalan, legfeljebb hasznos vagy kevesebb hasznot hajtó.

Az igazságtalanság indoklása kísértetiesen egyszerű!

S e kísértetiesen egyszerű indoklás ott kísért minden Bukásodban! De ott ***kísért a szabadságod is az önsors-rontásra: MERT NINCSEN LEGMÉLYEBB, DE MINDIG VAN MÉG MÉLYEBB!***

S mert mindenért a felelőssé tehető a rossz!

DE A ROSSZAT NEM ÖRÖKÖLHETTÜK!

AZ IGAZI ROSSZNAK GYÖNYÖRE VAN!

Aki valóban ily mércével mért rosszat tett, az jövőtlenül elbukott, s tettének gyönyörét nem adhatta tovább, azt nem örökölhette senki! Mi viszont jövők vagyunk, a rosszat tehát nem örökölhettük, csak a tőle való félelmet, és a másik arcát, a jó iránti vágyat.

A rossz árnyéka, miként a napon le nem barnult, szégyellt hófehér hús, nyomott hagyott bennünk. Azóta minden előkészületi-, kísérletig vitt és megvalósított tetteink pszichikai reflexiója a lelkiismeret és a bűntudat; a TUDATA ANNAK, HOGY VÉTKESEK VAGYUNK, VÉTKESEK ABBAN, HOGY ELFELEJTETTÜK; VAN LELKÜNK. FÉLÜNK, ÉS SZORONGVA EMLÉKEZÜNK, HOGY A TELJESSÉG EME EMLÉKÉT MÁR VISSZA NEM KAPHATJUK.

EZ AZ, AMI KÖZÖS MINDEN EMBERNEK NEVEZETT LÉNYBEN, MINŐSÍTSD BÁR PRIMÁTÁNAK, SZENTIMENTÁLISNAK, VAGY SZINTETIKUSNAK!

HA MEGMÉRETTETTÉL ÉS E MÉRCE ALAPJÁN KÖNNYŰNEK TALÁLTATTÁL – NEM VAGY EMBER!

Tehetsz bármit, birtokolhatsz bárkit és bármit, birtokolhat bárki és bármi, lehetsz kontinensek és világok ura, gigasztár, hazugságok hatvanmilliárd ember által csodált géniusza, többszörös Nobel- és Oscar-díjas mogul; ha e mércével könnyűnek találtattál – nem vagy ember!

A lelkiismeret pszichénk alapja, amely visszanyúlik az őstudatig, s tovább. Mélysége, kiterjedése és gyökere ismeretlen.

Mélysége, kiterjedése és gyökere végtelen.

Ám ez egy más típusú végtelen! Ez az önmagára visszahajló végtelen.

Emlékezz a kérdésre!

„Milyen mélyről jöttünk?

Nagyon!

S nagyon nehéz elmondani...

...azt a nyilvánvaló és mégis oly mélyre rejtett titkot, amely belső önvalónkat összeköti a múlt borzalmas szakadékaival, s tovataszítja a jövő nehezen-mászható hegycsúcsai felé. „

A lelkiismeret mindig velünk van, permanens szemrehányás, iránytű és követelmény, mély és totális erő egy legféltebb, homályos kontúrú lényeg megtartására. De mert a lényeg oly homályos, a lelkiismeret nem más, mint egy belső sokk, totális kórisméje annak, hogy az **EMBER NEMCSAK PONT ÉS TÉR ÉS IDŐ, HANEM MÁS DIMENZIÓKBAN IS LÉTEZŐ, VÉGTELEN SZABADSÁGFOKÚ ÉS VÉGTELEN FELELŐSSÉGŰ ENTITÁS.**

Egyszerre repül, lebeg az anyag fölött tér- és időtlenül, s ugyanakkor átmenetileg be van zárva az egoba és a társadalomba.

IV. fejezet

A belső Teljesség szerkezete

*Ha a hálózatok változásáról elmélkedünk,
ne felejtsük el, hogy nem anyaggal,
hanem energiával van dolgunk.
Az energia az anyagtól eltérően viselkedik.
Kitölti a világegyetemet,
és valószínűleg sokkal gyorsabban mozog a fény sebességénél.
Láthatatlan közegeken és kapcsolatokon halad keresztül.
Az értelem sokban hasonlít az energiára.
Nem létezik fizikai formában.
Saját életünk során,
önmagunk keresése közben hozzuk létre.
Mivel nem anyagi természetű,
nincs alárendelve az anyagi világot meghatározó törvényeknek.
Viselkedése nem magyarázható a newtoni fizika alapján.*

(Margaret J. Wheatley: *Vezetés és a modern természettudomány
(Rendszer a káoszban)*, SHL Hungary Kft. Budapest, 2001. 188-189. o.)

Negyedik fejezet: A belső Teljesség szerkezete

1. A nem-tudás árnyai

Hasonlóan más kényes területekhez, oly sokan és oly sokat foglalkoztak vele, de igazából a *lélektan sem magyarázza meg, hogy mi a Lélek. De ne csodálkozz ezen, mert SOK OLYAN KÉRDÉS VAN, AMIT NEMHOGY MEGMAGYARÁZOTT VOLNA VALAKI, DE MÉG FEL SEM MERT TENNI SENKI.*

Én kérdéseket és kérdéseket teszek fel. Néha egyikre s másokra megadom a választ is. S gyakran tévedek. De ezek a válaszok és tévedések az én válaszaim és tévedéseim! Viszont a kérdések Neked is feltették; a Te dolgoz, hogy keresd meg a Te saját válaszaidat! S a Te jogod, hogy lépd meg a Te saját tévedéseidet!

*Íme a **KÉRDÉSEK:***

Melyik mérnök mondja meg, mit köt össze a híd?

S melyik fizikus fejté meg, hogy hol van a szükséges anyag 90 %-a? , vagy akár 99 %-a? / hisz még ez is éles viták tárgya. /

Egyetlen matematikus sem tudja, hogyan számolták meg legelőször a számokat még számok nélkül?

Matematikai objektum-e a nulla? Ha igen, mi a viszony két nulla, egy korábbi és egy későbbi között, s mindig közéjük illeszthető-e egy harmadik üres világ? Ha nem, akkor az alkalmazott matematikában és fizikában az elszaladt infláció és a megszaladt láncreakció csak kísértés kísértet nélkül?

S milyen evolúció eredménye a sorszám → természetes szám → töszám → törtszám → irracionális szám → imaginárius szám → komplex szám → komplex sík → komplex tér → komplex-dinamikus téridő?

S hol és hogyan illeszkednek ebbe a sorba a haláltáborok lakóinak testébe tetovált számok?

Ha összekötjük a szingularitást a végtelennel, akkor már mindent tudunk, mert hisz tudjuk a kezdeti feltételeket, és tudjuk a konklúziót?

Mi hát akkor a szabad akarat, s az agy terméke-e?

S melyik a helyes: agytudatom, vagy az agyam tudata?

Hogyan nézhetem önmagamot kívülről, amikor benne vagyok, s hogyan lehetek benne, amikor kívülről is látom. A tudat = skizofrénia⁷⁷?

Hogyan és mit számolnak mülásként azok a népek, akiknek fogalmi rendszeréből hiányzik az idő?

S egyáltalán tudat nélkül múlhat-e az idő, s függ-e a múlás sebessége a tudat állapotától?

S végül: mi a szám, melyik a legnagyobb és a legkisebb szám, és a hat kidolgozott matematika közül melyik az igazi?

*„...létezhetnek különböző matematikák,
amelyek különböző halmaz elméleteken alapulnak...
Az egyik a rendezett világ matematikája, a másik a rendezhetetlené.
Vajon az utóbbit csak most kell majd felfedeznünk?
...még a legkiteljesedettebb tudomány,
a matematika is igen távol, bizonyára végtelen távol van a kiteljesedéstől,
a végtelenségről pedig végtelen keveset tudunk.*

(G.I. Naan: *A végtelen fogalma a matematikában és a kozmológiában*)

⁷⁷ Lelki betegség, hasadásos elmezavar

Még egyetlen nyelvész sem munkálta ki, hogy honnan lépett elő hirtelen a nyelv és mi is az, s miért alakult ki a világot elmondani több, mint ötezerszer. Nem tudja az agykutató, hol bújik meg a neuronok dzsungelében a gondolat, a tudat, s még kevésbé, hol a tudattalan, s hogyan tárolódhat az agyunkban száztrillió bitnyi⁷⁸ információ.

A kutatók előtt csupán húsként fekszik az ember, hasítanivaló az agy és az anyag. Csak vágni, szabdalni, feldarabolni, festeni, besugározni, bombázni.

Am a kérdés, hogy: honnan – hová, s főleg mi végre; még fel sem tétetett!
Csak egy a kérdés napról-napra: mennyi?

Ismétlem, oly sokan foglalkoztak vele, de igazából egyetlen pszichológus, s még a lélektan sem magyarázza meg, hogy mi a Lélek.

„Maga a modern pszichológia is abból a gondolatból kiindulva született meg, hogy lélek nincsen, csak lelki jelenségek vannak. A test-lélek problémája továbbra is felmerül, csak más formában: a metafizikus kérdés úgy fogalmazódik át, hogy pontosan milyen idegrendszeri működések hozzák létre az egyes lelki jelenségeket.”

(Larousse Enciklopédikus szótár, II. Kötet, 663. o.)

Vagyis *a lélektan szerint Te, az ember csak „idegi alváz” vagy, néhány skizofrén-, folyamatosan a mélybe burjánzó, érthetetlen-mérgező kinövással.*

Kipufogógáz – motor nélkül!

S az sem gyakori kérdés, hogy mi a Bűn, mint olyan?

Pedig létező, ható valóságok, formáért, névért, s definícióért kiáltó jelenségek!

Mélyek, mint a Hűrelnémet; s hasonlóan ahhoz; nincs kísérleti bizonyíték, s lehet, hogy még az is mindegy, hogy hiszed-e, avagy nem hiszed! Talán ez már nem is hit kérdése, hisz a létezés alatti létnek nem kritériuma a hit, még kevésbé az igazság!

Bűn és Lélek!

Belül e két fogalom mélységesen összefügg, s a Teljesség szerkezetében csak együtt – és még sok mással – adják meg az emberi lényeket.

S a létező és ható belső valóságok ezzel nem záródnak le, sőt, éppen itt kezdődnek.

Az eszmélet, az agy, a psziché, a tudatos elme, a tudattalan elme, a belső Én, a Lélek és a Szellem mind-mind olyan fogalmak, melyek úgy tűnik, hogy a káosz részét képezik.

És kiáltóan hiányoznak a szakértők fejéből „a néha kérdező, néha üldöző kristálytisztá attraktorok”, a furcsa, ám mégis a válaszok felé terelő, mágikus vonzók. Mert ne feledd, kevés, ha a szakkönyved nagyon vastag s tömve van mágikus és idegen szakkifejezésekkel. Attól, hogy szakszerű, még nem nagyszerű, még kevésbé átfogó, inkább csak szaggatott; s a mélysége is inkább csak” magasság nélküliség”.

2. Az agy

Az agy tér-, és időbeli szerkezet, nem egyensúlyi, dinamikus és instabil, végtelen belső dimenziójú, visszacsatolt és nyitott folyamat-struktúra.

⁷⁸ Információ alapegysége. A számítógép regisztere egy szónak nevezett bitmintázatot tartalmaz, amelyben a bitek száma nyolc, tizenkettő vagy harminckettő lehet.

+Az agy a testsúly 2 %-át teszi ki, ám energiaszükséglete az összes energiaszükséglet 20 %-át is eléri.

Micsoda puha gépezet!

Az agy 10^{26} részecskét tartalmaz.

Az emberi agyban *10 milliárd kérgi idegsejt, neuron* található, amelyekből mintegy 9 milliárd az agy rendszerén belüli belső folyamatokért felelős interneuron. Óriási szám, ami azt jelenti, hogy a fogantatástól a születésig percenként húszezer neuronnak kell képződnie.

Itt található 1000 sejttípus és 50 ingerületátvivő anyag.

És a *szinapszisok, amelyek száma 10^{14}* , ezek a centiméter kétmilliárdod részét kitevő, ám a tér szövetén áthulló *szakadékok a neuronok között a Semmibe. Kapcsolók* egymás felé, s körbe-körbe a kémia és az elektromosság váltakozó nyelvén. Egy idegsejt átlagban tízezer másik idegsejttel van kapcsolatban, közeliakkal és távoliakkal egyaránt. Nemcsak érintés, ütődés és hozzánövés, hanem keresés és rátalálás.

Hogyan és miként, de főleg miért, és honnan a hívás? Milyen félelmetesen burjánzó az a szakadék, amely az eszmélő ember agyában több tízezer kapcsolat létrejöttét jelenti másodpercenként? Vagy nem is szakadék, hanem örvény; eszméletté, tudattá, majd öntudattá pörgő örvény a Semmi körül?

Az agyi neuronok és szinapszisok a gondolatok áramlását szabályozó összeköttetések és kapcsolók, és egyben olyan összeköttetések és kapcsolók, amelyeket a gondolatok áramlása szabályoz.

A játék szabálya függ a játék pillanatnyi eredményétől.

„Agyunkban – és ezt a számítógépek sohasem lesznek képesek utánózni – a bonyolult információk nem szűk csatornákon mozognak, hanem nagy területeken szóródnak szét, mégis emlékezéssé és különböző agyi funkciókká szerveződnek.

Az idegi hálózatokban az információ tehát nem csatornákon, hanem hálózatokon keresztül terjed, és egyszerre halad különböző irányokba. Ennek az „össze-vissza” rendszernek a működési elve még nem világos számunkra. Nem érthető, hogy az információ véletlenszerű terjedése miképpen telítődik értelemmel. Testünk működése mégis e folyamatok rendkívüli hatékonyságáról árulkodik.,,

(Margaret J. Wheatley: Vezetés és a modern természettudomány (Rendszer a káoszban), SHL Hungary, Budapest, 2001.136.o.)

Az agy a természet része, az emberi agy háromszázmillió éves evolúciós folyamat során jött létre. Maga az emberi faj kétmillió éve létezik.

Végletek léptékei:

Semmi – örökkévalóság→
Mindenségünk – 15 milliárd év →
Élet – 3,5 milliárd év→
Agy – 300 millió év→
Emberi faj – kétmillió év→
Intel PC – 35 év→
Humán Genom – 5 év→
Humán klónozás – 2 év→
Neurális implantáció – 0 év→

Az egysejtűek már tanúsítanak magatartást, s ugyanakkor még önmagukba zárják és megvalósítják a sejt, az egyed és a faj fenntartásához szükséges minden tevékenységet.

A többsejtűek már szakosodnak, s kialakulnak azok a sejtek, az idegsejtek, melyeknek elsődleges feladata az információcsere, a kommunikáció, a kémiai- és elektromágneses jelek segítségével.

A növények közben félrehúzódtak, s Teljesek maradtak a maguk belső szabadságában.

A másik úton kialakult az idegháló, a kétdimenziós ingervezető hám, ahol az információ nem valamerre terjed, hanem szétterül, s visszahúzódik. Itt még nincs irányba állt emlékezet, nincs idő.

Majd megjelentek az idegdúcok, a ganglionok, amelyek már nemcsak idegek, de még nem is agyak. Még nincs elülső és hátulsó, még egyenrangú az előre-hátra térbeli dimenzió. Mindegy honnan, mindegy hova – de már észlelő Élet, s nemcsak létezés.

A laposférgek idegsejtjei már a fejnél tömörülnek, és létrehozzák először e bolygón az agyat. Az ízeltlábúak megrekednek az idegdúcoknál, ám a gerinchúrosoktól kezdve töretlen az agy továbbfejlődése: először az utóagy, majd a középagy, s végül előagy. A fejlődés során a korábbi struktúrák nem semmisülnek meg, hanem az új ráépül a régre, s a funkciók változnak.

Az emberi agy nagyléptékű összetevői az idegi alváz, a hüllő-, vagy R-komplexum⁷⁹, a limbikus rendszer és a neokortex.

Micsoda egymásra épülő konstrukciók!

A neokortex kivételével minden nagyagy területnek van kezdetlegesebb megfelelője a hüllőkben, a neokortex csak az emlősökre jellemző.

„Az emberi agy őrzi a halaktól az emlősökig megtalálható alapvető hármas osztást: utóagy, középagy, előagy. Az első kettőt összefoglaló néven agytörzsnek nevezzük, ezen nyugszik a hatalmas mértékben megnagyobbodott előagy...

A három egymást követő rész – utó- és középagy, limbikus rendszer, agykéreg – fő működése szépen összefoglalható e három kifejezéssel: *szívverés, a szív húrjai, szívtelenség.* „

(Edward O. Wilson: Minden egybecseng, Typotex Kiadó, Budapest, 2003. 126-127. o.)

Tehát: *szívverés, a szív húrjai, szívtelenség.*

Micsoda széles ívű fejlődés!

Azonban *a már kialakult Homo sapiens fajban az agy fejlődésének nincs semmiféle jele!*

S tudati fejlődésre az algoritmusokba zárt számítógépek is képtelenek. A számítógépek egyetlen előnye az emberrel szemben a gyorsaságuk, mert az értelemnek semmiféle jelét sem mutatják. Csak „szemét be – szemét ki”. S ezt minél gyorsabban!

S még kevesebb jelét mutatják az értelemnek. *Szívében a mesterséges intelligencia meztelen. Mindmáig az emberi agy és a tudat nem gyártmány, hanem teremtett valóság!*

S már-már parttalanul szaporodtak a kérdések, az időtlen kérdések!

ÚJRA A KÉRDÉSEK, amelyeket alig mertek még feltenni, s amikre még csak a távoli válasz reménye sincs meg.

⁷⁹ Reptilia, a hüllők latin elnevezése. Az R- komplexum fontos szerepet játszik az agresszív viselkedésben, a területi uralom, a szertartások és a társadalmi hierarchia kialakításában.

Pedig a jó kérdés önmagában már egy „félíg-jó” válasz! Amíg ugyanis eljutsz a „jó” kérdéshez, olyan válaszokat kell kihordanod, amelyek alatt nem véreztél el. A jó kérdés igazi felfedezés, s a válasz már csak gyakorlati alkalmazás.

S A KÉRDÉSEK:

- A tudat az agyban van, vagy az agyból van?
- S mégis mi, vagy ki a tudatos?
- Az agyam mozog-e a gondolataimban, vagy a gondolataim mozognak-e az agyamban?
- Az agyam tud-e nélkülem gondolkodni?
- A működő agy a tudat tárgyasulása, vagy a tudat az agyi folyamatok tárgya?
- A személyiséged az agyadban-, vagy az agyad révén nyilvánul-e meg?
- Az agy szoftvere-e a tudat, vagy a tudat hardvere-e az agy? Vagy esetleg mindketten egymásra rányílt, interaktív és szimbióta állványzatok?
- Az elme az agyba betagozódik, beleszervesül, vagy megtestesül?
- Ki, kinek a tulajdona?
- Te vagy a tudatodé, vagy a tudatod a Tiéd?
- Hogyan gondolkodik az én?
- Avagy: hogyan gondolja el a gondolat az ént?
- Tárgya-e a tudatomnak a tudatom, avagy része?
- Ki néz kit? Az elme nézi az ént, vagy az én tapasztalja meg az elmét?
- S hol vagy, amikor nem vagy sehol?
- A belső végtelened hol fejeződik be?
- Az elfelejtett emlék részed-e? Ha nem, akkor hol volt addig, amíg hirtelen felbukkant? Ha igen, akkor úgy részed-e, mint a program a hardvernek, de ebben az esetben van-e olyan, ami nem részed?
- Hogyan lehet a helyi mozgás haladás? Hogyan haladnak a tudat hullámai neuronjaidban és szinapszisaidban? Honnan indulnak, és hová csitulnak, s *legfőképpen* hol rakódik rájuk útközben az értelem?

Eszmélet, tudat, öntudat.

A megvilágosodás kapui, ha kinyílnak, ki lép át rajtuk?

Lehet, hogy senki?

Csak az időtlen tudás gyöngyei gördülnek rajtuk át, nyitott tenyeredbe?

Eszmélet, tudat, öntudat.

Hány ezer évnek kell még eltelnie, hogy megmásszuk a szinteket?

A szinteket, melyek:

eszmélet → tudat → öntudat → gondolkodás → felvilágosodás → tudás → megvilágosodás.

A tudatos elme aszimptotikus⁸⁰ rohanás, örök dinamika, szétfolyó elmetájék, ahol soha sincs most és itt. Mintázat a formátlanságban, melynek sajátos volta miatt a lényegét meg nem láthatod, meg nem tapinthatod. Vetület, melynek árnyéka nincs, tükörképe foncsor nélküli önmaga. Örök csapongás a két legattraktívabb attraktor, a Semmi és a végtelen, a rend és a káosz között.

S a tudatos elme felfedezte a számokat. A kis számokat és a nagy számokat egyaránt. Nézz önmagadba, s tartsd számon a dolgokat!

Mi történik?

⁸⁰ Végtelenbe tartó, de azt soha el nem érő

A számosság két irányba végtelen. Így vagy belezuhansz a szingularitásba, vagy elfutsz a végtelenbe.

S mi történik, ha e kettőt összekötöd?

Lehet, hogy nagyon mélyen – hasonlóan Istenhez – mindent tudsz!

S – ugyancsak hasonlóan Istenhez – az öntudatod miatt konkrét vagy!

3. A tudatos elme

A tudatos elme a belső beszéd, a gondolatok folyama.

A prehumán, „zaklatott blabla” már nagyon régen létezett, de most feltisztul a jel és a közlés, s beleivódik, összefonódik az agyban és ott is a nem lokalizálható helyeken fellelhető, szétszóródó, formátlanul villódzó mintázatokban. Ezek olyan mintázatok, azaz emlékek, amelyeknek nem az ereje, vagy a megjelenési helye jelenti a tartósságot, hanem az ismétlődések száma, mint napszitta formák a tárgyakon, számtalan visszatérő nyár után.

A tudatosság minden szellemi tevékenység alapja, ám e tevékenység szintjén nem elérhető. A tudatosság az agy tevékenységének egésze, Teljessége, az agynak, mint egésznek, belülről el nem szigetelhető tömegvonzó hatása.

Absztrakt tömegpont, amely nem létezik, és nincs is tömege, ám szíve a mozgásnak.

Mérhetetlenül intenzív, belső gravitáció.

Tehát a kérdés: Te vagy az elméd, vagy az elméd van benned?

A helyes válasz talán az, hogy az agy hozzáfejlődik a tudatos, majd az öntudatos elméhez. A formátlanban villódzó, állandó minták áramlása miatt a tudatos elme normális állapota a káosz. Ám a káosz a rend belső gyermeke, mindig határolja valami furcsa vonzó. Ami helyileg okkult, megjósolhatatlan, az globálisan nagyon is mély közvetítő és stabil.

A tudatos elmén keresztül a Lélek tekint kifelé az elmére és a külvilágra. Amivel a Lélek észlel, az az ego, a fizikai tudat. A belső én lefordítja önmagát fizikai formába, melynek során az agy mechanizmusa hozzáidomítja és fixálja a három dimenziós térbe-, és az egydimenziós időbe, és egyben rákényszeríti a jelen pillanatait.

*„A tudat olyan, akár a felszín
vagy valami bőr egy kiterjedt tudattalan terület fölött,
amelynek a méretét nem ismerjük...
Amikor azt mondjuk: „a tudattalan”, gyakran úgy véljük,
valami konkrét dolgot fejezünk ki ezzel,
de ténylegesen és valójában csak azt fejezzük ki,
hogy nem tudjuk, mi az a tudattalan.”*

(C.G.Jung: *Gondolatok a látszatról és a létezésről*, Kossuth Kiadó, 1997. 20.o.)

3. A tudattalan elme, a belső Én.

Mondják, nincs belső Énünk.

„... hazugságban éljük le az életünket, megvédjük eszméinket, meggyőzünk másokat a saját hiedelmeinkről, és rengeteget foglalkozunk a belső énünkkel, amely nem is létezik...”

Kissé rémülten döbbenek rá, hogy részben az vagyok, amit meghatároz belőlem a házam, a kertem, a kerékpárom, ezernyi könyvem, számítógépem

és kedvenc festményeim. Nem csupán élőlény vagyok, hanem éppúgy mindezeknek a dolgoknak az összessége is; „

(Susan Blackmore: *A mémgépezet* Magyar Könyvklub, Budapest, 2001. 322. és 326. o.)

Ne higgyél az ilyen állításoknak, mert azok egyenlőnek tételezik a vakot a sötétben, és a világtalant a fényben.

Ám a fény benned van, Te látó vagy, aki egyszerre teremti a fényt és a látást, ezért ne befogadd, hanem nyisd rá látomásodat a létezésre! A világ minden dolga viharokat kavarka valahonnan máshonnan jön, megérint, örök nyomot hagy rajtad, majd elszakad Tőled, vagy ellop Téged. S ez a máshol lehet a belső Éned is. Innen érkezel, megérinted önmagadat, örök nyomot hagysz lényeden, majd ellopnak és elvisznek titkos átjárókon, létezésed sérülésein keresztül távozol más valóságokba. S itt is viharokat kavarsz!

Hidd el, van súlypontod, amely kiterjedés nélküli, mégis a „legtökéletesebb Teljességgel Téged reprezentál „, térben és időben! Mert emberi lényed lényege nem a kiterjedés, még csak nem is a folyamat! Hiába próbálsz felvázolni, nincs szép, lehatárolt alakod, végzetesen amorf vagy. És anyagcsere, folyamatos áramlás vagy, nyílt rendszer, ismert és ismeretlen világokkal cserekereskedelemben álló, kifelé és befelé egyaránt nyílt, disszipatív rendszer. Ám e változó, elsodródó, elfolyó történések mögött mindig megmarad valami, s ez a valami a legbelső lényeged! Ez a valami az egész életed összes végzetes viharának a nyugalomban lévő „vihar szeme”, ez a súlypontod, a belső Éned.

Hidd el tehát, hogy ott van a belső Én, a tudattalan elme, ez a titokzatos befelé gördülő, aszimptotikus spirál, a mély kút, az ismeretek, az érzések, az emlékek mély kútja. Itt található, s innen jönnek a lét lombjait rázó érzelmek, a hajtó-, a romboló-, s az építő indulatok, az intuíciók és látomások.

Itt található fel a végső tudás!

S itt fedezhető fel a megvilágosodás!

Vagy fordítva!

A belső forrás ez, ahonnan mindig meríthetünk. E forrás csak, amely egyedül is összetart, mikor úgy érzed, elvesztél. Át-, és átszövi az egész tested tízmilliárd sejtjét, és azok minden kapcsolatát. Összetartja, felügyeli a keringést, az anyagcserét, az idegi információk áramlását. Ott van ereidben, beleidben. Ott az idegeidben, a húsdobban, az izmoktól a mirigyekig, a limbikus rendszertől a neocortexig.

A tudattalan adattár, az elfojtott indulatok, az érzelmek, a tudás és az intuíciók forrása. A külvilágra nyitott tudás 95 %-a itt rejtőzik. Egy normál emberi Élet folyamán 10^{20} bitnyi információ tárolódik agyunkban.

Íme a Nobel-díjas kérdés!

Micsoda biológiai vagy kémiai mechanizmus, lágy gépezet, és legfőképpen hogyan képes tárolni ilyen iszonyatos tudást?

A tömörítések micsoda felgöngyölései lebeghetnek mélyünkben!?

Milyen csodálatos mélyvizek verik vissza megvilágosodva a soha le nem nyugvó napok fényét!?

Tudás és információfeldolgozás.

A tudat szintjén az információfeldolgozás sebessége tíz bit/sec, ám az összes beérkező információ tízmilliárd bit/sec. Ezt észleli, fogadja be-, és dolgozza fel a tudattalan elme.

Itt rejtezik az emlékezet és az álom, amiket az ego nem tud akaratlagosan előhívni, irányítása alá vonni. Itt található a tudatos elme belső forrása, ami egy Életen át fejlődik, és a fizikai agyat egyéniséggé teszi. Ennek a mozgulása, és a fejlődése a személyiség, a fizikai agyad egyedire formált aspektusa.

A mentális, *Teljes Énnek nemcsak az számít, mit és honnan fogad be, hanem az is, hogy milyen állapotban fogadja, s a befogadott mihez és hogyan adódik hozzá.*

Ez az az entitás, ahol a „külső belsővé tételének dinamikus szobrása” a már belsővé tett tartalom. Az összes kigöngyölt dimenzió belsővé válik itt, s az összes belső, rejtett dimenzió külsővé, mint a táncoló, vibráló húrok, bránok, membránok, P-bránok és Möbius-szalagok. Nemcsak a formátlan dolgok ütődnek egymáshoz itt, hanem a formátlan dolgok aktuális és egyszeri állapotai is rákenődnek a belső tartalomra, majd leülepednek. Milliárd és milliárd neuron végtelen kapcsolódási folyamata, s mindezek végtelenszer visszacsatolva.

Megérkeztünk volna a Húrelmélethez, netán az M-elmélethez?

Mint már tudod, e legmodernebb teóriákban nem az a kérdés, hogy van-e kísérleti bizonyíték, mert az nem is lehet.

Itt a kérdés az, hogy: hiszed-e?

„ a tudományos magyarázat abszolút határaihoz való érkezésünk olyan szinguláris esemény lesz – több egy technológiai jellegű akadálynál, vagy az emberiség tudásának jelenlegi, egyre táguló határainál –, melyre múltbéli tapasztalataink képtelenek felkészíteni.,,

(Brian Greene: Az elegáns univerzum, Akkord Kiadó, 2003. 334.o.)

Mit tud tenni a tudatos ego, amikor úgy cselekszel, hogy nem tudod, mit is csinálsz?

Amikor szemed elé kapod óvón a kezéd, mikor összerándulsz egy éles hang hallatán, vagy egyszerűen, amikor sétálsz? Avagy, amikor a szíved a Szerelmednél van, de közben mozdulsz, cselekszel, lépsz, befogadod a fényt, a levegőt, és átjárod Te a teret, és téged is átjár a tér? Hány izmot, tápcsatornát, idegimpulzust kell felügyelni és koordinálni, amíg átsétálsz egy erdőn? S hányfajta mozgáskapcsolódást kell töredékmásodperc alatt felügyelni, amikor megbotlasz, de el nem zuhansz?

Ki megy benned, amikor máshol lévő, elmúlt, és jövőendő dolgokon gondolkodva ballagsz az utcán? Ki az, aki emlékezik benned a negyven évvel ezelőtti sérülésedre? Az összes sejtéd, melyek akkor részeid voltak, mind elenyésztek már, belőled mind kiürültek, lehulltak, eltávoztak, azok a hajdani szinaptikus kapcsolatok mind kihültek.

A BELSŐ ÉNED AZ A VÉGTELEN FORRÁS, AMELY EGY ÉLETEN ÁT VELED ÉS BENNED VAN.

NEM AZ EGO, DE EZ VAGY TE!

A BELSŐ EMLÉKEZET, AZ ÁLOM, AZ INTUÍCIÓ, A LÁTOMÁS!

Mert igazában nem tudjuk, hogy mi álmodjuk-e álmainkat, vagy az álmaink készítetnek-e álmodásra minket? S hogyan tudjuk az álmot, ha nem emlékezünk reá?

Emlékezés: először a képek agresszív permetje, melyek elhomályosítják látásodat, miktől nem tudsz szabadulni. Aztán a felejtés jószívű ködfátyla, melyek mögött az emlékeket már nem, csak a töredékeket tudod felidézni. Utadon minden tapasztalat és élmény emlékké válik. S az emlék, amit már elfeledtél, többé nem törékeny, hanem mindörökké tetszőleges, ám általad elérhetetlen távolságra van, és törhetetlen.

Amikor a belső emlékezet, az álom, az intuíció, és a látomások felbukkannak, az ego szagot kap, s megzavarodik. Topog, rohangál, acsarkodik, félti a hatalmát. Az evilági létezés skizofrén valóságában önmagára teríti belső szennyesét, és félelmetesen lejt mindent és mindenkit elüldöző, mégis ledér kísértet-táncát. Aztán tetemre hívatik, megjelenik, és fejlődik kőkemény egzaktssággal, taktikáról taktikára algoritmizál. Posztmodern eszköze a hazudottan többségi, diktatórikus, végzetesen precíz, PR⁸¹. politika. Állandó zsongás, a külvilág butító

⁸¹ Public Relation, közösség kapcsolat

villogása, fókuszában a pörgés, a hatalom görcsös akarása, és porondján körbe-körbeforgó szörnyetegként az evilági elmúlástól való rettegés.

Íme az ősi taktika, s a modern hierarchia forrása.

Íme mindennapjaim.

Íme mindennapjaid.

Íme mindennapjaink.

És íme mindennapjaik.

Mi az álom, s egyáltalán fontos-e, vagy fontos csak a cselekvő tudat lehet?

Az álom a tudat egy szelete, s a közelében mégis zavartak vagyunk. Emlékezz, évmilliókat módosíthat egy kábult reggel, amikor egy éjszakai álom hatása alatt más úton indultál el, mint amit tervezett korábban, általad és benned a ráció. Az álom mély, sötét vizekbe lenyúló virága, kinyílván így okozhat világégest.

Számít-e valamit a látomás?

Avagy lehet, hogy csak a szürke, kőkemény autópályák, üveg-, és betonacél városok, gépek, valamint a médiák virtuálisan valóságos világa hat?

HA NEMCSAK NÉZEL, DE MÁR LÁTSZ IS, SŐT LÁTOMÁSSAL BÍRSZ, MEGÉRINT A TELJESSÉG, S AZ ÉVMILLIÁRDOK UTÁN, VALAMINT AZ ÉVMILLIÁRDOK ELŐTT EGY SZEM VAGY A LÁNCBAN, EGY TÖRTÉNŐ ÉS SOHA EL NEM TŰNŐ, MÉGIS SZABAD FÁZISTÉR A TÉRIDŐ ÖRÖK HÁLÓJÁBAN. LEHAJOLHATSZ ŐSEIDHEZ, LEHAJOLHATSZ UTÓDAIDHOZ, AZ IDŐ EME SZEMCSÉS ŐSI ÉS MODERN PARTJAIN OLYAN OTTHONRA TALÁLSZ, AHOL SEMMI SEM IDEGEN.

MAGASABB SZINTEN LEHET, HOGY A TUDATOS ELME AZ ÁRNYADAT LÁTJA, DE ITT EGÉSZEN BIZTOS, HOGY AZ ÁRNYAD LÁT TÉGED.

DE MIVEL A MEGVILÁGOSODÁSNAK NINCSEN ÁRNYÉKA, ITT, S CSAK ITT LEHETSZ ÁTTETSZŐ SZEMÉLYISÉG.

5. A Lélek

A LÉLEK A TELJESSÉGRŐL, A SEMMIRŐL LESZAKADT, REZGŐ HÚROK NEM TELJES HARMÓNIAJA.

A Lélek = ♪.

A Lélek inverz vírus; akkor létezik igazán, amikor nincs testben. Ám ez a „nem Teljes entitás” csatlakozik a fizikai testhez, hogy tapasztaljon, és hogy az elveszett Teljességet gazdagabban megtalálja.

Vagy ahogy nagyon szépen megfogalmazza a Nagyok között egy Óriás, Emerson:

„...a lélek nem szerve az embernek, hanem étellel tölti el és működteti az összes szervet; nem is funkció, mint az emlékezet vagy a számolás vagy az összehasonlítás, hanem ezeket csupán használja, mintha kezei-lábai lennének, nem képesség, hanem világosság, nem az értelem, és nem az akarat, hanem mestere az értelemnek és az akaratnak: ez lényünk alapja, amelyen mindez nyugszik – a lélek mérhetetlenségét nem birtokoljuk, és nem is birtokolható. Belőlünk vagy a hátunk mögül fénysugár vetül a dolgokra, és tudatosítja bennünk, hogy semmi vagyunk, a fény minden. „

(Emerson:, Ralph Waldo: The Essays of Ralph Waldo Emerson, forrás: Redfield, James - Murphy, Michael – Timbers, Sylvia: Isten és a fejlődő világegyetem, Magyar Könyvklub, 2002.126.o.)

Semmi vagy, de mindent megvilágítasz, s ezért a belső fényed a mindent teremtő forrás. Az Élet, Életed totális részvétel, és folyamatos önteremtés. Egyszerűbben fogalmazva: azért vagy, hogy Teljesebbé tedd, kifejezd és megvalósítsd önmagadat!

A Lélek a közös legkisebb nevező, az eredet azonossága, amit az elme hídja köt az anyaghoz. Az ember isteni része, a személyiség halhatatlan lényege, de nem az Isten. Mert aki a halhatatlanról leszakadt, annak csak egy célja lehet: megtapasztalni a halált.

Ez halálosan halhatatlan vágy!

A Semmi, a feszülő, negatív energia információval átitatott, s ez igaz az anyagra is, az anyagon belüli energia is információval telt és intelligens. Az anyagon belüli, – benned is rejtőző, de benned is fellelhető és felsejdíthető – megrendítő anyagtalanság; a Semmi, amint megsemmisülés közelébe visz valamit, ez az érzékelhető Lélek.

A hiányosan Teljes, már-már tökéletes torzó!

Összeforr benne a jó és a rossz, ő a tökéletes őszintelligencia, melynek külső segítő műszere és összesűrűsödött látomása az anyag.

A gondolkodás teszi a Lelket Szellemmé. A Lélek az ember Teljes belső valója, az ember szellemi lénye, amely magába foglalja a világot és körbeöleli azt.

Mert a *MINDENSÉG NEM ZÁRT, HANEM KÍVÜL ÉS BELÜL ÉRINTETT ÉS ÓVOTT ÉS ÁTITATOTT AZ INTELLIGENS ENERGIA ÁLTAL!*

Mint egy fölbuggyanó forró gejzír a jéghideg jégmezőben, úgy bukkan fel a psziché egésze az anyagot öltött tér- és időstruktúrában. Eglényegű hidrogénoxid, csak a formája és állapota más, kezdve a szuperfolyékony-, a másnemű által érinthetetlen állapottól, a csak alig-alig sebezhető jégen, majd a fenséges vízen át a páráig, a plazmáig, és a végső magmáig.

Állag, állapot és mozgás.

Mi a sorsa és hogyan marad együtt mégis egyetlen elpárolgó vízcsepp az őt valaha hordozó őshullámmal?

A psziché egészében egy kifelé nyitott vevőkészüléknek minősül az agy, amely rögzít. Mert nem a szemeddel látsz, hanem az agyaddal. S még ez sem jelenti azt, hogy jól is látsz. Az elme irányít, és tapasztal. A lenyomatok, és a lenyomatok összhatása a személyiség, az eddigi adatok és tapasztalatok, tudatos és tudattalan belső reakciók összege.

A Lélek, mint a végtelen őszintelligencia része, kijelöli a fejlődés útját. Mindig visszatérő bűvópatakunk, egységben tartó, mélyvizekből táplálkozó forrásunk, s az „el-nem-szakítható” gyökerünk.

A „legeslegvalódibb legmélyünk”!

Mert lehetsz bár kis herceg, s lehetsz fáradt Vándor, ne feledd, de hirdesd: ***JÓL NEM A SZEMEDDEL LÁTSZ, NEM IS AZ AGYADDAL, HANEM A LEGMÉLYEBBEL; A SZÍVEDDEL.***

V. fejezet

Jöttünk a Semmiből

**/ egy új elméletnek – a Semmi modern mítoszának – a körvonalai, amely elég örült
ahhoz, hogy igaz legyen /**

*A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szelíden
s nézik, nézik a csillagok.*

(József Attila: *Lassan, tűnődve*)

*Jöttünk a semmiből,
és ébren álmodunk.*

(Omega együttes: „Egy életre szól” című album azonos című dala, 1998.)

Ötödik fejezet: Jöttünk a Semmiből

/ egy új elméletnek – a Semmi modern mítoszának – a körvonalai, amely elég őrült ahhoz, hogy igaz legyen /

1. A tér titkai

1. 1. A legmélyebb titok: a tér

Módfelett tévedsz, ha a teret egy doboznak tételezed, ahol mindennek helye van.

Minden, de minden a Teljesség és a hiány között feszül, történik, létezik. Mint majd láthatod, elemi részek keltődnek és kiszakadnak a Semmiből, az energiával teli térből, a kvantumvákuumból. Ám az elszakadás sosem teljes, a tér mindig kapcsolódik a létrehozottjához, mint egy végzetes, belülről fakadó uszály, amit levedleni lehetetlen, csak benne létezni, belőle épülni, és benne átváltozni. Ha megpróbálsz elhagyni, az emléke tízezerszer erősebbé válik, s tízezerszer tíz réteggel beborít és tízezerszer tízszer tíz év múlva visszahullik Reád.

És mégis más lényegű, mégis független. A tér megvolt már a szárnyalás előtt is.

Lehet két foton egymástól tízezer fényév távolságra, mégis-mégis, valami idő és tér nélküli, mélységesen mély, tragikus szeretetben örökre egyek. Bármikor, bárhol és bármi történik az egyikkel, azonnali katarziszban megtörténik a másikkal is.

Hogy mi történhet?

Hát a kiáltás és a hang.

A sérülés és a seb.

Az örvény és a semmi.

A forma és a tartalom.

A jó és a rossz.

S hogy mit üzen nekünk a tér? Azt, hogy az esőcseppnek, a könnycseppnek és a Léleknek nemcsak külseje, hanem belseje is van. Nemcsak vannak valamiben, hanem tartalmaznak is valamit. Nyelők és egyben források. Elnyelik a fényt, a bánatot és a létezés mélységét. S forrásai a szívárványnak, a boldogságnak és a Teljességnek.

A LEGMÉLYEBB TITOK A TÉR AZ ÖNBEÁGYAZÓDÁS TELJES SPEKTRUMÁBAN.

A modern tudomány szerint ez a spektrum:

absztrakt matematikai tér → geometriai tér → a kvantumvákuum → a mező → a téridő.

A filozófia, vagy a metafizika szerint ez a Semmi, ami a pszichológia szerint a szorongás tárgya.

Talán a hely és a tér definiálják egymást.

A térbe dobott pont talán olyan létező, aminek nincs része, kiterjedése, csak helye van terjedelem nélkül. És a tér a pontok sokasága, üres pontok pora, szétködlő valótlanosság.

Szétködlő valótlanosság, ám mégis valós csomagoló, amely egylényegű, és teljesen azonos a csomagolttal!

A tér mindennek a tartálya, s mindennek a kitöltő belső lényege!

*Intenzív külső, extenzív belső. Pontosabban intenzív külső, extenzív belső egymás kölcsönös immanenciájában*⁸². E tér görbülni tud anélkül, hogy valamibe görbülne, kivéve önmagát. S a térnek geometriája van, amely kőkemény, nem agyhoz kötött, - és agyban fel sem ismerhető logikával – meghatározza azokat a törvényeket, amelyek az energiára, az anyagra és a folyamatokra hatnak. Alvó növényi csíra, amely már tudja, magában rejti és előfeltételezi útját a sötét talaj-, és a meleg napfény felé.

De a tér mégis több, és ellentmondásosabb, mint egy tartály! A tér lehet mélységesen skizofrén, paranoid és patológus. Olyan abnormális és háborús tartomány, ahol minden kölcsönhatás elszabotált, s minden anyagi dezertált. Lakók nélküli hontalanság, melynek minden cellája igaz és hamis, s melyből minden következhet, s mindennek az ellenkezője is. Anyaméhe a jónak és a rossznak, a besározott ködnek, és a látomást teremtő ragyogásnak. Két végletes vonzóval: minden létbevágóan fontos, s minden tökéletesen jelentéktelen.

A terek kölcsönhatásban állnak egymással és mindennel A gerjesztett tér a mező, aminek legfontosabb tulajdonsága a kölcsönhatás képessége. Ha nincs mivel, hát önmagával, s ez az önmagára visszahatás maga a gerjesztés. Tehát omnipotens⁸³ és totipotens⁸⁴, azaz nem valahol, valamikor, valami, hanem akárhol, akármikor, akármilyen keletkezhet. Az egységes fizikai mező mindent áthatóan és egyidejűleg – pontosabban időtlenül – folytonos, és ugyanakkor kvantum, diszkrét. Végtelen szabadságfokú, parányi cellák törnek szét, állnak össze, s időtlenül fluktuálnak, elrejtve és egyben kiterítve a dimenziókat. Piciny, 10^{-33} cm hosszúságú, börtönbezárt húrok, amelyek hurokká, bránokká,⁸⁵ membránokká, pébránokká és valósággá zengik önmagukat.

A térben önmaga, és – ha van – a tömeg, a töltés, vagy az elektromágnesesség mentén megváltozik a vákuum állapota. Ez az állapotváltozás a mező, amely hat és visszahat mindenre.

„Úgy tűnik, talán egy 3-bránon élünk - vagyis egy négydimenziós (három térbeli és az idő) felületen, amelyik egy ötdimenziós térrész határfelülete, a további dimenziók pedig nagyon szorosan fel vannak csavarodva. A bránon elhelyezkedő világ állapota viszont kódolva tartalmazza, mi történik az ötdimenziós tartomány belsejében.”

(Stephen Hawking: A világegyetem dióhéjban Az idő rövid történetének folytatása, Akkord Kiadó, 2002. 64.o.)

1. 2. A kvantumvákuum

A KVANTUMVÁKUUM, KORUNK, ÉS HISZEM, HOGY MINDEN KOR LEGMÉLYEBB REJTÉLYE!

Az új éter, a fizikai üresség, a Semmi, mely mindennek a forrása és foglalata, s amely nagyon is összetett és komplex entitás.

CSAK AZ IGE FOGHATÓ HOZZÁ!

Az Ige, amely az időtlen emberemlékezet óta forradalmakat, kálváriákat okozott, majd csodáló, magyarázó és hatalmat akaró, megszerző és birtokló intézményekké merevült. Olyan intézményekké, melyekben az Ige elveszett, s helyette dadogott a hatalom igézete. Ám soha,

⁸² Bennerejlő

⁸³ Mindenható

⁸⁴ Mindent átható

⁸⁵ A Húrelmélet alapvető objektuma. Az egy brán a húr, a két brán egy felület, vagyis membrán, a pébránnak p számú irányban van kiterjedése.

senki, még csak a közelébe sem jutott a legkisebb kvantum-titok betűjéhez sem. Még azt sem tudjuk, hogy digitális, vagy analóg? Úgy működik, hogy: igen, vagy nem, vagy pedig úgy, hogy: esetleg, talán, lehet, majdnem? Igen és nem, vagy dadogás és artikulátlan üvöltés?

A kvantumvákuum a legalapvetőbb entitásnak tekintendő, folytonos közeg. Nem anyagi-, nem atomos állapot, tartalommá sűrűsödött forma, és egyidejűleg formát öltött tartalom. A folytonos energia mindent átható közege, negatív energiaállapotú entitások tengere, s azért nem anyagi, mert az energia negatív állapotban van. Amelynek azonban lényege és lehetősége az instabilitás, a fluktuáció, az önmagából való kilépés képessége, az önmegismerés.

Erről már sokat tudunk, de ismételjük át egy kicsit másként; *belülről*.

Nem egyszerűen a megismerhetetlen nemlét, a nulla, hanem ennél kevesebb, a negatív, a hiány, a Semmi, ami mindennek a hiánya és egyidejűleg mindennek a lehetősége és egyben képessége is.

A legvégső kútfő, a legnagyobb potencialitás!

A mindörökké kimondhatatlan!

Ugyanakkor minden létező és lehetséges, mesterséges és természetes nyelvnek, minden kimondott, és kimondható fordulata.

Valami mélységesen mély belső feszítés; hiánya a tudásnak. Maga a csupaszon didergő, és a létezés szélére sodródott keletkezés, tisztuló eszmélet; a még fiatal világ őszmentalitása.

A vákuum instabilitása, a tér fluktuációja megváltoztatja a tér geometriáját, s a folytonos energiatenger legalacsonyabb energiaállapotából részecske-párok keltődnek, majd tűnnek el ismét. Ám a keltődés maga is instabilitást vált ki, s a kölcsönös gerjesztés örvénye továbbörvénylő újabb örvényeket okoz.

Van egy új *elméletem*, amely lefekteti a lét alapjait, és lehetővé teszi, hogy világunk egy több százmilliárd fényév átmérőjű kristálygömbben és kristálygömbbe tágul. Ez egy modern posztulátum⁸⁶, aminek még a részletei kidolgozásra várnak. A Te szabadságod lényegéhez tartozik: bizonyítsd be, hogy ez nem igaz!

Én úgy gondolom, hogy világunk nem zárt, hanem, mint tökéletes gömb a még tökéletesebb gömbben, körbeveszi ez a végtelen, ám lehet, hogy mégsem határtalan entitás. Mindenfelől beszűrődnek a virtuális részecskék, okoznak, léteznek, erőkké és anyaggá válnak, majd eltűnnek, de itt hagyják lenyomataikat, s *marad az információ*.

Marad az Ige?

Ha az idők mélyében nagyon látón, már-már látomással szétnézel, mindenhol szétszóródás, lecsengés, kihűlés van. A Mindenség tágul, hűl, és lassan szétszóródik, lassan elbomlik minden, és Semmivé lesz.

Így van-e valóban?

Szó se róla!

Ha még mélyebbről, az időtlenség mélyéből látomásod van, láthatod, hogy e nyílt valóság önmagába szív minden szétszóródást, hatalmas-, élő- és ébredő-organizmusként tovalendül, lüktet és fordul önmaga körül, s elhagyva megzavart instabilitását, új szintre és magasabb létezésre küzdi önmagát.

*Mélyen igaz tehát, hogy **MINDEN, INNEN MÉG CSAK NEM IS SEJTHETŐ MAGASSÁGOKBAN ÚJ TELJESSÉGEK TŰNNEK ELŐ.***

2. A mélység forradalma

⁸⁶ Olyan tézis, amely nem vezethető le semmiféle más általános alaptól. Ha a levont következtetés nem ellentmondásos, akkor azt a konklúziót vonhatjuk le, hogy a kiinduló posztulátum valószerű.

2. 1. Az összeomlás határozatlansága

Mint minden létező, térbe vagyunk ágyazva, és ugyanakkor nekünk is részünk a tér, részünk a Semmi.

Ám:

- megtudhatjuk-e valaha, hogy miből vagyunk?
- megtudhatjuk-e valaha, hogy hol vagyunk?
- megtudhatjuk-e valaha, hogy honnan, hova tartunk?
- megtudhatjuk-e valaha, hogy kik vagyunk?

Vagy mindörökké elmossa lényegünket időben a kezdetnél a szingularitás és mélységben a határozatlanság?

Mozdulhatunk-e anélkül, hogy ne vesznénk el, s nyugalomban lehetünk-e anélkül, hogy ne mosódnánk szét?

Megtalálhatjuk-e valaha is tömegközéppontunkat, legmélyünk pontos lényegét, *átragyoghat-e rajtunk a koherencia?*

Ma és mindörökké úgy tűnik, hogy nem!

Megakadályoz bennünket ebben a Heisenberg-féle⁸⁷ határozatlansági reláció. Ez kimondja, hogy nem lehet egy részecske helyét és sebességét egyidejűleg pontosan meghatározni. Ha meg akarjuk mérni egy részecske helyét, meg kell változtatnunk az impulzusát, és viszont. Egyiket sem tudjuk anélkül pontosan meghatározni, hogy a másikat meg ne változtassuk.

MINDEN EGÉSZ ELVESZETT!

MINDENNEK CSAK A FELÉT TUDHATJUK MEG BIZTOSAN!

ÉS RÁADÁSUL EZ A HATÁROZATLANSÁG NEM TECHNIKAI, HANEM ELVI, ÉS ÁTHÁGHATATLAN KORLÁT!

Egy elektron helyének határozatlansága ezermilliárdszor nagyobb, mint az elektron nagysága. Ha a hely ennyire bizonytalan, akkor a részecske már-már kísértetiesen mozoghat. Hihetetlenül magas energiafalakat megmászhat, tiltott csúcsokra juthat, kőkemény szigetelésekbe alagutat vájva átjuthat.

Íme a csoda!

S íme a bizonytalanság!

Utat veszítettünk a térben, s ritmust az időben!

Mint az Új Metropolisban, ahol találkozni akarsz a szerelmeddel. Vagy azt tudod, hogy az Észak – Déli Fő sugárút és az EU Memorial sarkán, de azt nem, hogy mikor; vagy azt, hogy 2012. december 21-én⁸⁸, napnyugta előtt 21 perccel, de azt nem, hogy hol.

Hogy lesz ebből találkozás, és hogy lesz ebből jövő?

A teljes bizonyosság totális bizonytalanságot eredményez.

Nem tudni, vajon az agyunk, vagy a valóság titka-e az, hogy képtelenek vagyunk felfogni a végtelent és a totalitást.

Még nagyobb titok, hogy megvalósítani viszont mindkettőt képesek vagyunk!

Az előbbi az eszmélettel: befelé!

S főleg az utóbbit: a politikai rendszerekben!

Bármit nézünk, bármit mérünk, mindig marad hiba, ha másért nem, hát azért, mert nézünk, mert mérünk. Mindig marad egy kis szennyeződés, mindig marad valami ismeretlen, valami

⁸⁷ Werner Heisenberg (1901-1976) a kvantummechanika klasszikusa, aki kidolgozta a mátrix mechanikát is. 1932-ben Nobel-díjat kapott.

⁸⁸ A Maják naptára szerint a világunk vége.

más, valami „agyban fel nem ismerhető”, másfajta elmúlás. Soha sem lehetünk biztosak abban, hogy mivel, mi, hol és hogyan történik. S bármit teszünk, mindig ott a kérdés: kik, honnan, miért és hogyan?

Lehet, hogy nincs is objektív valóság?

Az energia sétáltatja a valóság véreibeit, vagy a valóság vérebei húzzák magukkal az energiát? Talán csak a póráz biztos, s mindkettő eltévedt Vándor!

S a határozatlanság igaz az energiára és az időre is!

Lehetetlen megmondani, hogy egy részecskének egy bizonyos időpontban mekkora energiája van! Ha pontosítani akarjuk az energia mértékét, akkor hosszabb ideig kell mérnünk. E hosszabb mérési időn belül azonban a részecske energiája szabadon rezeghet, fluktuálhat, megszabadhat. Energiát kölcsönözhet a vákuumtól, feltéve, hogy azt a határozatlansági elv alapján megszabott időn belül visszaadja. Olyan virtuális részecskék keltődhetnek, amelyek kellően nagy energialopás esetén valóságosakká válhatnak Benned, vagy Bennem.

„A fizikusok rendíthetetlenül tanulmányozzák ezeket a részecskéket, és kezdenek rájönni, hogy nagyon furcsa entitások. Nem tudhatjuk biztosan, hol vannak, nem tudjuk őket pontosan megmérni, és nem tudjuk előre, mit fognak tenni. Néha úgy viselkednek, mint a részecskék, néha úgy, mint a hullámok. Néha két részecske kölcsönösen hat egymásra, holott egymillió kilométernyire vannak egymástól, és nincs köztük semmiféle kapcsolat...

Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a kvantumelmélet az univerzum korrekt matematikai leírása. A gond az, hogy csak matematikai leírás: egy sor egyenlet. A fizikusok pedig nem tudták megrajzolni annak a világnak a képét, melyet ezek az egyenletek megfogalmaznak: sokkal furcsább, sokkal ellentmondásosabb annál.

(Michael Crichton: Idővonal, Magyar Könyvklub, Budapest, 2001. 129.o.)

Könyvelés és büntetőjog!

Bármit tehetsz a közbeeső időben, sikkaszthatsz, pozitív kiadást negatív bevétellé átfordíthatsz, manipulálhatsz. Csak az egyenleg számít. Ha a zárómérleg hibátlan, felmentés, vagy Kegyelem nélkül is büntelen vagy. Semmi sem kézzelfogható valóság, hanem minden bizonytalan folyamat és burjánzás. Ha kézbe kívánod venni, a valóság örült táncba kezd, mint a sarokba szorított fenevad. Nem hagyja magát szűk részbe bezárni. A tér nyughatatlan lesz, lüktet, fluktuál, iszonyatos energiákat koncentrál. A Semmi óceánján habzó, üvöltő és száguldó kvantumhab, amiből részecskék keltődnek pillanatnyi valóságra, majd – mivel a kölcsönt vissza kell fizetni – tűnnek el hirtelen. Ám nyomaikat itt hagyják, sőt kellően nagy hatás esetén itt is maradnak.

Mik maradnak hát itt valóságodban és valóságomban?

A nagy kincs, a létrehívott anyag bolyong, és hullámként szétfolyik a valószínűség létmezőjében. Bárhol tartózkodhat, bújócska játékot játszva; itt kevésbé, ott valószínűbben. Ha egyáltalán van ilyen, a magára hagyott világ folytonos, önmagában létező végtelen utakat befutó valószínűség, szuperpozíciók szuperpozíciója, amely megfigyelve ugrásszerűen megváltozik. Valami mérhetetlenül nagy érték, információ, Ige csatolódik le az eseményre, s kibomlik a tiszta valóság.

Előtte lehetőség, ingadozó állapotok sorozata, potencialitás és szuperpozíciók. Sem nem ez, sem nem az, de egy supranaturális⁸⁹ valóság, amely magában rejt minden valóság lehetőségét. Magába rejt még a denaturalizált⁹⁰ és a dehumanizált⁹¹ valóságokat is.

⁸⁹ Természet fölötti

⁹⁰ Természettől eltávolodott

De a létrehíváshoz kell a mérés, a megfigyelő, a fáradt Vándor.
Ez vagy Te, s ez minden ember!

TEREMTŐ VAGY!

S NEM VAGY „ÁLTALÁBAN”! ALANY VAGY, ÉS TÁRGYAK TEREMTŐJE A TÁRGYIASULÓ VILÁGBAN.

Emlékeid emlékezik, hogy az Univerzumunk öregebb, mint az anyag! S mert tárgy nincs alany nélkül, de alany létezhet önmagában és önmagának; tárgy nélkül.

NEMCSAK MINDEN TETTED, DE A LÉTED MAGA A TEREMTÉS, AMELY A TEREMTŐ ÉS A TEREMTETT EGYÜTTESE.

S A LÉTED MAGA A FELELŐSSÉG!

AMIÓTA MEGJELENTÉL, MEGJELENT A TUDAT. S NEKED KÖSZÖNHETI ILLATÁT A KINYÍLÓ VALÓSÁG.

Szem vagy a láncban!

Mert a létezés a szuperpozíciók, a valószínűségek, a valóság fölötti lehetőségek és az aktuális egysége. S közöttük egy láncszem, az állapotfüggvény, a valószínűségi hullám összeomlása sajátfüggvénnyé, észlelhető, megismerhető valósággá, amit csak a tudat tud kiváltani.

Tehát:

valószínűségi hullám, mint mindennek a lehetősége → tudat → realitás.

Ezért a tudat – tudatod – eltérő minden mástól a nagy Mindenségben.

Lehet, hogy a Mindenség valószínűségi hullámfüggvényének Te vagy a fókusza.

Szem vagy a láncban!

A legfontosabb szem vagy a láncban!

Körülöttesd végtelen, külső környezet; a szétfolyó-, nyitott-, bizonytalan helyű részecskék és végtelenbenyúló hullámok ködpára halmaza. Mindez és minden megfoghatatlan „akármi csíra”. Csíra, amely akkor válik valamivé, ha valami máshoz viszonyul, valami kölcsönhatásban megmutatkozik.

A lehetőség akkor lesz valami, akkor lesz valóság, ha az esemény a külső környezet ruháját magára húzza. Akkor, ha *valaki* méri, megfigyeli! Ekkor a lehetséges állapotok spektruma, az állapotfüggvény összeomlik, kibomlik a tiszta valóság tündérrózsája.

Az agyad a legfőbb érzékszerved.

A legfőbb Teremtő, és a legfőbb teremtő Teremtőd!

Mikortól nevezhetjük dolgoknak a dolgokat?

Körülbelül 15 darab atomtól.

Ehhez képest vak gigászok vagyunk, csak ujjainkkal közelíthetjük, de megtapintani nem tudjuk a törekeny dolgokat, hisz azok a legkisebb érintésre összetörnek. Mindig csak vágyódhatunk, mindig csak megálmodhatjuk, de meg sosem ismerhetjük kincseinket, azok azonnal széttornálnak, elvesztik lényegüket, önvalójukat, így örökké továtúnik áhított gazdagságunk. Még az is lehet, hogy kincseink soha nem is léteztek, csak belső idegi játékaink zúdítják reá vetületeiket eszméletünk vak vásznára!

Csak jósolhatunk, csak valószínűségekről beszélhetünk, csak tiszta matematikával bűvészkedhetünk, s segítségért kiálthatunk ősi, szent látomásokért. A legmélyebb kérdéseknél lehet, hogy az egzakt tudomány ballaszt, amiből ha minél többet kidobsz, annál magasabbra emelkedhetsz, s annál messzebb látsz.

Gondolj az ősi időkre és a nagyon távoli holnapokra, a jövő jövőjére! Senki sem bizonyította még be, hogy a jóslás nem változtatja meg a jóslatot! Senki nem adott arról bizonyosságot, hogy az előrejelzés nem beavatkozás az Egészbe, s ezért más a végeredmény!

Ne feledd a ráció korának két legmélyebb arcul csapását!
Az egyik a Gödel-tétel, a másik a Heisenberg-féle határozatlansági reláció. Mi és a világ be vagyunk zárva az elménk által felfedezett, de eldönthetetlen igazságtartalmú matematikai képletekbe. S ha segítséghez folyamodnánk, kiküldött kutyáink; a műszereink sem hozhatják közelebb az igazi valóságot!

Mozgó kerítések, és ott túl, ahova menekülhetnénk; délibáb.

Ez a házunk és a hazánk!

Ám ha ilyen a jelen, akkor milyen a jövő?

Volt a hely és a mozgás! Az energia és az idő!

S a megszámlálható, mérhető, kézzelfogható valóság.

Milyen egyszerű alapkategóriák!

Itt és így, ennyi; ott és úgy, annyi.

Majd a mélység forradalma!

Oly mélységeké, olyan mélyvizéké, melyeknek megértésére nincs emberi gondolat, emberi logika, és kifejtésére egyszerűen nincs emberi nyelv. S lassan úgy tűnik, hogy ezek az oly idegen logika működtette mélységek kitöltik énünket, feltörnek belőlünk, s körbeölelnek bennünket.

Soha nem tudhatjuk meg az energia, az idő, a hely és a mozgás pontos értékeit.

Mindig és mindenhol létre robbanó valóságok, szellemszerű-, szubkvantumi⁹²-, mindent átölelő mezők.

S UTAK, AMELYEK MILLIÓ ÉS MILLIÓ UTAK ÖSSZEGZÉSEI.

MINDEN ÚT ELŐTTED ÁLL: ÍME A SZABADSÁGOD!

VÉGIG CSAK EGYET JÁRHATSZ: ÍME A FELELŐSSÉGED!

3. Létezés, Élet és Tudat

3. 1. Fluktuáció és eszmélet

Fluktuáció és eszmélet!

Ezt feledtük el már régen, s ezt felejtjük el ma is. E két rejtett tulajdonság ott van mindenben, sőt ott van, és leginkább ott van a Semmiben.

Mert mi más e kettő, mint az örök létrehívás?

A létezés tudat nélkül csak lehetőség, valószínűség, véletlenek tánca!

Minden történés végtelen hullámokkal, végtelen tereket tapogat végig, ami egyenlő azzal, hogy semmi sem történik. De ha egyetlen megfigyelő feltűnik, minden létté és történéssé válik. Átzuhan a lehetőség a valóságba, összeomlik a hullámfüggvény.

Már a legkisebb eszmélet is létet simít a skizofrén fluktuációba, részecskék-, és erőként működő részecskék fordulnak egymás felé, struktúrák és funkciók keltődnek kapcsolatukból, borulnak rájuk, s minden valami furcsa és élő körvonalú lüktetést kap, valami titkosan súgott Ige által megfogalmazott célt.

Mert ha már itt vagyunk, akkor nem lehet, hogy az Egésznek nincs értelme!

Ha már itt vagyunk, az út egyaránt végtelen idáig és innen! Mindig úton vagyunk, talán mi vagyunk az Út, s így mindig az út közepén állunk. Végtelen, mit eddig elvégeztünk, s végtelen még, ami előttünk áll.

AZ ÁLTALUNK ISMERT MINDENSÉG SORSA SZÉTOMLÓ ANYAGDARAB LENNE NÉLKÜLÜNK!

⁹² Kvantumszint alatti

DE VELÜNK AZ ÁLTALUNK ISMERT-, VALAMINT AZ ÁLTALUNK NEM ISMERT-, TOVÁBBÁ A MEG SEM ISMERHETŐ VALÓSÁGOK FELVESZIK A LÉTEZÉS RITMUSÁT, ÉS AZT, HOGY ITT SEMMI SEM VESZHET EL, HOGY SEMMI, SOHA ÉS SEHOL SEM SZÜKSÉGTELEN.

Minden, de minden szem a láncban, s a lánc kapcsolódva más láncokkal szem a hálóban. A háló, körbe-körbe más hálókkal, cella egy óriási városban. A város, más metropoliszokkal, porszem egy planétán, s a planéták rendszerei központi csillagukkal jelentéktelenek a csillagmetropolisokban. A csillagmetropolisok szétsodródnak, tova az általunk ismert Mindenség határáig. S az utazás igazából most kezdődik, amikor a tudat által létrehívott valóság ütdök más valóságokkal.

Mert haladni, s fejlődni, tisztábbá és jobban egygé válni nemcsak a négydimenziós téridőben lehet, hanem VAN ÚT BEFELE IS!

VAN EGY OLYAN ÚT, AMIKOR AZ EGÉSZ RÉSZE LEHET A RÉSZNEK, AMIKOR A HATÁRTALAN MINDENSÉGET ELNYELI AZ EGYMÁSHOZ SIMULÓ PONTOK PORA!

Amikor az egész szimfóniája felcsendül egyetlen húr időtlen rezdülésében.

Íme a Teljesség!

Az út:

- szemek és láncok és hálók és hálók hálózatán át kifelé,
- majd a tér és az idő felnyíló szövetén át befelé.

Az út akkor teljes, ha nemcsak innen oda, hanem innen is és onnan is, és mindenhol mindenhol eljuthatsz.

Ezért is az öntudat legmélyebb vágya és titka a szabadság.

S van egy másik út, amely felfelé vezet, a Bűntől a megváltásig, a széttört résztől az egészig, a szabadságtól a legszentebb sorsig, a végső Kegyelemig.

3. 2. Tudat és totalitás

Már tudod, a legmélyebb titok a tér az önbeágyazódás teljes spektrumában.

S már tudod azt is, hogy *agyad neuronokból áll*, amelynek működési alegységei: a sejttest, a mikrotubulusok, a dendritek, az axon és a szinapszisok.

A *sejttest* vegyi üzem, amely gyártja a fehérjét, a transzmittereket, és szolgáltatja az energiát. Az ingerületátvivő molekulákat a *mikrotubulusok* szállítják a sejten belül.

A *dendritek* a más neuronokból származó jelzések felfogó területei.

A hosszú, elágazó *axon*, mint egy kábel vezeti az ingerületet, az elektromos idegi jelet – az akciós potenciált – az axon végződéséig, ahol az szinapszis útján átvődik egy másik neuronra a digitális, „minden, vagy semmi” jelkiséssel.

A *szinapszisok* a gyűjtőpontok, ahol az axonon ideérkező impulzusok kémiai transzmitterekké fordítódnak át.

S most már kérdezheted, hogyan függ össze:

**agy és tér,
tudat és totalitás.**

3. 3. A szinaptikus rés

A szinaptikus rés az ingerületátadó neuron axonvégződése, illetve a felvevő neuron dendritje, vagy sejtteste között helyezkedik el. Ide, a preszinapszisba érkezik az elektromos impulzussorozat, ami azt idézi elő, hogy a szinaptikus hólyagocskák tartalmukat, a neurontranszmittereket a résbe ürítik analóg módon, azaz az elektromos jel hűen lefordítódik kémiai jellé. Az ingerületátvivő molekulákat a mikrotubulusok üreges csövei szállítják az idegsejten belül; membrántól-membránig, dendrittől-axonig. A mintegy 0,5 mikrométer széles szinaptikus résen a hírvivő könnyen és gyorsan átdiffundál, s a túloldalon, a posztzinaptikus célsejtek fogadják, ahol együttesen ismét elektromos jeleket hoznak létre.

Micsoda út:

elektromos jelek átvitele kémiai közvetítőkkal, vagyis ionáram \rightarrow kémiai jel⁹³ \rightarrow ionáram.

A folyamat egyirányú, az axon végződésekben kvantumosan szabadul fel és ömlik a szinaptikus résbe a kémiai anyag.

Ugyanakkor a *folyamat komplex, többsíkú és visszacsatolt*.

A felszabaduló kémiai anyagok kapcsolódnak a szinaptikus rés anyagaihoz, koktélijához, narkotikumaihoz, ihletadóihoz, módosítják annak összetételét, és ez a módosított anyag visszahat. A koktélok koktéjlja, amely tartalmazza a koktélok keletkezésének, kikeverésének és hatásának a receptjeit is.

Egyszerre információ átvitel és az információs mozgás közegének módosítása időben és összetételben.

Mint a lecsöppenő vízcsepp! A következő jel, a következő csepp – kitapintva az előző kihűlt nyomát – már magában foglalja, tudja a múltat és előrevetíti, befolyásolja a jövőt.

Memória és szorongás!

És idő, egyirányú idő!

Vagy mint az évmilliókig épülő cseppkő formája, amely nemcsak az egyes cseppektől függ, hanem attól is, hogy a korábbi cseppek mit hagytak hátra, mikor, melyik fázisukban szakadtak le a szikláról. Valamint attól is, miként csapódtak a sziklához.

Te már tudod más területekről, de itt is a játék szabályai változnak a játék eredményével. Semmi sem egyenes, lineáris, ok és okozat, hanem minden szem függ a lánctól, az előzménytől és a következménytől, s minden lánc függ minden szemtől, minden visszacsatolt, s mindez egy óriási-, kompakt-, négydimenziós tér-időhálóban történik, ahol széles szórásban léteznek a mintázat hordozói és a mintázatok.

Jel és információ!

Információ és hangulat!

A hangulatod függ a hallott hírtől, s a hírt úgy fogadod, amilyen a hangulatod.

A célsejten akár százezer bemenet is lehet. Micsoda kémiai gyár!

S micsoda út:

elektromos jel \rightarrow kémiai jel \rightarrow elektromos jel!

Minek ez a váltás?

Minek ez a közbeiktatódás?

⁹³ Pl: acetilkolin, szerotonin, dopamin, norepinefrin, stb.

Egyszerűbb lenne, – és ilyenre van is példa – ha a neuronok nyúlványai egymásba olvadnának, és közvetlenül, ugrás és áttétel nélkül vezetnék tova az elektromos akcióspotenciálokat, impulzusokat, mint jeleket!

Kémiai gyarak, hangulatok, narkotikum koktélok és lassú diffúzió helyett *észlelés és üzenet; fénysebességgel!*

Mi értelme a szinaptikus résnek, a hírvivő közeg átalakításának, majd visszaalakításának? Olyan ez, mintha a hanghordozón rögzített beszélt üzenetet átalakítanánk Morse ábécével írt üzenetté, majd ezt követően visszaalakítanánk hanghordozón rögzített üzenetté. Áttétel, átalakítás, sebességnövekedés; információtöbblet nélkül!

Szavak → pontok → szavak.

Hanghullám → hordozóra írt jel → hanghullám.

S ráadásul a beszélt nyelv mandarin, az írott jel pedig latin.

És a legfőbb kérdés: **HONNAN VAN AZ ÜZENET?**

Honnan rakódik az elektromos és a kémiai körtáncot járó, amúgy folyamatosan fáradó és lecsengő anyagra a jel, a jelzés, a jelentés, a hír, az információ; az Ige?

Mert a **sorrend** ez:

ütődés → jel → jelzés → jelentés → hír → információ → Ige

S még egy legeslegfőbb kérdés: **MI AZ ÜZENET?**

Agyunk 10^{10} neuronja 10^{14} szinaptikus kapcsolatával elképzelhetetlenül bonyolult és csodálatos szerv; beleértve a téridő szövetébe.

Itt, e különös struktúra által kisajátított és ez által különössé tett helyen a tér pontjai másként kapcsolódnak a tér más pontjaihoz. Itt a topológia patológikus⁹⁴. Itt, e csodálatos, beszervesült szerkezetben a távoli tartományok egymást azonnal és teljes mélységben áttapintják. Ez a „Teljes-harmóniájú” tér tartalmazza agyad struktúráját, s agyad minden struktúrája egymásra hajolva tartalmazza minden aspektusában és folyamatában e teret.

Itt, e különös és nem metrikus tartományban egymástól millió és millió fényév távolságra lévő szegletek jobban, mélyebben és Teljesebben ismerik egymást, mint a kemény verejtékeddel felépített házad tetejének és alapjának két közeli pontja.

Emlékezz! Bár az agyad a legfőbb érzékszerved, önmagában a világról semmit sem tud, ehhez segédszervek és segédeszközök kellenek, olyanok, mint a műszerek, számoló és számító gépek, külső memóriák

3. 4. Amikor találkozik a végtelen és a Semmi, a káosz és a rend

Agyunkban, ebben az elképzelhetetlenül bonyolult és csodálatos struktúrában találkozik a végtelen és a Semmi, a káosz és a rend. A vákuum rejtett turbulenciái, rejtett örvényei pörögnek, kötődnek és lecsapódnak a mikrotubulusok üregeiben és a szinaptikus résekben. A káosz áramlássá szelődül, beépül az agy működésébe, feldúlja és tovalendíti a kavargó mintázatait, majd új szinten, új állapotban teremti újjá és máris elmúlóvá a tudatot. A káosz formátlansága alakot ölt, s pörgő örvényei adják át örületüket a struktúrának.

Ez a struktúra is a nagy Mindenség része. Egy olyan Mindenséggé, amelyben mindenhol valószínűségek, bizonytalanságok, véletlenszerűségek és iszonyatosan feszítő ellentmondások vannak a Semmi és a végtelen között.

⁹⁴ Kórosan elváltozott.

S íme; megjelent a megfigyelő!
Megjelent a tudat!

Az állapotfüggvény összeomlott, s minden jelentést és értelmet kap. Irányok jelzik az utakat; a külsőt, a belsőt és a fejlődést. A folyamatok már nem csak valószínűségek és lehetőségek, hanem ténylegesen történnek. A szingularitásból szétszaladt Mindenség nemcsak öregszik és fárad immár, hanem történik és mélyül. Minden cellájából kimosódik, és rejtetten megőrződik a **TÖRTÉNESEK PÁRLATA: AZ INFORMÁCIÓ, AMI A TUDAT ÁLTAL ÁTVITETTETIK A TÚLSÓ PARTRA.**

MERT MI MÁSÉRT LETTÜNK, HA NEM AZÉRT, HOGY A MINDENSÉGET MEGŐRIZZÜK, VÉGZETÉT SORSSÁ NEMESÍTSÜK, S HOZZÁADJUK MINDENHEZ A MÚLHATATLANSÁGOT?

Megőrizzünk és teremtsünk, s a teremtés által megváltozzunk. Ne csak gyártsunk, de teremtsünk is új világokat, ahol kacag a halhatatlanság, s retteg a halál.

Mert mi másért is lettünk, ha nem azért, hogy felnőjünk Életünk emberen túlmutató céljához? Már nem emberi céljaink vannak, hanem Emberi Célunk!

4. Íme az Ember!

4. 1. Íme az Ember!

Íme az Ember!

*Az Ember, amely mindig is más lényegű volt, mint az ember.
Együtt az agy, a tudat, a Lélek és a Szellem!*

Az önreflektív aggyal szimbióta tudat felismeri a Lélek mindentudását – a „Teljes-tudást” – s együtt érintik a Szellemet; megteremtve az eonokon⁹⁵ átívelő létezést, ahol minden régi megmarad és minden megmaradó örökké új.

Mutasd fel, VAN-E VALAMID, AMIT NEM KAPTÁL?

Valami rajtad, benned, ami nem mások kegyelmi ajándéka. Valami, ami csak a tiéd, amit nem érintett és szennyezett mások váladéka, szennyeze, izzadó tenyere, mohó szeme, vágyó gerjedelme, pökhendi hatalma, cikkánó gondolata.

Valami, ami nem genetikai átadás, nem csupasz biológiai ember!

Mert ne feledd: arcod minél szebb, szépséged annál arctalanabb!

Valami, ami nem hatalmi, társadalmi, kulturális, intézményi adomány!

VAN! IGENIS VAN VALAMID, AMIT NEM KAPTÁL!

A LEKED ÉS A SZELLEME!

Emlékezz, agyunk 10^{10} neuronja 10^{14} szinaptikus kapcsolatával elképzelhetetlenül bonyolult, csodálatos szerv; belevetve a téridő szövetébe.

Kvantumkapcsolatokra, mikrotubulusok koherens történéseire érzékeny szinaptikus rések, és ideghártyák. A tudatosság tehát valahol itt szervesül, olyan helyen történik, ahol igazából a tested, az agyad teste, a neuronjaid nincsenek is jelen. Valahol belül a belső űrben, s mégis kívül a sejt testén, és kívül a dendriteken, és az axonok nyúlványain. Valahol közben; az üregben, a részben, a bonyolultság organikus, nyughatatlan terében.

Valahol a szervesülő Semmiben!

Csak gondold végig!

Gomolyaggá bonyolódott hálózat villog, lüktet a szerves térben fel-le, jobbra-balra, előre-hátra, anélkül, hogy ismerné, vagy jelentősége lenne az iránynak.

A tér ugyanis szabaddá tesz! Bármerre léphetsz, ha ott ugyanakkor nem vagy.

⁹⁵ Egymilliárd év

A hazug idő viszont leláncol! Mindez az idő börtönében történik. Hogy ne történjen minden egyszerre, itt nem maradhatsz, még akkor sem, ha nem mozdulsz, ha maradnál. Az idő magával visz.

Vajon így van-e ez az agyban?
Lehet, hogy itt teljes a szabadság?
S teljes a felelősség?

Ha egyetlen kvantum eseményre is érzékeny megfigyelő az agy, akkor magában rejti, és magával hordozza a mindent egyidejűleg átható globális tevékenységet; a Mindenség sorsát. Itt érintkezik, kapcsolódik és egymásba nő – mint egy végső érzékelő, egy végső fixáló – az első és a végső megfigyelő. Ő az, ki a vákuum végtelen óceánjából parányi résbeszorított örvényeivel lecsatolja az információt. A tudását minden elpusztult és eljövendő világnak. Letapogatja tegnapijaidnak a rossz nyomait, a Bűnöket, végigfuttatja ezer sorsszáladat, s lecsillapítja, lesimítja ebből a zengő áradatból a holnapi végzetedet.

Egyidejűleg lecsatolódik e kvantum esemény komplementer párjához is, amely akár sok százmillió fényévre lehet az agyad belsejétől, Tőled. Ám a megfigyelés pillanatában a két esemény egymást tételezi, és innen már mindörökké és végzetesen összefügg.

De mert a széttartásnál, a távolságnál erősebb a koherencia, az összetartozás, hát hidd el; lehet ez a távolság akár milliárd és milliárd fényév is. Mint már tudod; eonok és eonok, vagy Brahmá nappala és éjszakája. Ez egyaránt 311 040 000 000 000 földi évig tart, s ahogy ébrednéléd és alvásod követi egymást, úgy következnek a világok is egymásra. És ***a mostani világok emlékeznek, EMLÉKEZNEK a korábbi, elpusztult világ minden Bűnére és dicsőségére. Hát légy éber, s tiszteld álmaidat!***

Íme: a lecsendülő lokális és a totális globalitás!

Mi hát a tudatos agy?

A tudat csapdája?

Parazita szimbiózis?

A Mindenség végzete?

Paranoiás látnok, aki kívülről figyeli a táguló Mindenséget? Kívülről a tökéletes szabadság érzésével, ám egyetlen zavaró pizsokkal⁹⁶; hogy a megfigyeltben Ő is benne van.

A szingularitás örvénylő kicsatolódása?

A táguló Mindenség sorsa?

Csupasz erő, amely oly folyamatokat kelt és irányít, amelyek kezdeteiktől fogva szabadok?

Esetleg más multiverzumoknak is lüktető végzete?

Ezek mind!

S a kicsatolódások bonyolult hálózatában a tudat ezekre is emlékező, de egyúttal ezeken is túlemelkedő, létrehívó és megőrző eredőfolyamat. Ez csak a feltétel, ám a folyamat maga a valóság. A valóság több szinten. A valóság létre bukkanása az állapotfüggvény összeomlása által.

Az információk kicsatolásának a folyamata, a jövő látomása a fizikai agy tevékenysége révén. S a Mindenség sorsának meghatározása, az értelem kiszűrése és megőrzése a DNS-be írt folyamatos mutációk, az Élet, a negentrópia módszerével.

Így és itt függenek össze:

- a mélységek és a terek,
- a szingularitások és a kisimult kozmosz,
- az entrópia és a negentrópia,
- a DNS és a fehérje,

⁹⁶ Szabatosan: piszok az, ami nincs a helyén.

- a Lélek és a hús,
- a Bűn és a Kegyelem,
- a szabadság és a felelősség.

TOTÁLIS, IDŐTLEN ERKÖLCISÉG!

FELELSZ MINDEN GONDOLATODÉRT, mert minden, még a legkisebb szikra is a tudatodban hihetetlen mélységekből jön, s még ennél is hihetlenebb mélységekbe és magasságokba távozik. A legkisebb homály, egyetlen foton felvillanása is Mindenségek és történelmek sorsát, vagy végzetét határozhatja meg nem is sejthető távolságokban, és fel nem is fejthető távlatokban.

E modern tudományos tényhez a legmisztikusabb látomás is bűvész trükk és ujjgyakorlat.

Minden egész, minden Teljes, és Te csak a darabokat gyűjtögeted.

Ha teszel, ha nem teszel; mindig felelsz, hisz az idő magával ragad.

Ám az igazi távlat; a Lélek és a Szellem távlata.

Minden és minden ezen a világon a Teljességből kiszakadt, s oda visszavágyó Lélek munkája, emlékezése és kétségbeesett keresése.

Íme, *ezek a legmélyebb titkaid*; igazi titkok, mert még Te sem tudhatsz róluk! Ez a kis-kiszáradó bűvópatakod.

Viszont van, aki tud róluk! A kiszakadt, a szomjúhozó, a hazavágyó Lelked!

Ezért *tudja fél-titkon minden boldogtalan ember, vagyis minden ember, hogy mi is a boldogság. Valahogy, valaha az övé volt, s valahogy nagyon-nagyon mélyen, a zsigerek észfosztott bölcsességében érzi, hogy az elveszett és elvesztett visszatér.*

S ha következetesen végiggondolod, ez nem is boldogtalanság! Nem lehet az, mert van egy végső, jog nem kodifikálta, természetes tulajdona: a keresés boldogsága!

S az út: milliárd és milliárd valóságban való létezés, amely oly hosszú, hogy még a fény, még a fotonok is elfáradnak. És a milliárd és milliárd virtuális lopás, a hiány feszültsége létbe jut, s feltűnik az anyag törékeny valósága.

Majd:

- **struktúrák** →
- **bonyolódás** →
- **eszmélet** →
- **tudat** →
- **öntudat** →
- **és a megfigyelő, ki létre hívja a lehetőséget.**

S a felismerés, hogy

- *felelünk mindenért;*
- *azért, amit megtettünk,*
- *s mélyen azért is, amit nem tettünk meg.*

Ezért a lelkiismeret, ezért a büntudat, s ez a Bűn legmélyebb értelme.

A felelősség, hogy teremtünk, hogy a szétbomlással, széthullással és a hűlő árral szemben úszunk, információt lopunk, és tudást plántálunk, s mi, egyedül csak mi, a tudatos megfigyelők menthetjük meg a Mindenséget.

Mi, egyedül csak mi, a tudatos megfigyelők helyezhetjük vissza szent helyébe: a Teljességbe, az örökkévalóságba, ahol a tudás és az emlék kompakt, ahol minden együtt és minden a helyén van, s minden tud minden másikról.

Csak itt!

Egyedül csak itt: tökéletes a Teljesség, a hely szent és végtelen feszültségű; a tűréshatáron van

4. 2. Emlékezz, mert emlékezni nem fognak rád!

Az elemi részecskék – így tested minden porcikája – nem elemiek, s nem részecskék, hanem folyamatok. Folyamatok, melyek térből születnek, és ahogy gyorsulnak, mindjobban térre válnak, és belemosódnak a térbe.

A fénysebességen, és mindig csak fénysebességgel a foton maga a tér, az időtlen örökkévalóság.

A Mindenség és a Lelked belülről fényből van, és a tudat ezt tudja, mert a tudat ezt megfigyeli legbelső, vak – és éppen ezért látás nem torzította – szenzitív műszereivel.

Létünk többrétegű:

A)

Kívülről:

- **a Semmiből a térbe,**
- **s a térből az anyagba alászállás.**

B)

Belülről:

- **a fény,**
- **s a fénnel egylényegű Lélek átlépése,**
- **a tudattalan mélyen rejtett tömegpontjába.**

Emlékezz, mert emlékezni nem fognak rád!

Itt, a legmélyebb bensőnkben tudjuk, érezzük, hogy honnan jöttünk. Onnan jöttünk, ahol nem volt árnya a jónak, s csak egy mérték volt, a tisztább létezés.

S mi úton vagyunk a tisztább jó felé, és minden lépésünk legvégül e távlatból mérettetik meg. Itt és most: szorongunk.

Szorongunk, mert idegenekké váltunk, és félünk az idegenségünk miatt ugyancsak idegenné vált Semmitől.

Félünk, s féltjük legszebb emlékeinket, mert a Teljességből, ebből a titkos és rejtett tudásból kiűzettünk. Ennek oka az, hogy megismertük a jó árnyát, a rosszat. Most itt, az árnyékban dideregve félünk, félünk a visszatérés nélküli széthullástól.

Most itt, Te meg Én, és Ti és mindenki; belekényszerítjük magunkat agressziókba, külső szabályozók kényszerébe, társadalmakba, nemzetállamokba, totális árkot ásó civilizációkba, idegen terekbe szökött diaszpórákba.

De bárhova menekültünk, s bárhol vagyunk, *ott mardosnak a kérdések:*

Van-e koherencia?

Van-e célja az evolúció nagy játszmájának?

Van-e az eszméletnek, a tudatnak, a felröppenő nyílnak pályája és céltáblája?

Van-e út visszafelé a szétrobbant szingularitásból?

Esetleg a vissza út vége egy másik szingularitás?

S ha igen, akkor mi vitetik át a lét túlsó partjára?

Ki, hogyan és mit mér, valamint ki, hogyan és miként mérettetik meg?

Ha itt és most emlékezel, akkor ott és akkor emlékezni fognak reád?
Eredendő, szent joga-e a Léleknek, hogy a tisztuláshoz mindent felhasználjon?
Vagy csak dőcög közömbös kattogással az örökkévalóság?
Az Út, most már tudod, az utunk:

Semmi → tér → kvarkok → sugárzás → atommagok → atomok → molekulák → makromolekulák → egysejtű → sejt → kolónia → szövet → szerv → szervezet → egyed → populáció → egyén → társadalom → civilizáció → bioszféra → diaszpóra.

S valahol az időben, a külső háttérben a nagy romboló, a gravitáció ellenlábasa, az entrópia. És széthullás, romlás, bomlás, pusztulás, és halál, és halál, és halál...
Párhuzamosan mindenhol és ugyanakkor a legmélyebb belső titok; az eszmélet, a tudat, majd öntudat, és a Lélek. Ezért a mozgásnál, az okságnál mélyebben folyik egy más szintű, más lényegű játék.

És van cél, és van koherencia.

Nem más a Mindenség, mint a szingularitás szétrobbant, kiterjesztett fátyla, amely mindvégig, és minden szinten magában hordja a kvantumbizonytalanságot, a szerencsejáték lehetőségét minden valóságra.

Itt a dolgok nem egyértelműek, minden csak valószínűség, minden lehet, s mindennek az ellenkezője is. A valóság csak egy lehetőség, szétmosódott, sztochasztikus jellegű. Lehetséges világok úsznak át- meg át egymáson anélkül, hogy hatnának egymásra, és anélkül, hogy lehetőséget adnának egymásnak a létre, vagy akárcsak a felismerésre.

Itt minden lehetetlen és minden lehetséges!

A kompakt és totális szabadság szerencsejátékot játszik minden potenciális létezővel.

Mi hát a valóság, és hol a valóság?

A lehetőség minden, s a létezés blaszfémia⁹⁷!

A „Nagy Játék” egyben a „Nagy Játékos” is, tárgya és alanya önmagának. Paranoid⁹⁸ játékosok, paranoid szabályok, skizofrén eszközök. A játék minden percében a játékszabály függ az aktuális eredménytől. Egy nyerő pont, s új szabály lép Életbe, amely megkönnyíti, vagy megnehezíti a következő pont megszerzését. A vesztes padlóra küld, de másként zuhansz a mélybe a 2:1-es, és másként a 3:2-es vesztesnél.

Két dolog azonban nagyon mélyen valószínű; vendégjátékos vagy, és sohasem nyerhetsz!

Mi hát a valóság, és hol a valóság?

Szétfolyó valószínűség, okatlan okozatok, s okozatok kiváltotta előzmények. Létre villant részecskék, amelyek visszazuhannak múltjukba, hogy létre keltsék önmagukat.

Minden csak algoritmus, csak képlet, minden csak számítás, s valószínűségi hullám négyzete.

Ám, mert a tudat nem kiszámítható, e nagy, szétgomolygó, egzaktak hitt ködkásában örökkévalóságok óta meghúzódott egy belső bölcsesség, egy zöld tudat, amely most kicsirázva, létre ébred; megfogja – s miként a gravitáció – valóságra hívja, és egyértelművé szorítja a dolgokat, a folyamatokat, szétmorzsolja a szingularitás maradék bizonytalanságát.

E legeslegősből eszmélet szondázza a környezetet, a valóságot, s kiszívja belőle az Életet, az információt, a negentrópiát. Áthat mindent, átszűr mindent, finom energiákkal építi a leggigantikusabb hálót, odakapcsolja a forrást a nyelőhöz, a nyelőt a forráshoz, és mindent összekötve átragyogja, és Teljessé teszi a kommunikációt. Így minden átlátszó, valóságos és megismert lesz lassan.

⁹⁷ Káromlás.

⁹⁸ Üldözési téboly, olyan téveszme-rendszer, amely mellett a szellemi működés logikus marad.

α./

Csöndben elvesztik jelentőségüket a dolgok, marad csak a kapcsolat; a bonyolódás vég nélkül bonyolódik. ***Mindent átsző a tudás, a belső TELÍTETTSÉG végtelene, s immár minden a túréshatáron van.*** Te már tudod, mi megfigyelők menthetjük meg a Mindenséget, s helyezhetjük vissza szent helyébe, ahol tökéletes a Teljesség, végtelen a telítettség, így bármikor ***SZÉTrobbanhat.***

β./

De már tudod azt is, hisz megélted, hogy ***bennünk lakozik a „mindörökké átok”, a boldogtalanság, a Bűn, a hiány, a szorongás elviselhetetlen FESZÜLTSEGe az elvesztettek miatt, s így és itt a belsők a túréshatáron van.*** Ez az a végső válság, amely bármikor ***BEfelé robbanhat, s végleg eltűnhetünk lényünk szétguruló darabjai alatt.***

Ω./

Ám A KÉT VÉGZET; A TELÍTETTSÉG ÉS A FESZÜLTSEGe BENNÜNK TALÁLKOZIK. EZEK A VÉGSŐ TORNÁDÓK ZSIGEREINKBEN EGYMÁSNAK RONTANAK, MIKÖZBEN MINDVÉGIG KÖZÉPEN ÁLL, MOZDULATLANUL FIGYEL, ÉS MINDENT ÖSSZEFOG, ÉS MINDENT IRÁNYÍT A „VIHAR SZEME”; A LELKÜNK. ITT A BEFELÉ ROBBANÁST ÓVJA ÉS ÁTÖLELI A KIFELÉ ROBBANÁS, ÉS VISZONT. EZÉRT MINDÖRÖKKÉ MIÉNK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG! ÉS MIÉNK A KEGYELEM! A BŰN FELOLDATOTT!

VI. / fejezet

...és a Bűn a Földre szállt

*Szeretném már egyszer pontosan tudni, mi számít bűnnek tulajdonképpen,
bár a teológia évezredek óta erről beszél.
A magam teológiai elfogulatlanságával azt mondanám,
hogy erről csakis a jó Isten dönthet,
amint az világosan olvasható az Apostolok Cselekedeteiben.
A többi emberi törvénykezés,
minden, korhoz kötött viszonylagosságával egyetemben.*

(C.G.Jung: *Gondolatok a látszatról és a létezésről*, Kossuth Kiadó, 1997. 56.o.)

Hatodik fejezet: ...és a Bűn a Földre szállt

1. / A Bűn, mint olyan

1. 1. Demagóg és dogmatikus alapvetés

Le kellene már dobni a tudomány, a demagógia és a dogmatika ballasztjait, hogy magasabbra emelkedjünk, és mélyebbre lássunk, vagy – és most ne mosolyogj! – *Kegyelemmel látomásunk legyen!*

Már tudod, hasonlóan más területekhez, oly sokan és oly sokat foglalkoztak vele, de igazából senki sem magyarázta meg, hogy mi is az a Bűn.

MI AZ A BŰN, MINT OLYAN? S MIT JELENT BŰNÖSNEK LENNI?

Hol és mi módon leledzik, hogyan határozható meg, s hogyan áramlik szét térben és időben?

MI ADJA A LÉNYEGÉT, S MIT AD AZ EMBER LÉNYEGÉHEZ?

A Magyar Virtuális Enciklopédia / <http://www.enc.hu> / a „bűn” keresőszóra találatként csak a kegyelem (teológia) és a büntetés találatokat adja meg. Ez is igazolja, hogy – hasonlóan a Semmihez – még ma is tényleges válasz nélküli e kérdés.

De nemcsak a mélységekben és a magasságokban, – nemcsak ott fönt, amarra, túl és messze – lakozik az ember lényege, hanem itt lent, ezen a meggyötört Földön is, minden rögben, minden törött archan, minden agyban, minden szívben, és minden társadalomban, kontinensek között és kontinensek fölött.

Mert a Bűn a Földre szállt már nagyon régen.

A Magyar Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. Törvényben a Bűn, mint önálló fogalom egyszer sem szerepel, csak ennek aktív változata; a bűncselekmény, amely 248 alkalommal fordul elő. A bűncselekmény a törvény 10. §-a szerint az a szándékosan vagy - ha a törvény a gondatlan elkövetést is bünteti - gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre a törvény büntetés kiszabását rendeli. Olyan inverz példa ez, mintha a szerelem, vagy a szeretet fogalmát a szexuális aktusok számával határoznám meg. X kromoszóma imádta y kromoszómát, mert heti három együttlétben Életük során 9360 szexuális aktust bonyolítottak le. Ez 30 %-al több mint a humán átlag, tehát minősíthető szerelemnek, illetve annak átlényegült változatának, a szeretetnek.

De próbáljunk följebb emelkedni!

„A társadalom ugyanis csak grammatikailag egységes szubjektum, egészen másként kell elképzelnünk azt a társadalmat, amely eltervezi (és megvalósítja) a jóléti államot, és egész másként, amely leépíti és megsemmisíti azt... Az (egyik) társadalomból a másik társadalom lesz. „

(Kiss Endre, Varga Csaba: A legutolsó utolsó esély, Új Valóság Új vízió, Stratégiakutató Intézet, 2001. 69. o.)

Akkor a cselekmény most melyik társadalomra veszélyes?

S miért nem bűncselekmény a minden társadalomra veszélyes demagógia, felnőtt pornográfia, propagált-, és mediatizált erőszak? S nem minősíthető-e a legmélyebb

megrontásnak, már-már belegázolásnak a Lelki csírvonalba⁹⁹, a percenként átlag 5 erőszakos jelenetet bemutató és a Föld tiszta egét beszennyezve sugárzott gyermekfilm-dömping? Továbbá, miért nem bűncselekmény az emberi faj egészének globális társadalmára (ha van ilyen egyáltalán) kiterjedő totális fegyverkezés, fajok tendenciózus pusztítása, az aszimmetrikus gazdasági világrend fenntartása?

Úgy tűnik, a képmutató lényeg a ledobott külső, és sohasem az elrejtett belső. A tűnékeny, a sodródó, a szárnyalni képtelen anyag, és sohasem a mélység, a Semmi, a tér, amely oka, szülője és következménye a szárnyalásnak..

Mindig csak a bűncselekmény, sohasem a Bűn, mindig csak crime, és sohasem sin. Az Ország-féle angol-magyar nagyszótár szerint a crime: büntett; (hivatalból üldözendő) bűncselekmény; büntény. A sin: bűn, véték, (meg) sértés, esztelenség, oktalanság.

Aki nem követett el bűncselekményt, az még nem jelenti azt, hogy nem bűnös, hogy büntelen. Csupán azt, hogy kevés a bizonyíték. Vagy még inkább azt, hogy a bizonyíték nagyon mélyen elrejtett.

Mit is jelent hát a bűnösség?

A hivatkozott Büntető Törvénykönyvben a bűnösség egy alkalommal fordul elő, a büntetés kiszabásának elvei között, miszerint büntetést - céljának szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

AZ IGAZI NAGY KÉRDÉS AZONBAN AZ, HOGY MIT VÁR EL TŐLÜNK A MINDENSÉG, HOGY ALANYILAG BŰNTELENEK LEGYÜNK?

Hibátlan okfejtésnek tűnik az a kitétel, hogy

„egy cselekmény bűnös elkövetése a cselekvő személyében fennforgó motivációs hiba következménye. A bűnösség a tárgyalt értelemben kétségtelenül erkölcsileg is színezett, de ennek ellenére nem erkölcsi, hanem jogi fogalom.

(Állam- és Jogtudományi Enciklopédia, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1980. I. kötet. 458. o.)

Elérkeztünk tehát a lényeghez, miszerint a bűnösség, bár erkölcsileg is színezett, de ennek ellenére nem erkölcsi, hanem jogi fogalom. Vagyis – hasonlóan a pszichológia állításához – nincs Lélek, és nincs lelkiismeret, csak befröcskölt, sötét mélység van.

De gondolkodjunk eonokban. Én ezt teszem, s még mindig állítom: az ember nem ennyi!
A BŰNÖS EMBER A LÉT SÉRÜLÉSE, A SEMMI TORZ VIGYORA. S A KEGYELEM AKKOR SZÁLL LE EBBE A MINDENSÉGBE, AMIKOR A TORZULÁS ÉS A HIÁNY MEGSZŰNIK, S EZZEL A VIGYOR IS ÁTVÁLTOZIK, ÉS ELŐTŰNIK AZ ELSŐ ÉS A LEGMÉLYEBB MOSOLY A MINDENSÉG ARCÁN.

Tehát keljünk hosszú kutatóútra, mert a Bűn feltaláltatott és a Földre szállt. Az Interneten keresve, elszórta különböző megfogalmazásokkal és megközelítésekkel lehet találkozni, bár kissé keverten, általánosan, dogmatikusan és panelformában.

“Az igazságot keresni és kimondani úgy, ahogyan gondoljuk, sohasem lehet **bűn**. Senkit sem szabad valamilyen meggyőződésre rákényszeríteni. A meggyőződés szabad. -- Sébastien Castellio Menü A ... “

⁹⁹ Az a sejtvonala, amely létrehozta a gamétákat (a petesejtet, illetve a spermiumot)

www.kavehaz.padlas.org/modules.php?name=PHP-Nuke_Tools&file=index&func=Source

“... **bűn**, és a **bűn** által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenkinek vétkeztek: 13 Mert a törvényig vala **bűn** a vilá- gon; a **bűn** azonban ... “

www.acm.ndsu.nodak.edu/~nuconque/bps/hungaria.bps/romaiakh.htm

A Szent István Társulat által kiadott Biblia 90 helyen, a Károli Gáspár fordításában megjelent Bibliában 74 helyen fordul elő a „bűn” alapszó.

„ A bűn bibliai fogalma a két szövetségben használt szavak tanulmányozásán alapul. A kegyelemre használt kifejezésekkel összevetve azt látjuk, hogy a bűnre sokkal több változat fordul elő. A kegyelem kifejezésére mindössze három szó áll rendelkezésünkre...

Ezzel szemben az Ószövetségben legalább nyolcféle szó használatos a bűnre, az Újszövetségben pedig egy tucat. Ezek a kifejezések közösen alakítják ki a tant felépítő fogalmakat...

A bűn alapszava, ha az összes előfordulási formáját tekintjük, 522 alkalommal található meg az Ószövetségben. Elsődleges jelentése „eltéveszteni a célt”, „

(Charles C. Ryrie: Teológiai alapismeretek, Budapest, 1996. 273.o.)

Majd később:

„ A bűn meghatározása magában foglalja mindazokat a leíró kifejezéseket, melyekkel az Ó- és Újszövetségben találkozunk. Az ilyen meghatározás azonban, bár pontos, eléggé terjedelmes lenne: a bűn céltévesztés, rossz, lázadás, gonoszság, tévelygés, istentelenség, büntény elkövetése, törvénytelenység, törvényszegés, tudatlanság és bukás.

(Charles C. Ryrie: Teológiai alapismeretek, Budapest, 1996. 275-276.o.)

*Ezek szerint mi is hát akkor a Bűn, az ember legbensőbb, immanens lényege?
Úgy tűnik, minden; ami rossz, ami nem jó, ami tudatlanság, ami céltévesztés, ami más, ami istentelenség, ami piszok. De hát még azt sem tudjuk, hogy mi a rossz és a jó, pontosabban ezek is korral és kultúrával változnak!*

Hát még a tudatlanság, hisz mindannyian tudatlanok vagyunk!

És akkor még nem is említettem a célt!

Mert mi a célod?

...és nekem?

...és az X. nemzetállamnak?

...és az Y civilizációnak?

...és az emberi fajnak?

...és a Bioszférának?

...és az Univerzumnak?

...és a Multiverzumnak?

Mivel vagyunk mi többek, mint a puszta evolúció?

Hisz, – ismétlem és ismétlem – céljaink vannak, de Célunk nincs! S, még ha hazudnánk is egy Célt, az is csak célszerű lenne!

Úgy tűnik, a fogalmaink tengerében, amelyek az evolúció fölé emeltek bennünket, éppen a lényeg vesz el!

1. 2. A Bűn sokkal, de sokkal mélyebb, avagy tudsz-e valaki mást küldeni magad helyett a haldoklásod házába?

„A bűn az ember „alapadottsága”, minden emberé, még a jó emberé is... A bűn megértése lehetőségének a kulcsát rossz helyen keressük, ha azt az ember egyéni adottságának tartjuk, mintha emberi tulajdonság lenne, és pedig egy kellemetlen tulajdonság. Miként a hit sem tekinthető egyéni teljesítménynek, éppen úgy a bűn sem csak egyéni hiba. Az egyén bűnösségében sokkal inkább egy emberfeletti erő jelenik meg. „A bűn nem tulajdonság, hanem rabság”...

Tulajdonképpen csak Jézus megjelenésével került a bűn igazán felfedezésre...A bűn „minden határnak szenvedélyes gyűlölete”, a bűn önmagam határon való túltétele. „

(Claus Westermann/Gerhard Gloege: A Biblia titkai, Kálvin Kiadó, Budapest, 1997. 460-461.o.)

Iszonyúan mély!

Év-tízezredekig sok minden ott gördült, forgott, pörgött az emberiség mellett, de mégsem fedezték fel nagyon sokáig a kereket.

MIKÉNT A KERÉK, A BŰN IS IGAZÁBÓL ROPPANTUL MÉLY ÉS FÉKEZHETELLENÜL TOVAGYŰRÜZŐ FELFEDEZÉS!

De kihagyhatatlan, és itt tovább kell gondolnod: tehát a kerék és a Bűn is igazán korszakos és tovaryűrűző felfedezés, de a keréketörés és a büntetés már csupán találmány!

A BŰN, MIKÉNT A TISZTA MATEMATIKA, OTT VOLT MÁR AZ IDŐTLEN ÉS TÉR ELŐTTI CSEREPEK TÖRMELÉKEI KÖZÖTT, HASONLÓAN AZ ESZMÉLETHEZ.

Ott volt, s várt Téged, és várt Engem.

Várta a leleplezést!

Nem ugyanazon dolog két oldaláról van-e véletlen szó?

Az anyagi valóság büntelen. A Bűnt a tudat, az öntudat húzta magához, emelte létezésre, fedezte fel, csiszolta tükröző felszínűvé!

A mindig is a mélyben lappangó hiány érzésének csírája, íme, most a napfényre tétetett, most szárba szökken a szorongás, a rettegés és a remény.

Napfényre tétetett az ember is, és azonnal megjelent az árnyéka, az árnya.

Mert a Bűn az emberi lét árnyéka, virtuális valósága. A szomjat hagyó és a hűsítést nyújtó édesvízü búvópatak. Miként minden részecske párban; valós-, és virtuális párban keltődik, úgy jelent meg itt is az ember, és az ember virtuális valósága.

Kőkemény, virtuális valóság!

Árnyékol, eltakar, és egyidejűleg éget, és további árnyakat vet.

Hosszú volt az út!

Az eltitkolt, létében tagadott hajtóerő végre felfedeztetett. Az a fajta hajtóerő, amely a múltból taszít. Mert nincs félelmetesebb, mint a Bukás iszonyata, az elveszés reménytelensége, és a „vissza-nem találás” rettenete!

S nincs inspirálóbb, mint a vágyott Teljesség vonzása, az olyannyira várt napfény első villanása, mint a hazatalálás.

Nincs Teljesebb boldogság, mint az igazság kegyelme, pontosabban a Kegyelem igazsága.

Mert az igazságtól semmit sem remélhetünk, mi több; igazságot sem remélhetünk csonka, és csonkult, hiányos valóságunkkal. De elérhetjük, s meg is kaphatjuk a Kegyelmet, mint a Teljességet, mint az igazságot is tartalmazó Teljességet.

Mert igazságosság másod fokon csak a Pokolban van, hisz Dante Isteni színjátékában is a Pokol kapuja fölött áll a felírat, hogy Nagy alkotója igazságból teremtette.¹⁰⁰

S ezt megelőzően, itt, e földön *az igazság csak kegy, Kegyelem nélkül.*

„Az igazságosság ezen első fokon
a körülbelül egyformán hatalmasak jó szándéka,
hogy megegyezzenek egymással,
hogy valamiféle kiegyenlítődsé folytán „egyetértsenek”
– és a kevésbé hatalmasakat egymás közt kiegyezésre kényszerítsék.,,
(Friedrich Nietzsche: *Válogatott írásai.*
Így szólott Zarathustra Könyv mindenkinek és senkinek.
Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 339. o.)

—

Mert Te igaz lehetsz bármely háborúban! De egyetlen háborúnak sem lehet igazsága, ugyanis minden háborúban csak a fölény számít, és nem az igazság.

Itt azonban nem állhatok meg, mert miként a Bűn, Isten is mindig konkrét.

„ Jézus hirdeti meg ezt a Magna Chartát: nem az ember van az intézményért, hanem az intézmény van az emberért...A jogállam igazságszolgáltatása számára még a bűnözők sem a paragrafusok és a bírák kiszolgáltatottjai, hanem ez is és az is a bűnözők „szolgálatában” kell álljon. Minden absztrakció az ördögtől való: „a” tudomány, „a” kultúra, „az” állam, „az” egyház, „a” törvény. Isten azonban mindig konkrét, ”

(Claus Westermann/Gerhard Gloege: A Biblia titkai, Kálvin Kiadó, Budapest, 1997. 474-475.o.)

Tehát; **MIKÉNT A LELKED, AKKÉNT A BŰN IS, ÉS AZ ISTEN IS MINDIG KONKRÉT.**

De *csak a Lelked és a Bűnöd*, csak ezek, mert hidd el, gyártott alkatrész, pótolható kerék vagy. Szeretőd mellé titokban *feküdhetsz más is*, s reggel döbbsz arcodba ledéren kacagja a „nem-Te-adta” mennyországot. Munkádat, ha lesz még, *elvégezi más is*. S szép arcodat, ha eltöröd, hidd el; a *főszerepre lesz más is*. Gigasztárok, mogulok, hősök és hatalmasok röpködnek fölötted messze a festett egekben, míg Te lenn a porban állsz észrevétlen, s behelyettesíthetően. Minden helyre, ahová törekednél, *küldhetnek más is*.

Hiheted, mert pörögsz és pörögsz, ezért fontos alkatrész vagy. De azt is hidd el, hogy felpörgött az anyagcseréd is, s a fogyasztás tikkasztó lázában szomjazod a fogyasztás csillapíthatatlan lázá. De valahol Te is csak egy áru vagy egy roskadásig telt polcon egy hatalmas áruházban, s ez a hatalmas áruház is csak áru egy még nagyobb áruházban. S ha nem is fogyasztanak el, és ha sikerül átlépned a biztonsági zónát; máris eltévedsz. S térképpel a

¹⁰⁰ Dante Alighieri: Isteni Színjáték. Harmadik ének. A pokol kapuja: „Én rajtam jutsz a kínnal telt hazába, én rajtam át oda, hol nincs vigasság, rajtam a kárhozott nép városába. Nagy Alkotóm vezette az igazság; Isten hatalma emelt égi kénnyel, az ős Szeretet és a fő Okosság.” Fordította: Babits Mihály.

kezedben elvesztél egy óriási városban, ahol a térképpel a kezedben Te is része vagy a város máris elavult térképének.

Ám a GENOMOD VÉGZETESEN EGYEDI, GYAKORISÁGOD: EGY. A LELKED SEM, ÉS TE SEM VAGY ABSZTRAKCIÓ, NEM VAGY „ÁLTALÁBAN”; AVAGY TUDSZ-E VALAKI MÁST KÜLDENI MAGAD HELYETT A HALDOKLÁSOD HÁZÁBA?

1. 3. A Lélek és a Bűn

A Lélek és a Bűn. Kívül és belül ez a két fogalom szorosan összefügg, s a Teljesség szerkezetében csak együtt adják meg az emberi lényeket.

VALAHA szépek és ártatlanok voltunk, éltünk a Teljességben, meghatározottságunk lelki volt, a Szellem álmodott bennünk és álmodott bennünket. Az édenkert bennünk lakozott, s mi léteztünk a Teljességben.

Minden a helyén volt. Totális tulajdon nélküli tulajdonlás.

Semmit sem kaptunk, minden a miénk volt.

Tudtuk, ha csak egyetlen vízcsepp hiányozna, nem ébredhetne létezésre a leghatalmasabb hullám sem. Az óceánok óriási hullámaiban minden csepp számít, minden csepp fontossága teljes, s minden csepp mégis tökéletesen jelentéktelen. De ha mégis akár egyetlen csepp is elvész, elveszik a koherencia is. Ha egy csepp kiszakad; az számára a hullámlét végét, és az egyedi rész-lét kezdetét jelenti.. A hullám azonban megmarad, s a Teljesség mélyén és annak részeként milliárd és milliárd fényév távolából tud a részről és hazavár.

Íme a legmélyebb kvantummechanika!

AZTÁN EGY NAPON, kezdődő hominida utunk egy igen hosszú, és igen szürke napján, felsejlett az új uralkodó: a gondolkodás, a részekre szabdaló ráció, amely nem csak észlel, hanem értékkel, sorba szed és rangsorol, határokat kreál, s elhelyezi a jót belülre, a rosszat kívülre. E lehatárolt világban tükröt tartott elénk a Teljesség, s felismertük, hogy hiányosak és torzók vagyunk. Szembesültünk a Semmivel, s állandó lett a szorongás.

Az időbe vettettünk! Ránk terítette mindennapjait a tudat, s annak tudása, hogy a *testnek, az Életnek és a szépségnek igen, de a Léleknek nincsenek romjai! Az atomok és a zsigereink az idő ütemére rezegnek, a Lelkünk viszont időtlen bűvópatak.* Ám a tudás feldarabolta és sorba rakta a dolgokat és történéseket.

Az *IDŐBELISÉG ANNYI, MINT BŰNÖSSÉG, AMIT KÖVETKEZETESEN KÖVET A BÜNTETÉS. ÉS MÉG INKÁBB KÖVETI A BELSŐ LELKI HÁTRÁNY: A BŰNHŐDÉS, A SZÉTHULLÁS ÉS A HALÁL.* Az *entrópia; negentrópia* nélkül, és állandó látszólagos információ infláció; tényleges információnövekedés nélkül.

Tudtunk, s tudtuk, hogy tudunk!

Megtudtuk, hogy minden, de minden tökéletesen jelentéktelen!

S megtudtuk még, hogy a rossz, ha egyszer reánk vetette árnyékát, magával hozza a borzalmas lehetőséget is: bármilyen mélyen vagy, még innen is mindig süllyedhetsz mélyebbre, bármennyire haldokolsz is, még mindig tartogat rothasztóbb lehetőségeket az elmúlás. *Mert nincs legmélyebb, de mindig van még mélyebb!*

S ne kenj mindent az ördögre! A kísértéshez nem kell mindig kísértet! A Bűn iránti vágy belőled virágozik dupla gyökérrel és kettős arculattal. E vágy fele részét örökölted, de a másik, felénél is nagyobb részét szerezted. A Te különös, privát matematikádban a részek összege több mint az egész, s ezért nem találod a saját romlásodban és elmúlásodban lényed szétgurult darabjait.

MERT HA MEGSZÜLETTÉL, CSAK AKKOR HALSZ MEG; DE AKKOR MEGHALSZ.

Rettenetes tudása a tudásnak, és az elmúlásnak, ami elősegíti a túllépést minden időbevetett tudáson; amikor és ahol felsejlik a Semmi. A Semmi tiszta árnyéka ránk vetült, s ennek a nem létező, tökéletlen vetületnek a következménye a szorongás, a Bűn.

A Bűn, amely általános, de mégis mindig saját, mégis mindig konkrét, mint az Isten, és ami nem ruházható át.

1. 4. A Bűn rokona a szabadságnak

A Bűn rokona a szabadságnak, mert mindkettő előfeltételezi önmagát!

Mindkettő a Semmiből ered, a Semmi hívásai ők a saját végtelensége és határtalansága mélyébe. A Bűn a Teljesség és a tisztaság elvesztése, a gondolkodásunk torzítása, a dolgok lehatárolása, felszabdalása. Így itt minden törött, és minden torzó, minden csak vetület! Minden csak előkészület, eltakart fény mögötti, vak indíték. Itt minden „művi esztétika” és „fűtött erotika” magán viseli azt, hogy a Lélek belekényszerült az anyagba, és a társadalomba.

Pedig a **TELJESSÉG BENNED VAN!**

A SZABADSÁG ÉS A SZABAD AKARAT NEM AZ AGYAD, DE A LELKED TERMÉKE!

Szemeid és zsigeri érzéseid foncsor nélküli tükrök, mikről nem tudod megérteni, hogyan néznek befelé. Te meg csak vak gépfókuszokkal pásztázod a Mindenséget; műszereket, mikroszkópokat, periszkópokat, teleszkópokat és külső memóriákat kapsz magadra. De minden, minden, ami nem Te vagy, ami kreált külső, az eltévelyít, megszedít, torzít, és elvág a benned felsejlő örök Teljességtől!

Mindig felbukkan egy dinamikus, újabb végső kérdés: VAN-E VALAMID, AMIT NEM KAPTÁL?

A genomod minden nukleotidja, a húsoz, összes fehérjéd, kovászod és enzimed, szerveid, idegeid, szavaid, nyelvtanod és nyelved, gondolataid, kultúrád, s minden perced adomány, és valaminek a terhére ingyen adott juttatás, ajándék, vagy tisztábban fogalmazva: mindezeket máshonnan és mástól kaptad, nem Te vagy!

El tudsz így tévedni, ha az, aki az utat keresi, nem Te vagy?

Bekötött szemű, magányos lovasok vagyunk, megzavartak, fáradtak és fegyvertelenek, s egyetlen utolsó reményünk, hogy valahol múlhatatlan szomjijal, nagyon várnak reánk.

Ha már az utat nem kereshetjük, egyetlen lehetőségünk a hazatalálásra az, hogy az igazi házunkban és hazánkban türelmetlenül várnak reánk! Az úton sokkok, katarzisok kellene, hogy az anyag kötése leszakadjon rólunk, hogy felébredjünk, hogy a **hazahívó kiáltást meghalljuk. Haza, hol végre a tárgy és az alany egy lehet, s ott felismerhetjük: a Teljesség totális kristálya bezárt minden Lelket minden irányból, óvón tartott és megőrzött, azonban mégis úgy, hogy behintette a szabadság szent havával.**

Most még itt vagy, s e helyen mit tudhatnál e végső misztérium útveszejtő havasáról? S mit ismerhetnél fel e hatalmas havasokban egy hópihén? Hisz még megismételni sem tudod, mert nem létezhet két egyforma hópehely, mert a környezet szeszélye és szuverenitása mindet külön-külön és másként tüzi és fűzi önmagára, miközben az idő nem engedi őket egymásra csúszni.

SEMMI SEM AZ, AMINEK LÁTSZIK, SEMMI SEM AZ, AMI, ÉS SEMMI SEM MARAD AZ, AMI VOLT. EZT FELISMERNI ÚTRA KELL KELNED. DE TUDD MEG, HOGY ISZONYATOSAN NEHÉZ, ÁM BORZALMASAN GYÖNYÖRŰ AZ ÚT A METAFIZIKA MÉLYSÉGEITŐL A KÖLTÉSZET MAGASLATÁIG!

Mert nemcsak természeti törvények, – amelyek önmagukat magyarázzák, korlátoztak, lehatároltak és változnak¹⁰¹ –, hanem szépség és szimmetria is van a Mindenségben. Ezek önmeghaladóak, átfogóak, és mindent áthatnak.

Egy percre állj meg és emlékezz, mert emlékezni nem fognak rád!

AZ EGÉSZ ÉLETED MINDEN NAPJA ARRÓL SZÓL, HOGY AZ ÉLET NEM AZ, AMINEK LÁTSZIK.

Mint újszülött; anyád emléke volt a Mindenség. Ma: szégyellt húsdarab.

Mint gyermek; ajándékaid rabja voltál, s játékból raboltál. Ma: Bűnös vagy, rablások elkövetője és egyben áldozata – játék nélkül.

Mint ifjú; szerettél, mindent adtál, s mindent akartál. Ma: fáradt testek egymás mellett, már-már kiterítve a vértelen lepedőn.

Mint férfi; harcoltál, adtál és kaptál, akartál, tulajdonoltál és birtokoltál. Ma: az egyre hevesebb viharban, ideged fáradt lombjai öklüket rázzák, és zizegve zúgják azt, hogy még a húsdod sem a tiéd.

S végül, mint hanyatló öreg, kezded már csak egy felé-, a tovatűnt emlékek haján simít, várva az utolsó mozdulást. Ma: bármely pillanatban abbamaradhatsz hirtelen.

Melyik, ezek közül melyik voltál Te, s melyik vagy Te?

Mind együtt, s egyik sem!

Mégis mindet és teljesen letagadtad, minden helyen és minden időben áruló voltál!

És nem segít rajtad a művilág, a mesterséges valóság sem. Végtagbimbóid helyét hiába vették át festett műkörmök; körmeid úgyis szétomlanak. Hazug az alkalmazott tudomány is, mert hidd el, hogy a nano-, vagy a biotechnológia sem adhat arcot eltört önvalódnak!

S a génterápia sem neked terápia! Ez is csak talán klónozott huncutság, sodródás az ember alatti ember felé.

Megtagadott tegnapok, hamis napok, rettegve közelítő holnapok!

Egyetlen esély maradt a tisztán látásra, az, hogy mindenre fényt vet a lelkiismeret, s kiemeli az ember esendő, mulandó és hiányos voltát. Megvilágítja a Bűnt, s keresi a célt. És az utak bizonytalan halmazát, a választás lehetőségét, a szabadságot!

És a felelősséget, valamint azt, hogy csak egy kiút van: a Teljesség megtalálása.

* * *

S most hagyjuk el a mélységeket és a magasságokat, s két lábbal álljunk meg a XXI. századi Földön. És próbáljuk megtalálni és megérteni a választutakat, mielőtt azok keresztutakká válnának.

Mert a Bűn a Földre szállt.

S mert végül is itt születünk, itt vettek nyilvántartásba, s – a hatályos szabályoktól függően – itt földelnek el, égetnek el, vagy balzsamoznak be bennünket. Itt születünk, s ez az a hely, ahol ismerik adatainkat, s ez a hely, ahol nem ismerjük egymást.

Te nem ismeresz Engem! Egy piros pont a naptáramban – a születésnapom – Neked semmit sem jelent. S Én sem ismerlek Téged! Ha túléllek, egy fekete kereszt a Földön hagyott naptáradban – a haláloz napja – Nekem semmit sem jelent. Lehet azonban, hogy – a mindenkor hatályos szabályoktól függetlenül – két piros pont és két fekete kereszt egy tágabb időtartamú naptárban: emelkedő sorsunk közös Teljességét jelzi.

¹⁰¹ A finom szerkezeti állandó – amely az állandó elektromágneses kölcsönhatások intenzitását fejezi ki – esetében, hasonlóan a többi állandóhoz, a változások nagyobbak voltak a becsült hibák által várható értéknél. Például 1951 és 1963 között a növekedés tizenkétszerese volt az 1951-es becsült hibának.

De még az is lehet, hogy itt, ezen a Földön a fájdalomdából a fájdalom következik, s a fájdalom a fájdalmadat eredményezi. S a sorsok hálóját nem más, mint a fájdalmak hálóját: melyet azonban az elvesett boldogság hívó fénye világít meg.

2. / A Büntető törvénykö

„...nem szükséges egyformának lennünk ahhoz,
hogy jogaink legyenek – de egy bizonyos,
kritikus tekintetben egyformának kell lennünk ahhoz,
hogy a jogaink egyenlők legyenek...
...ha nem létezik egy szilárd lény,
ami valamennyi emberi lényben közös,
vagy ha ezt a lényet az ember megváltoztathatja és manipulálhatja,
miért ne lehetne egy olyan fajt teremteni,
amelynek tagjai metaforikus értelemben nyeret viselnek a hátukon,
valamint csizmás-sarkantyús másikat,
hogy a nyereg ne maradjon üres?
Miért ne éljünk ezzel a hatalommal is?

(Francis Fukuyama: *Poszthumán jövőnk.*
A biotechnológiai forradalom következményei
Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003., 208., 209. o.)

2. 1. A törvény köve

Honnan is jöttünk és hová is érkezünk mi ide a XXI. századi Föld planétára ?

Nagyszerűek, büszkék, szuverének vagyunk! Mi vagyunk a fejlődés csúcsát jelentő társas lények; magas szintű erkölcsi érzéssel, öntudattal, kultúrával, embergépet és világhálót szervező készséggel, vággyal a hitre, szépérzéssel, szolidaritással, szeretettel, szimmetria felismerő és ilyet teremtő képességgel megáldva!

Folytassam? Folytatom!

Tehát nagyszerűek, büszkék, szuverének vagyunk és szuverén minden fantom közösségünk, minden XXI. századi, e földi, absztrakt államunk is.

Két rendkívül jellemző, feltétlen sajátossággal:

- kizárólagos hatalom a terület és az összes itt élő ember, azaz polgár fölött és
- legitimáció.

Az első sajátosság még, úgy ahogy, rendben is van, pontosabban a közelmúltig rendben is volt!

De milyen hatalmunk van a bennünk, fölöttünk és alattunk, egyszóval a körülöttünk és mindenhol áthatoló más lényegű világok fölött? Az olyan világok fölött, amelyek nem kisajátítanak, vagy uralnak, és ilyet nem is akarnak, de alkotnak, építenek és szolgálnak bennünket? /És most ne ugorj sorokat, s ne lapozz szemforgató bölcsességgel, mert nem az álmodott, rózsafüzéres mennyországokról beszélek. /

Csak figyelj, leszek még konkrétabb is, hasonlóan Istenhez!

HÁT HOGY IS VAN EZ?

Mi is az a kibertér, mi az elektronikus tér, mi a virtuális tér, mi az Internet?

AZ INTERNET mindazon technológiák, eszközök és tartalmak összességének jelölésére szolgál, amelyek együttesen a világháló létrejöttét lehetővé tevő új médiumot alkotják. Az Internet maga nem más, mint az egész világra kiterjedő, nyilvános hozzáférésű internet, »a hálózatok hálózata«.

/ Forrás: Magyar Virtuális Enciklopédia, <http://www.enc.hu/> /

A KIBERTÉR TEHÁT A SEMMIBŐL FELBUKKANT, ÉS A SEMMIBE BENFOGLALT „HÁLÓZATOK HÁLÓZATA”, A MEG NEM HATÁROZHATÓ HELY, AHOL MINDEN HAT MINDENRE, S EGYIDEJŰLEG VISSZAHAT.KOLLEKTÍV ÉS TOTÁLIS KURKÁSZÁS.

A módszer, ahogy a játék eredménye befolyásolja a játék szabályait. A fájdalom könnye a szemedből, amint behullik a Lelkedbe; s szomorúvá teszi a napodat. A *szétkenődő hely*, ahol a komplex síkból kiemelkedik egy új dimenzió. Ebben az „immáron hiper-komplex térben” imaginárius hatások gyűrűznek ide és tova. Ez az *a hely*, ahol a négyzet átlójának a hossza számszerűsíti a négyzet átlójának a hosszát, úgy azonban, hogy agyadra a mérhetetlen számok árnyai vetülnek. Ez az *a szétfolyó és hódító lehetőség*, amely lüktetve beáramlik mindenbe, s akadálytalanul tovaterjed. De mi lesz a világszéles háló feladata a Mindenség körül? Behatárolja és zárttá teszi azt? Köré és fölé emelkedve elkülönül tőle, átveszi Isten helyét, és gyakorolja a hatalmat? A totálissá szőtt, agresszív hatalmat? Mert *ne feledjük a nem virtuális valóságot; azt, hogy az Internetet eredetileg a hadsereg hozta létre, saját céljaira.*

A XXI. SZÁZAD ELEKTRONIKUS TERÉBEN MÁR NEM A GYÖNGYSOROK HÁLÓBA SZÓTT ÉS TOVAHATÓ GYÉMÁNT FELÜLETE TÜKRÖZI VISSZA A LELKEK GYÖNGYEIT.

NEM! EHELYETT ISZONYATOS MÉRETŰ, GIGÁSZI HATALMAKAT MEGTESTESÍTŐ, „HÚSOS ÉS CSAK FINOMAN ZSÍROS TÓKETESTEK” RÖPKÖDNEK FOLYAMATOSAN A KONTINENSEK KÖZÖTT ÉS FÖLÖTT, FÉNYSEBESSÉGGEL A KIBERTÉRBEN.

A nyilvánosan kibocsátott értékpapírok, kötvények, devizák billió USA dollárjainak virtuális, de nem égkék színű mennyországa alatt élünk mindannyian.

Te is és Én is és Ők is!

E Föld planétán élhetsz Budapesten vagy Londonban, Kanangában, vagy Changshában, mindegy, mindannyian mérhetetlenül gazdagok vagyunk, hisz az elektronikus térben kéklő egekből a nekünk teremtetett valóság hihetetlen gazdagsága hull/hatna/ reánk! S közben mégis kontinensek, és más kontinenseken milliók és milliók éheznek, egyre jobban befelé fordulva a saját kiúttalan, és már rég nem azúrkék Lelkükbe.

Lokális húshegyek és borfolyók, és mégis, mégis: globális szomorúság. Az adrenalin átította átfogó extázis fokozatosan helyi instázissá¹⁰² módosul.

Melyik pszichológia, vagy motiváció-elmélet tudja ezt megmagyarázni?

Pedig micsoda díjazandó téma: „A globális monetáris predáció¹⁰³ szerepe az emberi lélek mortalitásában?¹⁰⁴ „

S HÁT HOGY IS VAN EZ?

Mi is az a legitimáció?

Valamikor Isten nevében kenték fel a hatalommal rendelkező legfőbb uralkodókat, így a terület és a területen élő összes ember fölött a teljes rendelkezési jog rászállt. Ám az ősi idők elszálltak, s amint láthattad az I. fejezetből, az emberi társadalmak igen rohamosan fejlődtek.

¹⁰² Befelé fordult állapot

¹⁰³ Ragadozó hajlam

¹⁰⁴ Halandóság, halálozási arány

De aztán meghalt az Isten! Legalábbis a hatalomban és a politikában egészen biztosan meghalt az Isten! Találjunk ki hát új és újabb dolgokat, működő pótisteneket! Az uralkodói szuverenitást felváltotta a népszuverenitás, az emberek választásokon megjelenő, többségi akarata. Mert az ember rendelkezik szabad akaráttal. De akarhatja-e azt, amit nem tud? Ha csonka is a horizontunk, mindig van lehetőségünk választani. S ha nem választunk, akkor választódunk! E létező világok legjobbján nincs tökéletesebb a demokráciánál, nála jobbat még nem találtak fel! S annál jobbat még nem is fedeztek fel! De azért *egyszer vigyük már végig következetesen ezt a demokráciát!*

Ma már új szelek fújnak!

*A modern világban
a jogok nyelve jelenti az egyetlen közös és széles körben érthető nyelvet,
amelyen kommunikálhatunk az ember javait és végső céljait,
különbösképpen pedig
a politikai szempontjából lényeges közösségi javakat és célokat illetően.*

(Francis Fukuyama: *Poszthumán jövődönk
A biotechnológiai forradalom következményei*
Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003. 149. o.)

Valamiféle fantomközösség ÁLLAMOK, valaminek TUDATÁBAN, néhány körülményt FIGYELEMBE VÉVE, valamit ÓHAJTVA, más valamit TUDOMÁSUL VÉVE, valamiben MEGÁLLAPODUNK, és MINDENRŐL TANÚSÁGTÉTELKÉNT az erre kellően feljogosított teljhatalmú megbízottak az oly óhajtott egyezményt aláírják.

Az államok, a kormányok szuverenitásának alapja az állampolgárok választásokon megjelenő, többségi akarata.

De azért *több, nagyon súlyos kérdés is felmerül itt!*

Végül is, ha *mélyen önmagunkba nézünk, azt láthatjuk, hogy mindannyian hontalanok vagyunk.* Átutazó, fáradt Vándorok, kiknek csak pillanatnyi állomása a házuk és a hazánk. S milyen állampolgár, és milyen ember a hontalan? Milyen felfedezhető demokráciák lapulnak még a mélységekben?

És milyen többség választotta az emberi fajt, min alapul a hatalma?

Az Isten hatalmán már biztosan nem! Az ész hatalmán biztosan nem! A szív hatalmán biztosan nem! A történelmi hatalmon biztosan nem!

Én csak egyet tudok: az agresszió hatalmát!

De lehet-e a nem állati agresszió alapja a demokráciának? HA A VILÁG MŰKÖDÉSI MECHANIZMUSA AZ EVOLÚCIÓ HELYETT A DEMOKRÁCIA LENNE, KÉRDÉS, HOGY A FÖLD ÉS A BIOSZFÉRA VÁLASZTANA-E BENNÜNKET?

Valaha édenkertben élt minden teremtmény, s minden perc nagy-nagy, méltóságos ünnep volt a Földön. Senki sem hívott bennünket, de mi megjelentünk. Azóta ünnepeltetjük magunkat, s eljártsszuk a házigazdát; a kegyosztót és a kegyetlent egyaránt. De az ünneplés már egyre melegebb, amióta házunkat, hazánkat és otthonunkat önmagunkra gyújtottuk.

S vannak még *további kérdések is.*

Alapkérdés, hogy tulajdonosok vagyunk-e, avagy csak hasznélvezők a Mindenség e szűk területén?

A fantomközösségek alkotmányokat alkotnak, amelyek biztosítják a tulajdonhoz való jogot, s átruházással csak a dolog tulajdonosától lehet a tulajdonjogot megszerezni. E jogszerű tulajdonjogi átruházási lánc jogi törvénye mélyebb alapokon nyugszik. Természeti törvény, s mert ellentétes folyamatot még nem tapasztaltunk, így a törvény kivételt sem tesz, hogy hőt

átadni csak melegebb helyről a hidegebb hely felé lehet, s hogy az általunk ismert világban a hő nem áramlik a hidegebb helyről a melegebb hely felé.

De ki volt a tűz csíholója? Ki is kente fel az első birtokba vevőt a tulajdonjog szentségével? Nemhogy valójában, de egyáltalán jogilag tulajdonosai vagyunk-e a Mindenség e szűk territóriumának?

Az ősök, a honfoglalók, az elsők felelőssége nagy!

De sem Ők, sem mások nem kapták, hanem zabrálták a valóságot! S ha Ők nem kapták, akkor jogszerűen tovább sem adhatták! Jogszerűtlen, gazdátlan garázdák vagyunk így hát mi is, s ez meg is látszik e bitorolt felségterületen! Nincs itt elvárható gondosság, megtartott zsinórmérték, mi soha nem néztünk még az oly annyira áhított tulajdonunk mélységeibe. Soha nem néztük még meg alaposan gazdagságunkat, mert **féltünk és félünk, hogy meglátnánk önmagunk maszkká maszatolt, hazudott, áruló és zsvány arcát.**

RETTEGÜNK, HOGY FELISMERNÉNK BŰNÜNKET. A BŰNT, HOGY LELKÜNKBEN CSONKÁK, HIÁNYOSAK VAGYUNK, S A TETÉZETT BŰNT, HOGY MÉG A VILÁGUNK IS LOPOTT, S CSONKA; MIND A VALÓSÁGÁBAN, MIND A JOGI STÁTUSZÁBAN.

Féltünk és félünk, permanensen háborúzunk és gyűlölünk!

*Az alkotót gyűlölik a legjobban:
azt, aki törvénytáblákat s régi értékeket tör össze;
törni – szerintük törvénytelen.
A jók ugyanis – nem tudnak alkotni:
Ők mindig a vég kezdete:
- megfeszítik azt, aki új értékeket vés új táblákra, ”.*

(Friedrich Nietzsche: Válogatott írásai.
Így szólott Zarathustra Könyv mindenkinek és senkinek.
Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 287.o.)

Úgy fél, és retteg a jog a metajogtól, mint a kísérleti fizika a metafizikától, vagy mint a tiszta matematika a Gödel-tételtől¹⁰⁵!

Nem vagyunk mi jogszerű tulajdonosok, hanem csak jogszerűtlen, gazdátlan garázdák, bitorló birtokosok és zsványok vagyunk. Garázdálkodunk, hasznot lesünk. Haszonélvezünk. De néha azért emlékeznünk is kellene arra, hogy a haszonélvezeti jognak is lennie kell jogi alapjának, az is csak korlátozott időre és legfeljebb a jogosult Élete végéig állhat fenn, s hogy a haszonélvezet megszűntével a haszonélvező köteles a dolgot visszaadni.

*„A bűnöző olyan adós,
aki nemcsak hogy nem fizette vissza a neki nyújtott előnyöket és kedvezményeket,
hanem még romlásba is dönti hitelezőjét:
s épp ezért ettől kezdve nemcsak elveszti,
ahogy illik, mindezeket a javakat és előnyöket –
de most már sokkal inkább arra emlékeztetik,*

¹⁰⁵ Kurt Gödel osztrák matematikus 1931-ben bebizonyította nem teljességi tétele, mely szerint vannak olyan problémák, melyeket nem lehet adott szabályok vagy eljárási rend mellett megoldani. A matematika tehát nem teljes rendszer, nem nyugszik egységes logikai alapon.

milyen felelősséggel jár e javak birtoklása”.

(Friedrich Nietzsche: *Válogatott írásai*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 340. o.)

Mikor vesszük már számba az előnyöket és kedvezményeket?

Hogyan számolunk mi el a világgal és őseinkkel?

Milyen zárómérleget, hazudott és jól festő balanszot barmolunk össze, s prezentálunk, amikor el kell számolnunk a végső, a zárszámadó időkben a bevétellel és a költséggel, de legfőképpen a jövedelemmel, a profittal; a Mammon¹⁰⁶ nyálával? Hogyan nézünk mélyvizeink tiszta hullámain keresztül a XXIX. századi utódaink szemébe?

ÉS HÁT HOGY IS VAN EZ?

Mi is az a fenntartható fejlődés?

Talán nem több mint az emberiség egy ezrelékének magasba pörgő, egyre kimondhatatlanabb ezermilliárdokat habzsoló, pukkadásig vidáman fogyasztó anyagcsere-boldogsága? Ezek, valamint a maradék, lebénult többi ember nyomora? A maradék pusztá ember, amint elmosódó és egyre embertelenebb arcát beletapossák mind mélyebben és mélyebben egy haldokló Planéta, haszonért és haszonélvezetért oly sokszor átforgatott, bemocskolt porába.

Mert ez az egyedi és egyszeri Bioszféra már közel négy milliárd éve építi és szolgálja minden ember minden szívdobbanását; s ezért e Bioszféra végzetesen kiszolgáltatott.

Hisz minden, de minden csak korlátos forrásaink újraforgatása, mind gyorsabb és gyorsabb számítógépekkel és információ cserével. A fogyasztástól megvakultan teremteni nem tudunk, csak gyártani, csak művileg vetélni, és csak ami adatott, ami van, azt újraforgatni, miként hajdan a vadfeudalizmusban az ugart és a szántót.

Fenntartható fejlődés?

Növekvő GDP¹⁰⁷-k növekvő GDP-je, egymás mellett egymásra hatva, egymástól rabolva; ördögi körben. Csak egyetlen kérdéssel nem foglalkozott még semmiféle ismert, vagy rejtett globális közgazdaságtan, vagy totális emberi statisztika sem: milyen a GPP / Gross Planetic Product, azaz a Bruttó Planetáris Termék / fejlődési trendje? Egy teljes skálán kimunkálva fenntartható-e, s egyáltalán fejlődés-e?

Egy olyan teljes skálán, amelynek alapjai: a természet és az emberi boldogság.

ALAP I:

- *Van-e még egyáltalán természet, vagy csak kőolajszármazékokkal átitatott, belekig felszaggatott, haldokló Föld, valamint ólommal és savas esővel teleszórt, levelek nem várta levegő, és a mindent átjáró, uralhatatlan, de ugyanakkor uralkodó kibertér van? Van-e valami erőforrásunk, amit még nem sebezünk – mint a lét – csontig? Van-e valami, ami nem fáj, s aminek semmi sem fáj a jelenben?*

ALAP II:

¹⁰⁶ A régi Asszirok pénz és bőségistene; a bálványként imádott pénz.

¹⁰⁷ Bruttó hazai termék, Gross Domestic Product. Az anyagi és a nem anyagi tevékenység körében egy év alatt létrehozott azon termékek és szolgáltatások összértéke, amely a gazdaságban végső felhasználásra fordítható. Nem veszi figyelembe a felhasznált és nem pótolható természeti értékeket, pl: ózon lyukat.

- *S fenntartható-e, fejlődik-e az emberi boldogság?* Ma a céltudatos fogyasztás állandó „fél-kábulatában” élünk. A célt állandóan látjuk, de a tudatot egyre ritkábban. Mert fogyasztunk mi mindent; a puszta földet, az ásványokat, a származékokat, a vizeket, a levegőt, az eget, az ózonlyukat, mindent, mindent, de legfőképp és a legagresszívebb mohósággal; a Lelkünket és a fajokat. Ezen utóbbiakba beleértve a homo fajokat is. S pusztítunk mi mindent. A tisztaszívű, modern jós tanácsa minden meglévő és leendő fajnak csak az lehet, hogy kerülje el messze az emberi fajt. Kivételt képeznek az antihumán, homofób¹⁰⁸ és gyors mutációra képes vírusok és baktériumok.

De mi lesz holnap? S mi lesz holnap után?

Nem mondok én új dolgokat, hisz az amerikai őslakó indiánok minden tett, vagy „nem tett” kihatását úgy ítélték meg, hogy az milyen következményekkel jár a tettet követő hét generáció számára.

Lehet, hogy legvégül, egyedül, totális és szinguláris boldogágban, büszkén állunk a legmagasabb pusztulás csúcsain, beleülvölve a hangnemjárta ürbe: íme győztünk, mi vagyunk az evolúció célja, mi vagyunk a legéletképesebbek, mert íme, egyedül maradtunk!

*„ Ezért hát legyen csak nehéz soruk!
Hadd váljanak jobb ragadozónak, finomabbá, okosabbá, emberszabásúbbá:
mert az ember a legjobb ragadozó.
Az ember minden állat erényét megrabolta már:
vagyis minden állat közül az embernek volt a legnehezebb sora. ”*

(Friedrich Nietzsche: *Válogatott írásai.*
Így szólott Zarathustra Könyv mindenkinnek és senkinek.
Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 283.o.)

S mi lesz akkor a fejlődő, vagy legalábbis a fenntartható boldogságunk forrása? A szinglivé változott emberi belsők? Nem hogy boldogtalanok, de egyre örömtelenebbek, s egyre magányosabbak vagyunk e fogyasztás pestise sújtotta, Új Középkorban.

Hol van már a Középkor? S mi mégis még mindig, és egyre inkább a legvadabb lelki feudalizmusban élünk. Hűbéruralt üresek vagyunk! Országok, földrészek, territóriumok cserélhetnek gazdát fénysebességgel, másodperceken belül, sőt szekundumok alatt akár többször is.

S micsoda szabályozás! Nem kell már írott malaszt, nem kell már könyv sem! E hatalom íratlanul zsigeri, mélységesen ősi! *Miként a XX. század kvantumfizikája a porból komputert csinált, úgy a globális tőke hatalma a törvényt, a hatalom törvényét, ősi kőbe faragta, egy időtlenül új és egyben ősi, digitális büntetőtörvénykövet alkotva.*

S a dolog működik! Többségi döntés alapján mindannyian megalkottuk magunknak megszűrt hírtakaróinkat, hogy elfedjük a messzi egeket, s a túl közeli Lelkünket. Eltakarunk mindent rozsdamentes acéllal, hogy ne lássuk, de még csak ne is sejthessük, hogy az emberi boldogság globálisan már régen, és lehet, hogy e Földön mindörökké, elveszett.

TÉVEDTEK ŐSEINK, TÉVES MINDEN HAJDANI FEKETE JÓSLÁS, MINDEN VILÁGVÉGE ÍRAT!

NEM A SÖTÉTSÉG DISZNAI TAPOSNAK EL BENNÜNKET, HANEM AZ ÁLTALUNK TEREMTETT, TOTÁLIS ÉS SIVÁR, EMBERTELEN VALÓSÁG!

DE LESZNEK TÚLÉLŐK!

¹⁰⁸ Embergyűlölő

A JÖVŐBEN, AZ UTÓDAINK JELENÉBEN, MÁR OTT LAPUL AZ ELMÚLT MÚLT: A BARBÁR, PRIMITÍV, NAGYSZERŰNEK EGYÁLTALÁN NEM MONDHATÓ, POSZTMODERN JELENKORUNK.

Most ennyit az alapkérdésekről és az alapokról!

3. / A Minden alkotmánya

*Előfordulhat, hogy a „közös emberség” fogalma teljesen megszűnik létezni,
mert az emberi géneket olyan sok más fajával kombináljuk majd,
hogy nem fogjuk többé pontosan tudni,
mi is tulajdonképpen az ember.*

Francis Fukuyama: *Poszthumán jövődönk.
A biotechnológiai forradalom következményei*
(Európa Könyvkiadó, Budapest, 2003. 290. o.)

Csak megyünk a létezés nagy országútján, génkészleteket öröklünk, születünk, élünk és elveszünk, közben gondolkodunk, figyelünk, s kérdezzük.

Kérdeztük és kérdezzük, hogy

- megtudhatjuk-e valaha, hogy miből vagyunk?
- megtudhatjuk-e valaha, hogy hol vagyunk?
- megtudhatjuk-e valaha, hogy honnan, hova tartunk?
- megtudhatjuk-e valaha, hogy kik vagyunk?

Már a prebiotikus, frigid evolúció is tízmilliárd évig gyötörte és gyúrte az anyagot, a szervetlen anyagot. Míg aztán egyszer egy nagyon szép, de egyáltalán nem szokatlan planétán, e gyönyörű Földön, összejött a násztánc.

Lehet, hogy a DNS az anyag első és egyszerű orgazmusa?

És azóta is micsoda termékenység! Közel négybilliárd éves Életfolyam, százmillió és százmillió faj hullámozó hordaléka, az elhullt egyedek ezermilliódjainak gátjai között; csak tovább, csak előre.

Csak előre, egyre tökéletesebb módszerekkel!

IN VIVO → IN VITRO → IN SILICO!¹⁰⁹

Lehet, hogy csak azért konstituálhatunk¹¹⁰ és deklarálhatunk¹¹¹ jogokat, magunkra vonatkoztatva, és magunkon túlmutatva, mert in silico jövőre ítéltettünk? Lehet, hogy minden mozdulás, magatartás, tett és ezeket szorító szabály, norma, jogszabály egy-egy program, melyeknek összesített célja a homo fajt elhagyó Teljesség, a Minden alkotmányának megalkotása mindenre kiterjedően?

¹⁰⁹ in vivo = az élő szervezetben, in vitro= lombikban, az élő szervezeten kívül, in silico= számítógépben, azaz a szilíciumból épült hardver és a szoftver felhasználásával.

¹¹⁰ Alkot, alapít

¹¹¹ Kijelent, nyilatkozik

Kidobott bennünket az evolúció a létezés és az Élet csúcsaira. S itt áll minden ember rögzült, egyedüli és egyedi genetikai felépítéssel, egyes gyakorisággal.

ÉS EGYEDI KÉRDÉSEKKEL!

Olyanokkal, hogy Tiéd-e a genetikai információd?

Vagy csak a statisztikai átlag, a tipikus egyed, a vad típus¹¹² egy sarjadéka vagy? Egy in silico program egyszeri és egyedi letöltése?

De ki a programozó, s ki a program tulajdonosa? És ki találta fel, vagy találta meg a programot?

S összerakhatja-e a biotechnológia egy halálra sebzett kislány kiáltását?

Kesztyűs kézzel bánunk a jelennel. Kesztyűnk a technika, s benne szorongatott iszonyatos eszközünk a technológia. *Széthasítunk mindent, megfestünk mindent, belenyúlunk mindenbe, modellezünk mindent, mindent, és mindent... a lényeket kivéve!*

És belenyúlunk magunkba: génterápia, biotechnológia, klónozás¹¹³...

Micsoda hatalom szakadt ránk!

Nem mesehősként, de valós frankenstein-i Münchausenként kiemeljük önmagunkat múltunkból és jelenünkben, fölé helyeződünk az evolúciónak, s végül idegen tartalmú lényként lezuhanunk a denaturált túlsó partra. Ott, abban az új világban nemhogy állampolgárok, de még csak polgárok, avagy hontalanok sem leszünk!

Ott, azon a helyen talán észre sem vesszük, de megszűntünk embernek lenni!

S nemhogy hontalanok, de hazátlanok leszünk!

Ott e fals úton megszűnik a Bűn, mert nincs, ki érezze a hiányt, nincs, aki hazavágyjon, mert nincs hová. Nincs már eltévedt Vándor, ki hiszi a Kegyelmet, s nagyon-nagyon mélyen tudja és érzi, hogy hazavárják.

De az igaz úton a teremtés ott belül van, ez az emberi lényegünk! S ez a felelősségünk! S ez ró reánk kötelességet! Kötelesek vagyunk megismerni, megvilágosodni és óvni a lét Teljességét!

Létre, Életre, tudatra és öntudatra íteltettünk!

És arra, hogy megmentjük a Mindenséget a széthullástól!

Erre vagyunk programozva!

De a program csak ki- és be, csak lefut és vége. A tartalom teljesen közömbös, lehet líra, lehet szemét, lehet suhanó spóra, lehet alattomos, hetente mutálódó vírus. Ez a biológiai, genetikai lényegünk. Futtatnak bennünket és futunk a vér és a küzdés arénáiban. S velünk fut minden faj, minden populáció minden egyede. Velünk, e kicsiny élő territóriumában a Mindenségnek, velünk osztják meg a jogokat, s teszik a kötelességüket.

Kőkemény oszcillációban, de jósolható bifurkációban **ki van itt osztva mindenkinek a szerep:**

**ÚR ÉS SZOLGA
PREDÁTOR ÉS PRÉDA
PARAZITA ÉS SZIMBIÓTA
HÓDÍTÓ ÉS BEHÓDOLT
VÁLASZTÓ ÉS VÁLASZTOTT
FEGYVER ÉS SEB
ERŐSZAKOT TÉVŐ ÉS MEGERŐSZAKOLT
PÁSZTOR ÉS NYÁJ**

¹¹² Egy faj genetikai átlagát jelentő leírt szekvencia, amely nem azonos a faj egyetlen egyedének genomjával sem..

¹¹³ Többsejtű élőlény létrehozása egyetlen testi sejtéből.

E „nagy biológiai-genetikai drámában” minden lény elhivatott valamiért. S talán *fontosabb a nyájnak a ragadozó, mint a pásztor*. Ugyanis *míg a pásztor csak őrzi és megtartja, addig a ragadozó fel is javítja a nyáját*.

DE AZ IGAZI BÚVÓPATAKUNKBAN, OTT LENT, NAGYON MÉLYEN, MI MÉGSEM VAGYUNK CSAK BIOLÓGIAI, GENETIKAI LÉNYEK! Bennünket túlhajtott az eszmélet lassan ébredő programja, túl a mindent installálni képes tudatig és öntudatig.

MI LEHET, HOGY ELSŐK ÉS VÉGSŐK VAGYUNK!

Lehet, hogy mi, és csak mi értjük, és így csak mi alakítjuk a létezést, öntjük formába a Minden alkotmányát! Lehet, hogy mi, és csak mi értettük és érthetjük meg, hogy csonkák és Bűnösök vagyunk! Csonkák, hiányosak, de olyanok mégis, kiknek örök vágya a Teljesség boldogsága.

És végül lehet, hogy mi, és csak mi kaptuk meg a legnagyobb kegyet: a Kegyelmet, így mi, és csak mi építhetjük meg összeomló labirintusainkból a kiutat, felnyitva a végső Kegyelem ajtait. Mert mi a láncokból láncolatot csináltunk, felismertük, feltekertük és követtük az elmúlásból kivezető, finom fonalakat.

Az idők mélyén nincs jövő idő, nincs feltétel, nincs puha lehetőség. Nagyon biztos, hogy
ÜZENETÜNK VÉGRE ELJUTOTT A TELJESSÉGBE. A MINDENSÉGET ÚJRA ÁTRAGYOGJA A FÉNY, S A LÉLEK, VÉGÜL MINDEN LÉLEK HAZATALÁL.

VII. / fejezet

A Teljesség üzenetei

*De több bátorság kell a véghez,
mint egy új vershez:
tudja ezt minden orvos és költő.*

*Elmondtam ígémet, széttörök ígémen:
így akarja örök végzetem – hírnökként hanyatlok le!
Eljött az óra, hogy az alászálló megáldja önmagát.*

(Friedrich Nietzsche: *Válogatott írásai.*
Így szólott Zarathustra Könyv mindenkinek és senkinek.
Gondolat Kiadó, Budapest, 1972. 279. és 296.o.)

Hetedik fejezet: A Teljesség üzenetei

1. De mi a csend, s mi a megtartó fény?

Tágul, kiterül e nagy Mindenség – ami lehet, hogy csak a lehetséges mindenségek egyike – velünk és általunk. Jöttünk valahonnan, összeállunk, sodródunk, átváltozunk, hordozunk, és hordozottak vagyunk. Amorf folyamatok, alakatlan tükrökben, három irányban szétszórt vetületként. De mégis; mindez és minden szigorú törvények szerint, mert – az időhöz hasonlóan – *nincsen keményebb egyirányúság, mint a metamorfózis metafizikája.*

*S ezért, van itt koherencia, van kapaszkodó, mert van korlát, hisz **EGYVALAMI VÁLTOZATLAN E VALÓSÁGBAN: AZ ÁLLANDÓ ÉS A FOLYAMATOS VÁLTOZÁS.*** Ezért minden pillanat áhított várakozás és egyben keserű búcsúzás. A dolgok, a hangok, a dallamok jönnek, megérintenek, s egy piciny lenyomattal belőled tovább mennek; egy parányi lenyomatot hagyva benned. Egy neked, és csak neked kódolt kicsiny üzenetet. Egy jelentéktelennek tűnő, s valamit csak Neked jelentő jelet. Amit ha megértesz, felismered, hogy a csonkolt és a csonkult egy és ugyanaz.

Mert a *bensődben vibráló, végső szemantika*¹¹⁴ *meghatározza a jelet és jelentést.*

- *Jel* a bőrödön: előre bejelölt helye a vágásnak és a fájdalomnak.
- *Heg* a bőrödön: jelentése a gyógyulásnak, sírfelirata a sikolynak. Íme a megváltó idő metafizikája: a hely ugyanaz, csak a fájdalom és a jelentés más, valamint a létezés kincsestára; a Lélek lett gazdagabb.

De mi a csend?

A születő hang parázsló fénye; avagy a tovaszállt üvöltés itt ragadt, elüszkösödött árnyéka? Esetleg a még fel nem fedezett nyelv első kérdő mondata?

Vagy a már teljesen elmondott anyanyelv végső birtokosa: az utolsó e földön született, nem síró, nem kommunikáló, néma gyermek?

Azé a nyelv, ahol az egyik szó beszél a másikhoz, s beszélgetésük a mindkettőjükön túlnyúló, s mindkettőjük fölé terülő szöveg.

Mert a nyelvnek is van birtokosa, és a nyelv is birtokol. S mert *az elemi részecskékhez hasonlóan, a szó nem magányosan, hanem a szövegben mindig több önmagánál. Megegyezően azzal, ahogy a tömegben az arcát veszített ember több, és egyben veszélyesebb önmagánál – önmagára és mindenre.*

„Az elektron viselkedése az atomban vagy a molekulában nem ugyanolyan, mint a szabad elektroné: ez a viselkedés jellemző arra a rendszerre, amelybe az elektron tartozik, a kötött elektron mozgása az *egész rendszer* sajátosságait tükrözi...Az a tény, hogy minden egyes részecske mozgása összhangban az egész rendszerrel, kialakítja a bonyolult, sok részecskéből álló rendszerek belső szervezettségét, struktúráját...így már a mikrofizikai rendszerben egység, sajátos strukturális stabilitás jön létre.”

(A tudományos megismerés történeti és módszertani problémái, Gondolat, Budapest, 1980. 101-102. o.)

¹¹⁴ Jelentéstan, a nyelvi formák jelentésével és a jelentések strukturálásával, azok változásával foglalkozó tudomány.

Majd továbblépve, mikor már e szöveg is néma és nem beszél, de mégis jelent valamit, mégis megtestesül önmaga katedrálisaként és hat; *ez az ima, az elmondott Ige. Az Ige, melyet, ha elmondtál, széttör Téged, s mégis megtart, mint a fény.*

S mi a megtartó fény?

Lehet hogy Te, és csak Te vagy az egyetlen ember, a legutolsó égő gyertyával a kezében a XXI. század végzetes sötétségének üvöltő viharában. Mert nagyon *nagyot tévedtünk*; hittük és állítottuk és posztuláltuk, hogy van itt világosság, van itt egeket is bemosdató, vakító ragyogás, s vannak e földön a világűr sötétjéből is látható, mesebeli metropolisok, önmagukat zabáló emberi- és emberért fényözönnel.

Csak két dolgot hazudtunk el:

Hazudott dolog I.

Mélyre lehajolva – olyan mélyre, ahonnan jöttünk – e vakítóan ragyogó metropolisok utcáin szomorú gyermekek, narkós tinédzserek, depressziós felnőttek, katéteres öregek hordozzák megfáradtan anyagcsere folyamataikat, s nem tudják mi a csend, mi a megtartó fény, mi a hit és mi az Élet. Pedig tegnap még úgy tudtuk, hogy csodálatos; csodálatos és minden eddiginél szabadabb ez a világ. Egyre fiatalabb korban kezdjük a szexet, s már gyermekkorban megtanuljuk játszva kezelni a gépfegyvereket, a láncfűrészeket és a bulldózereket. No és rutinná vált az ölés; mind a virtuális, mind a valóságos.

Hazudott dolog II.

Nem tudtuk továbbá, hogy a Lélek más lényegű, mint a vihar lényege. Miként az idő az időtlenben. Egymás mellett sodródhatnak, egymáson keresztül sérülés nélkül és szabadon áthatolhatnak; mert az időtlenség megelőz és követ, tartalmaz és túlhalad minden tartamot és minden időt.

S hazudtunk mi sokkal többet is! Olyan a történelmünk, mint egy jól felépített, nagyhatású és mozgósító politikai beszéd: az benne a legfontosabb, ami nem hangzott el!

De *ott messze*, túl minden anyagból épült memórián, s minden anyaszülte agyon, – ahol csak a fény egzisztál – ki tudja, talán a dimenziók visszahajlanak, s önmagukba görbülve teszik Teljessé a megszaladt és a megszakadt utakat. Az utakat, melyeken minden és mindenki végre megérkezik.

Most félúton vagyunk; ahonnan jöttünk, oda már nem találhatunk vissza, s ott sem voltunk, ahová el szerettünk volna jutni. Itt ülünk megfáradtan, de még remélve és jósolva: ahová holnap eljutunk, oda is akartunk menni. Így soha nem tudjuk meg, hogyan alakult volna az utazás magától, jóslás és önmagát kreáló, egyben önmagát is meghazudtoló szabad akarat nélkül. Még az is *lehet*, hogy az utak közül azt választjuk szabadon, *amerre az út haladni akar. S titkon érezzük: a Lélek képes megérkezni arról az útról is, amelyre még el sem indult.*

Mégis, az összes lehetőség közül egy a Tiéd, itt Te vagy az út! Azon a **TEREMTŐ, MEGŐRZŐ ÉS EMLÉKEZŐ ÚTON VAGY, AMELY A PÁRKELTŐDÉSTŐL A GÉNEKEN ÁT A TUDATIG VEZET**; miközben a megbúvó folyamat rendszerré teremti önmagát. Itt, ezen az úton most közel Teljes vagy, de ne feledd; a múltad és a jövőd még és már hozzád tartozik. Mert jöttünk a Semmiből, a szorongató, negatív végtelenből, s megyünk a kiteljesedő, magasabb rendű végtelenbe: a Teljesség felé. Mert **MINDENNEK A VÉGZETE A VÉGTELEN. DE MÉG A VÉGTELENSÉGEINKEN IS TÚL VANNAK A MINDENSÉGÜNKTŐL NAGYSÁGRENDEKKEK ÖREGEBB FOTONOK! ŐK AZ ÚTMUTATÓK ÉS ŐK A MEGTARTÓ FÉNY!**

Utunk:

Semmi $\rightarrow / t = -\infty / \rightarrow /$ öntudat, mint egy más lényegű, belső $\infty / \rightarrow / t = +\infty / \rightarrow$ Teljesség

Részletesebben:

dallam \rightarrow rezgő húrok \rightarrow kvarkok \rightarrow atommag \rightarrow atom \rightarrow molekula \rightarrow sejt \rightarrow tízmilliárd sejt \rightarrow egyed \rightarrow csoport \rightarrow tömeg \rightarrow társadalom \rightarrow civilizáció \rightarrow emberiség \rightarrow ?

2. A Teljesség átölel és átvisz a túlsó partra: átvisz minden partra.

Jöttünk valahonnan, jöttünk a Semmiből; összeállunk, sodródunk, átváltozunk, hordozunk és hordozottak vagyunk. És végre kérdezzük: Kik, honnan, miért és hogyan? Milyen partokról, milyen partok felé, s milyen Kegyelem segítségével?

Ha figyelsz, minden azt üzeni, hogy a Teljesség átölel és átvisz a túlsó partra. Mert a Teljesség a látó, a látás és a látott; egyben és egyszerre. Vagy még több: az önmagát megteremtő látomás. S a végső gyógyulás; a levartt szem belső hártyájára vetített káprázat elmúlása. A csonkolt és a csonkult; az elsötétítő kültakaró, melyen a belső, a megtartó fény megmarad.

S ha tovább figyelsz, a Teljesség átvisz minden partra. De a más lényegű partokra is eljutó Vándor csak úgy lehetsz, ha változol.

Mert

***NEM CSÚSZÓMÁSZÓKNAK TEREMTTETTÜNK, HANEM FELRÖPPENŐ,
GYÖNYÖRŰSZÁRNYÚ PILLANGÓKNAK!
NEM VEDLÜNK, HANEM ÁTVÁLTOZUNK!***

De még csak az út elején tartunk!

Püffedt, mindent megrágó, mindent fogyasztó hernyók vagyunk, amint zabáló sustorgásunk végzetesen áthatja, és szisztematikusan pusztítja e földi rengeteget. S fogalmunk sincs a bebábozódásról és a pillangókról, pedig minden egyes sejtünkben, teljes egészében és egész folyamatában mindezek kódolva vannak, és már az ősi időktől fogva bennük lappanganak. Csak egyetlen mozdulás, egyetlen relé lecsapódás, egyetlen „zsiger-mélyi-hormon” felkavaró koktélja kell, s a Világ, és minden világ megváltozik.

A VILÁG, ÉS MINDEN VILÁG MEGVÁLTOZIK, AMI MAGA UTÁN VONJA A VILÁG, ÉS MINDEN VILÁG MEGVÁLTOZÁSÁT. Így a folyamatos változások generálják a folyamatos változásokat a Teljesség felé; önmagát tápláló és egyben önmagát felzabáló módon – oda és vissza.

Bár fogalmad sincs a bebábozódásról, de mégis, *Te is báb vagy!* Végzeted e földön a végső vereség. De amikor már nincsen mélyebb, a végzet kezét nyújt és sorsodra hagy. A vesztés arénájában felismered, hogy a sors angyalok nyelvén szól hozzád, és a sátán kezével simogat. S ettől kezdve amit vállalsz, az az egyetlen kiút innen: bebábozódni, s e változás misztériumától meggyötörten, de pillangóként felszárnyalni. Mert ugyanaz a DNS-e, a génállománya a hernyónak és a pillangónak. E folyamat során lényed és lényeged ugyanaz maradt, mégis

***TOTÁLISAN MÁS ÉS MÁSLÉNYEGŰ LETTÉL.
IMMÁR BÁBJÁTÉKOS VAGY!
BÁBJÁTÉKOS, DE EGYBEN OLYAN BÁBOS,***

AKIT UGYANCSAK RÁNGAT MÁSVÁLAKI.

A mindennapok ökolcsapásai alatt bensődben és bensőnkben a jövőre nyíló örökségünk záruló integrált áramkörei már bekapcsoltak. Lassan az önszülés fájdalmi elviselhetetlenné válnak, védekezően csecsemőpózba bábozódunk, magzatvizeink a szomjazók felé elfolynak, szájszerveink visszafejlődnek, s megkezdjük utunkat felfelé és befelé, az új határok-, a távoli és örökkön hívó lángok fénye felé. Ahol a Lelkünk – mint a tűzből visszahozott pillangó – átöleli a tér és az idő Teljességét, és az idők Teljessége átöleli a Lelkünket és minden Lelket.

Mert van út mindenhonnan visszafelé is. Bár csúnyán megégtél, mégis visszatérhetsz a tűzből, látón és lényegében sértetlenül, de jellel megjelölten, megbélyegezve s megkülönböztetve, gyógyulás hegével ellátott belsővel. S telve felfedezésekkel és találmányokkal.

S van út visszafelé még az Isten arcából, a fekete lyukakból is. E végső teljességek sem Teljesek. Mert aki benne él, az nem keresi a sötétséget, s a kiutat sem a sötétből, és aki még csontig nem melegedett, az kerüli a fényt.

„...a kvantumfluktuációk következtében még a látszólag üres tér is tele van virtuális részecskepárokkal, amelyek együtt jelennek meg, majd eltávolodnak egymástól, végül ismét összetalálkoznak egymással és annihilálódnak. A virtuális részecskepár egyik tagjának pozitív, a másiknak negatív energiája lesz. Ha a környezetükben egy fekete lyuk is jelen van, akkor a pár negatív energiájú tagja behullhat, miközben a pozitív energiájú részecske megszökik a végtelenbe, ahol a fekete lyukból kiinduló, pozitív energiát szállító sugárzásnak látszik. Ugyanakkor a fekete lyukba beléhulló, negatív energiájú részecske hatására a lyuk veszít tömegéből, és lassan elpárolog, miközben eseményhorizontja folyamatosan zsugorodik.

(Hawking, Stephen W.: *A világegyetem dióhéjban Az idő rövid történetének folytatása* Akkord Kiadó, 2002., 145.o.)

Sok szinten, sok léptékkal, sok távlatból megrajzoljuk útjainkat. Mérünk kilométerben, mérőföldben, könyökben és inchben. Haladunk jobbról és balról, fent és lent; földben, vízben, levegőben és világűrben. Ásunk, gurulunk, úszunk és felszállunk e vékony, sehol számon nem tartott, jelentéktelen vastagságú hártáján ennek a Mindenségnek.

Haladunk mocsokban megalázkodva, térdre bukva, száguldva, pörögve, röpülve. És legfőképpen álmodozva. Igen, mindenekfölött zuhanunk és hullunk, álmodozva és szabadon zuhanunk és hullunk felfelé, hullunk a végső, csontig hatoló melegségbe, a megtartó fénybe.

Anyagszere termékek vagyunk, s termeljük önmagunkat. Fogyasztunk, beépítünk, feldolgozunk, ürítünk. Leépülünk, s feldolgozzuk magunkat, s közben halkan tisztulunk. Gyártjuk és faragjuk a bennünk lappangó Embert; mint az ingerszegény, tudatlan, sosem látón született szobrászok.

Vak szobrászok, kiknek a fény az egész belsőjüket, de mindenekfölött az ujjbegyüket érinti. Mély zsigeri tudással nem lepattintjuk magunkról a fölösleget, hanem belülről építjük képlékeny szobrunkat, kitágítva a kifelé mélyülő tartalmunkat a mindörökké létező formához. Nincs mit lepattintani, nincs bennünk semmi fölösleges, csak néha, néhány különös napon halkan figyelmeztető, váratlanul megérintő, ujjbegyből induló belső zúzóadás szükséges a perfekt alkotáshoz. Oly különleges napokon, mikor **A TELJESSÉG KÖVETE, A FELKELŐ NAP ARRÓL KÜLD ÜZENETET, HOGY NEMCSAK E FÖLDÖN, NEMCSAK EBBEN A KORBAN, NEMCSAK EBBEN A VILÁGRENDSZERBEN, S NEMCSAK EBBŐL A HÚSBÓL SZOBORRÁ FORMÁLT TESTBEN LÉTEZEL, DE**

VANNAK VÉGZETESEN BENNED LAPPANGÓ ÉS EGYRE TÜRELMETLENEBB ÉS EGYRE ŐRÜLTEBB HANGON HÍVÓ TELJESSÉGEK IS. MERT A TELJESSÉG ARS POÉTIKÁJA AZ, HOGY A „SZOBRÁSZ LEGFŐBB MŰVE A SZOBRÁSZ MAGA”, S AZ „ÍRÓ FŐMŰVE AZ ÍRÓ MAGA”.

S a Teljesség üzeni még, hogy a *Léleknek is van geometriája!*

Nem vagyunk egyek, mert közöttünk az üres tér, de külön sem vagyunk, mert mérhetetlen kis közelségbe szivárog hozzánk a „másik” Ember. A komplex síkon a kezeink összekulcsolódnak a valós részben, s azonnali távolhatásként jeleket küldünk és fogadunk a képzetes részben. De van egy magasabb dimenzió, ahol Lelkeink nemcsak közel kerülnek, hanem egybe is érnek. Itt minden mozog, minden hullámszik. A hullámok egymáson átszivárognak, interferálnak, s a legnagyobb óceánban formába öntik a végső létezés legösszetettebb és hozzánk méltó szötteését.

Mert mindig, minden tettünkben megmérettettünk, de nem kilóra, nem húsrá, hanem a Lelki tisztulásra. Minden pillanat felmérettetik; értékelve, hogyan haladtunk a beteljesülés útján a Teljesség felé. Mindaz értékelésre kerül, amit felismertünk az előző lépésünk csöndjéből és a következő lépésünk megtartó fényéből.

Mert minden pillanat a megelőzők csendes árnyéka és a születő pillanatok megtartó fénye. S mert minden pillanat gazdagít és megjelöl, s felnyíló szemeid elé hozza a változó dolgokat, a felfedezéseket és a találmányokat.

S végül?

Mi marad végül?

Legvégül két dologra kérsz szabadalmi oltalmat¹¹⁵: a Semmire és a Teljességre.

¹¹⁵ Szabadalmi oltalomban csak találmányok részesülhetnek, felfedezések nem.

Epilógus

„avagy úton a metafizika mélységeitől a költészet magasságáig

*„A művészetek, akárcsak a tudományok, a való világban kezdődnek, aztán elérik valamennyi
lehetséges világot, végül pedig az összes elképzelhető világot.
A fejlődésük során az ember mindvégig, mindenütt jelen van...*

*...A művészet, miközben rendet és jelentést visz a mindennapi lét látszólagos zűrzavarába,
a misztikum utáni sóvárgásunkat is táplálja.
Az árnyékszerű alakok felé húz,
melyek kiáramlanak a tudatalattiból és besodródnak a tudatalattiba.
Elérhetetlen távoli helyek és idők megoldhatatlanáról álmodunk.
Miért kell annyira szeretnünk az ismeretlent?”*

(Edward O. Wilson: *Minden egybecseng. Az evolúciós gondolat.*
Typotex Kiadó, Budapest, 2003. 264., 279.o.)

*„Before I sink, Into the big sleep
I want to hear, I want to hear
The scream of the butterfly.”¹¹⁶*

(THE DOORS - When The Music's Over)

¹¹⁶ Mielőtt a végső, nagy álomba hanyatlanék,
hallani akarom a pillangó üvöltését.

Epilógus

,avagy úton a metafizika mélységeitől a költészet magaslataiig

Tudod, sok minden van, ami mindörökké elmondhatatlan. S tudod, e földi utunk során az arcok néha eltörnek. Útjaink mellett meggyötört pillangók üvöltik az éj hajába: ” Gyönyörű szárnyaink innen elvágyódnak!”

Az ilyen napokon és helyeken megöregszik minden mosoly. A magányos Vándor leül édesvizű búvópatakja partján, s kiszáradt ajkai harmatos simogatásokért kiáltanak a szélbe.

Te is és Én is félünk a hófehér öntudattól! Félünk a mélységektől és a magasságoktól, s félünk a koponyacsontjaink és a bordáink alatt megbújó, önmagára ébredő tudat ázott, piciny állataitól. Zsigeri félelmeink vannak, s ezért ebben az örült, ám mégis racionálisnak hazudott rohanásban meg-megállunk, és a puhaszívú estéken vallatjuk a Lélek mélységeit.

Valaha minden könnyebb volt, amíg a Semmi, és küldötte: a fény, néma volt. Addig csupáncsak néhány anya szorította erősen magához nem síró gyermekét – megmenteni az örökkévalóságot. És e kivételes gyermekek – lehet, hogy Te, s lehet, hogy Én – nagy szemeikkel néztek és nem sírtak –, s ezzel megmentették az örökkévalóságot. Ők már akkor is és ma is tudták és tudják, és mindig is tudni fogják, hogy a jelen nem vérezheti át a holnap hószívű ingét. Mert *az a gyermek, akiről úgy gondolod, hogy meghalt benned felnőtt korodra, hidd el, fogadd el, és ne feledd el; él! Soha nem veszhet el! És mindörökké kortalan.*

Ma már Te is, Én is, s mindannyian tudjuk, hogy tudunk, s ezért mindannyian elítéltettünk. Borzalom és szorongás tenyerei között roncsolódik fejünk. Kemény ütések ébresztenek minden idők kábulatából. *Lassan-lassan rányílunk e különös Mindenségre, belül és kívül széthajtogatva a titkokat elfedő lepleket.*

Ma már tudjuk, hogy utunkon az arcok néha eltörnek. Az evolúció során az álca mindig is vitathatatlanul áldás volt; *kifelé*, és csak az öntudat megjelenéséig. De most végre lehullnak a lárvamaszkok, s lassan feltárulkozik a nagy titok; kavicsos partok, forró sivatagok, vöröshúsú tengerek, elhalt daganatok, szétrobbant mindenségek emlékeztetnek arra, hogy nem törhet szét egy belső arc, amikor már megismert, és szorít-szorít önmagához a végső megszakadásig egy „örökkévaló, Teljessé-tevő és óceánlényegű” másik arcot.

Tudod, hasonlatosan a halálhoz, a megismert mélység és a Teljesség teszi örökholnapúvá a valahová tartó üzeneteket, s végtelenfolyamúvá a felbukkanó tiszta forrásokat. Ez az áldás, és ez a végső kegy, az igazi Kegyelem! A mélységekből a megbocsátó kéz fölénk nyúl, s szemünket lepecsételi a „fény-felé” álmodás pecsétjével.

Ezután már minden meggyötört, de mégis gyönyörűszárnyú pillangó elvágyódhat – mert a mindenségek időjárásában újra tavasz van. A Semmi elszakadt gyermeke, a csupasz hang a legteljesebb dallamból, a ♪; a Lélek immár hazatalált. A szingularitások ősi szépségű, szétporladt mítoszaiban a harmónia kinyílt, és az utat végigjárta. Meséiket a végső törvények és a végső igék elmesélték. A Teljességben sem fönt, sem alant nincsen már üvöltés, s nincsen, ó nincsen már Bűn.

Végre minden hazatalált. Az időt és a teret megelőző hiány sebző cserepeiben a húrok hangokat próbálgattak, egészen addig, amíg a kibomló világ, nagyszerű és végtelen rétegű harmóniában, zengve összeállt. Ekképpen Mi is hangok és dallamok vagyunk!

Mi is tisztulunk! Hosszú, torz, hiány-szülte magányunkban a Bűntől megszabadulunk, s felismerjük, hogy kibomló Teljességre és harmóniára születtünk.

**MERT NAGYON MÉLYEN NEM SZÜLETÜNK, HANEM FOLYTATUNK!
S NAGYON MAGASAN NEM HALUNK MEG, HANEM FOLYTATÓDUNK!**

A Bűn rövid története

Tartalomjegyzék

I. / Első fejezet: Kezdetben

1./ Milyen mélyről jöttünk?

- 1. 1. *Milyen mélyről jöttünk?*
- 1. 2. *Kezdetben*
- 1. 3. *A halhatatlanság halhatatlan vágya a halálra*
- 1. 4. *Az anyag*
- 1. 5. *Az idő*

2./ A teremtés

- 2. 1. *A kezdet előtt*
- 2. 2. *A kezdet a Semmi*
- 2. 3. *A teremtés: a mosoly első mozdulása*
- 2. 4. *Kvarkcseppek és magmába zárt fagyott, vak ragyogás*
- 2. 5. *A világ átlátszóvá vált*
- 2. 6. *A világ fagyott, s mindig elveszett valami*
- 2. 7. *A nagy rejtőzködő, a gravitáció*
- 2. 8. *Csillagok útján*
- 2. 9. *Neutroncsillagok*
- 2. 10. *Fekete lyukak*
- 2. 11. *A Földplanéta*
- 2. 12. *A szén*
- 2. 13. *A víz*
- 2. 14. *A sugárzás*
- 2. 15. *Az aminosavak*
- 2. 16. *Az Élet*
- 2. 17. *A DNS*
- 2. 18. *Az információ*
- 2. 19. *A hús*
- 2. 20. *A sejt*
- 2. 21. *Az eszmélet*
- 2. 22. *Hetet dobban a fák szíve*
- 2. 23. *Fajok kavalkádja*
- 2. 24. *A másik ember*
- 2. 25. *Az ember*
- 2. 26. *És végre az Ember*
- 2. 27. *Nagyon mélyről jöttünk*

II. Második fejezet: A jó és a rossz előtt

1. / Az ember elbukott

- 1. 1. A jó és a rossz előtt még egyek voltunk*
- 1. 2. Az ember elbukott*
- 1. 3. Megjelent a világban a jó és a rossz*
- 1. 4. A jó*
- 1. 5. A rossz*

2. / Most a rossz útján járunk

- 2. 1. A testiünk*
- 2.2 A pszichénk*

III. Harmadik fejezet: Belépő a bűn házában. A lelkiismeret, az okos bűnöző

- 1. Gyilkos keringő*
- 2. A tudat, mint melléktermék*
- 3. A megváltás másik oldala*
- 4. A lelkiismeret*

IV. Negyedik fejezet: A belső Teljesség szerkezete

- 1. A nem-tudás árnyai*
- 2. Az agy*
- 3. A tudatos elme*
- 4. Tudattalan elme, a belső Én.*
- 5. A Lélek*

V. Ötödik fejezet: Jöttünk a Semmiből

1. A tér titkai

- 1. 1. A legmélyebb titok: a tér*
- 1. 2. Kvantumvákuum*

2. A mélység forradalma

- 2. 1. Az összeomlás határozatlansága*

3. Létezés, Élet és Tudat

- 3. 1. Fluktuáció és eszmélet*
- 3. 2. Tudat és totalitás*
- 3. 3. A szinaptikus rés*

3. 4. *Amikor találkozik a végtelen és a Semmi, a káosz és a rend*

4. Íme az Ember!

4. 1. *Íme az Ember!*

4. 2. *Emlékezz, mert emlékezni nem fognak rád!*

VI. Hatodik fejezet: ...és a Bűn a Földre szállt

1. A Bűn, mint olyan

1. 1. *Demagóg és dogmatikus alapvetés*

1. 2. *A Bűn sokkal, de sokkal mélyebb, avagy tudsz-e valaki mást küldeni magad helyett a haldoklásod házába?*

1. 3. *A Lélek és a Bűn*

1. 4. *A bűn rokona a szabadságnak*

2. A Büntető törvénykö

2. 1. *A törvény köve*

3. A Minden alkotmánya

VII. Hetedik fejezet: A Teljesség üzenetei

1 *De mi a csend, s mi a megtartó fény?*

1 *A Teljesség átölel és átvisz a túlsó partra: átvisz minden partra*

Epilógus

, avagy úton a metafizika mélységeitől a költészet magaslatáig.

Irodalomjegyzék:

A

- Ambarcumjam, V. A.: *Az Univerzum kutatásának filozófiai kérdései*
(Gondolat Kiadó, Budapest, 1980)
- Asimov, Isaac: *A robbanó napok. A szupernóvák titkai*
(Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1987)
- Atkins, P. W.: *Teremtés* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1987)
- Atkins, P. W.: *A periódusos birodalom. Utazás a kémiai elemek földjére*
(Kulturtrade Kiadó, Budapest, 19957)
- Állam- és Jogtudományi Enciklopédia (Akadémiai Kiadó, Budapest, 1980)

B

- Barrow, John D.: *A fizika világképe* (Akadémiai Kiadó, Budapest, 1994)
- Barrow, John D.: *A művészi világegyetem* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1998)
- Behe Michael J.: *Darwin fekete doboza Az evolúcióelmélet biokémiai kihívásai*
(Harmat, Budapest, 2002)
- Bernal, J.D.: *Az élet eredete* (Kossuth Kiadó, Budapest, 1971)
- Blackmore, Susan: *A memgépészet* (Magyar Könyvklub, Budapest, 2001)
- Brand, Stewart. *Amíg világ a világ. Idő és felelősség – a hosszú most órája*
(Vince Kiadó, Budapest, 2001)

C

- Calvin, William H.: *A gondolkodó agy. Az intelligencia fejlődéstörténete*
(Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1997)
- Campbell, Joseph: *Velünk élő mítoszok* (Édesvíz Kiadó, Budapest, 2000)
- Challoner, Jack: *Az agy* (Magyar Könyvklub, Budapest, 2002)
- Clark, Andy: *A megismerés építőkövei. Filozófia, megismerés-tudomány és a párhuzamos megosztott feldolgozás* (Isiris Kiadó, Budapest, 1999)
- Coles, Peter :*Einstein és a napfogyatkozás* (Alexandra)
- Crichton, Michael: *Idővonal* (Magyar Könyvklub, Budapest, 2001)
- Crick, Francis: *Az élet mikéntje Eredete és természete*
(Gondolat Kiadó, Budapest, 1987)

Cs

- Csányi Vilmos: *Az emberi természet* (Vince Kiadó, 2000)
- Crump, Thomas: *A számok antropológiája* (Édesvíz Kiadó, Budapest, 1998)
- Csikszentmihályi Mihály: *Flow Az áramlat. A tökéletes élmény pszichológiája*
(Akadémiai Kiadó, Budapest, 1997)

D

- Dante, Alighieri: *Isteni Színjáték* (Talentum Diákkönyvtár, Budapest)
- Davies, Paul: *Az utolsó három perc. Feltevések a világegyetem végső sorsáról* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1994)
- Davies, Paul: *Isten gondolatai* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1995)
- Davies, Paul: *Egyedül vagyunk a világegyetemben? A földön kívüli élet felfedezésének filozófiai következményei* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1996)
- Davies, Paul.: *Az ötödik csoda* (Vince Kiadó, Budapest, 2000)
- Davies, Paul.: *Hogyan építsünk időgépet?* (Vince Kiadó, Budapest, 2002)
- Dawkins, Richard: *Folyam az édenkertből* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1995)
- Dawkins, Richard: *Az önző gén* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1986)
- Dawkins, Richard: *A vak órásmester. Gondolatok a darwini evolúcióelméletről* (Akadémiai kiadó, Mezőgazda Kiadó, Budapest, 1994)
- Dawkins, Richard: *Szívárványbontás. Tudomány, szemfényvesztés és a csoda igézete* (Vince Kiadó, Budapest, 2001)
- Diacu, Florin – Holmes, Philip: *Égi találkozások. A káosz és a stabilitás eredete* (Akkord Kiadó, Budapest, 2003)
- Diamond, Jared: *Miért élvezet a szex? Az emberi szexualitás evolúciója* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1997)
- Ducrocq, Albert: *Az élet regénye* (Kossuth Kiadó, Budapest, 1968)

E

- Einstein, Albert: *A speciális és az általános relativitás elmélete* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1993)
- Einstein, Albert: *Hogyan látom a világot ?* (Gondolat Kiadó, Budapest, 2000)
- Érdi Péter: *Teremtett valóság. Válogatott írások* (Typotex Kiadó, Budapest, 2000)

F

- Feynman, Richard, P.: *Hat könnyed előadás. A fizika alapjainak magyarázata* (Park- Akkord 1999)
- Ferris, Timothy: *A vörös határ. A világegyetem szélének kutatása* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1985)
- Friedemann, Christian: *A világegyetem. Modern kozmológia* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1974)
- Fukuyama, Francis: *Poszthumán jövőnk. A biotechnológiai forradalom következményei* (Európa Kiadó, Budapest, 2003. 219 old.)
- Fukuyama, Francis: *A Nagy Szétbomlás Az emberi természet és a társadalmi rend újjászervezése* (Európa Kiadó, Budapest, 2000.)

G

- Dr. Gánti Tibor: *Az élet princípiuma* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1978)
- Glaserapp, Helmuth Von: *Az öt világvallás* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1975)
- Gleick, James: *Káosz. Egy új tudomány születése* (Göncöl Kiadó, 2000)
- Grandpierre Attila: *Életünk és a Mindenséget átható rend* (Barrus Könykiadó, 2004)

- Grassmann, Hans: *Picasso és a Mercedes-Benz, avagy mi a fizika?*
(Magyar Könyvklub, Budapest, 2003)
- Greene, Brian: *Az elegáns Univerzum* (Akkord Kiadó, Budapest, 2000)
- Greenfield, Susan A. *Utazás az agy körül* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1998)
- Gribbin, John: *Schrödinger macskája. Kvantumfizika és valóság*
(Akkord Kiadó, Budapest, 2001)
- Gribbin, John és Mary: *A természettudományról mindenkinek*
(Akkord Kiadó, Budapest, 2002)

H

- Hawking, Stephen W.: *Az idő rövid története a Nagy Bummtól a fekete lyukakig*
(Maecenas Kiadó, 1988)
- Hawking, Stephen W. – Penrose, Roger: *A tér és az idő természete*
(Talentum Kiadó, 1999)
- Hawking, Stephen W.: *Einstein álma és egyéb írások* (Vince Kiadó, 1999)
- Hawking, Stephen W.: *A világegyetem dióhéjban Az idő rövid történetének folytatása* (Akkord Kiadó, 2002)
- Hawking, Stephen W.: *A mindenség elmélete A világegyetem eredete és sorsa*
(Kossuth Kiadó, 2005)
- Hegel, G.W.F: *A logika.* (Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979.)
- Heidegger, Martin: *Lét és idő* (Budapest, 1989)
- Heidegger, Martin: *Bevezetés a metafizikába* (Ikon, Budapest, 1995).
- Heisenberg, Werner: *A rész és az egész. Beszélgetések az atomfizikáról*
(Gondolat Kiadó, Budapest, 1978)
- Herbert, Frank: *Dűne – Káptalanház* (Valhalla Páholy, 1995.)
- Hámori József: *Mi a neurobiológia?* (Magvető Kiadó, Budapest, 1976)
- Hillis, Daniel: *Üzenet a kövön. Hogyan működik a számítógép?*
(Vince Kiadó, Budapest, 1999.)
- Huntington, Samuel P.: *A civilizációk összecsapása és a világtrend átalakulása*
(Európa Könyvkiadó, Budapest, 2001)

J

- Jacon, Francois: *A tojás és a tyúk. Az élők logikája* (Európa Könyvkiadó, Budapest, 1974)
- Jacquard, Albert – Kahn, Axel: *A jövő nincs megírva*
(Jószöveg Műhely Kiadó, Budapest, 2003)
- József Attila: *Válogatott versei* (Kozmosz Könyvek, Budapest, 1975)
- Jung, C.G.: *Titokzatos jelek az égen* (Kossuth Könyvkiadó 1993)
- Jung, C.G.: *Álom és lelkiismeret* (Európa Könyvkiadó 1996)
- Jung, C.G.: *Gondolatok a látszatról és a létezésről* (Kossuth Kiadó 1997)
- Jung, C.G.: *Gondolatok a jóról és a rosszról* (Kossuth Kiadó 1999)

K

- Kiss Endre, Varga Csaba: *A legutolsó utolsó esély, Új Valóság Új vízió*
(Stratégia kutató Intézet, 2001)
- Kaufmann, William J. III.: *Relativitás és kozmológia* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1985)

L

- Larousse Enciklopédikus szótár, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1994. I-III. Kötet
- Lábas Elemér: *Természetes és mesterséges értelem* (Magvető Kiadó, 1979)
- László Ervin: *Kozmikus kapcsolatok. A harmadik évezred világképe* (Magyar Könyvklub, 1996)
- László Ervin: *Izgalmas idők. Felelősségteljes élet az új évezredben* (Magyar Könyvklub, 1999)
- László Ervin: *Meg tudod változtatni a világot. Közös sorsunk kézikönyve.* (Magyar Könyvklub, 2002)
- Leakey, Richard: *Az emberiség eredete* (Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1995)
- Lederman, Leon – Teresi, Dick: *Az isteni a-tom. Mi a kérdés, ha a válasz a világegyetem?* (Typotex, Budapest, 2001)
- Lem, Stanisław: *Summa technologiae. Tudomány civilizáció, jövő* (Kossuth Kiadó, Budapest, 1972)
- Lem, Stanisław: *Szempillantás Az emberi civilizáció perspektívái* (Typotex, Budapest, 2002)
- Lorenz. Konrad: *A gondolat ösvényein* (Totem Kiadó, Budapest, 1992)
- Lovelock J.E.: *GAIA A földi élet egy új nézőpontból* (Göncöl Kiadó, Budapest,)

M

- Makai Mihály: *Megáll az ész? A racionális modell és korlátai* (Magyar Könyvklub, Budapest, 2001)
- Margulis, Lynn: *Az együttélés bolygója. Az evolúció új megközelítése* (Vince Kiadó, Budapest, 2000)
- Migdal, A.B.: *Az igazság keresése* (Gondolat, Budapest, 1989).
- Magyar Virtuális Enciklopédia, <http://www.enc.hu>

N

- Dr. Nagy Mária: *Mi a sejt?* (Mezőgazdasági Kiadó, 1977)
- Naan, G.I.: *A végtelen fogalma a matematikában és a kozmológiában VÉGTELENSÉG ÉS VILÁGEGYETEM* (Gondolat, Budapest)
- Nánay Bence: *Elme és evolúció. Az elmefilozófia és a kognitív tudomány evolúciós megközelítése* (Kávé Kiadó, 2000)
- Nietzsche, Friedrich: *Válogatott írásai. Így szólott Zarathustra Könyv mindenkinek és senkinek.* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1972.)

O

- Omnés, Roland: *A világegyetem és átalakulásai* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1981)

P

- Pearson, Simon: *Totális háború 2006-ban?* (Magyar Könyvklub, 2002)

- Penrose, Roger: *A császár új elméje. Számítógépek, gondolkodás és a fizika törvényei.* (Akadémia Kiadó, 1993)
- Penrose, Roger – Hawking, Stephen W. – Shimony, Abner – Cartwright, Nancy: *A nagy, a kicsi és az emberi elme. Kozmológia, kvantummechanika és a tudatosság fizikája* (Akkord Kiadó, 2003)
- Ponomarjov, L., I.: *A kvantum nyomában* (Kozmosz Könyvek – Kárpáti Kiadó, Budapest- Uzsgorod, 1979)
- Popper Karl R.: *Test és elme Az interakció védelmében* (Typotex kiadó, Budapest, 1998)
- Prigogine, Ilya – Stenger, Isabelle: *Az új szövetség. A tudomány metamorfózisa* (Akadémia Kiadó, Budapest, 1995)

R

- Ragget, Jenny – Bains William: *Mesterséges intelligencia A – Z* (Akadémiai Kiadó, Budapest, 1994)
- Radetsky, Peter: *Láthatatlan betolakodók. A vírusok és akik a nyomukban járnak.* (Magyar Könyvklub, 1999.)
- Redfield, James - Murphy, Michael – Timbers, Sylvia: *Isten és a fejlődő világegyetem* (Magyar Könyvklub, 2002.)
- Rees, Martin. *Kozmikus otthonunk. Miért éppen ilyen a világmindenség?* (Akkord Kiadó, Budapest, 2003)
- Rees, Martin. *Csak hat szám. Az univerzumot kialakító erők* (Vince Kiadó, Budapest, 2001)
- Ridley, Matt: *Génjeink. Egy faj önéletrajza 23 fejezetben.* (Akkord Kiadó, Budapest, 1999)
- Ridnyik, V.J.: *Kvantummechanika mindenkinek* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1975)
- Rose, Steven: *A tudatos agy* (Gondolat Kiadó, Budapest, 1983)
- Ryrie, Charles C.: *Teológiai alapismeretek* (Budapest, 1996)

S

- Sagan, Carl: *Az éden sárkányai. Tűnődések az emberi intelligencia evolúciójáról* (Európa Könyvkiadó, Budapest, 1990)
- Sagan, Carl – Druyan, Ann: *Elfeledett ősök árnyai. Kutatás önmagunk után* (Európa Könyvkiadó, Budapest, 1995)
- Segal, Jacob: *Az élet titkai* (Móra Könyvkiadó, Budapest, 1980)
- Shachtman, Tom: *Abszolút zérus és a hideg meghódítása* (Magyar Könyvklub, Budapest, 2002)
- Sheldrake, Rupert: *Hét kíséret, amely megváltoztathatja a világot* (Bioenetic Kft. Budapest, 2003)
- Stewart, Ian: *A természet számai. A matematikai képzelet irreális realitása* (Kultutrade Kiadó, Budapest, 1995)
- Stonier, Tom: *Információ és az univerzum belső szerkezete* (Springer-Verlag Budapest Berlin Heidelberg New York London Paris Tokyo Hong Kong Barcelona 1993)
- Storch, Volker – Welsch, Ulrich: *Evolúció. A származástan tényei és mai problémái* (Springer Hungarica Budapest 1995.)
- Strathern, Paul: *Einstein $E=mc^2$* (Elektra Kiadóház, Budapest, 2000)

Strathern, Paul: *Hawking* (Elektra Kiadóház, Budapest, 2000)

Sz

Szatmáry Eörs – John Maynard Smith: *A földi élet regénye. Az élet születésétől a nyelv kialakulásáig* (Vince Kiadó, Budapest, 2000)

Szent-Györgyi Albert: *Az élet jellege* (Magvető Kiadó, Budapest, 1973)

Székely László: *Az emberarcú kozmosz. Az antropikus kozmológiai elv*
(Áron Kiadó, Budapest, 1997)

Székely László: *Einstein Kozmoszától s Fölfúvódó Világegyetemig. A standard kozmológiai paradigma története és filozófiai-ismeretelméleti háttere*
(A Filozófiai Figyelő Kiskönyvtára, 1990)

U

Udike, John: *Az idő vége felé* (Európa Kiadó, Budapest, 1998)

V

Vida Gábor: *Az élet keletkezése* (Gondolat Könyvkiadó, Budapest, 1980)

Volpe, Peter E.: *Evolúció* (Gondolat Könyvkiadó, Budapest, 1977)

W

Weinberg, Steven: *Az első három perc* (Gondolat, 1982)

Weinberg, Robert, A.: *Ha egy sejt megkergül. Hogyan alakul ki a rák?*
(Vince Kiadó, 2000)

Wheatley, Margaret J.: *Vezetés és a modern természettudomány (Rendszer a káoszban)*,
SHL Hungary Kft. Budapest, 2001)

Wheeler, Craig J.: *Kozmikus katasztrófák A szupernóvák, a gamma-kitörések és a hipertér rejtelmek* (Alexandra Kiadó. Pécs, 2000)

Weisskopf, Victor F.: *Tudás és csoda. A természet, ahogyan az ember megismerte*
(Gondolat Kiadó, Budapest, 1987)

Westermann, Claus – Gloege, Gerhard: *A Biblia titkai*
(Kálvin Kiadó, Budapest, 1997)

Williams, George, C.: *A pónihal lámpása. Terv és cél a természetben*
(Kulturtrade Kiadó, Budapest, 1997)

Wilson, Edward O. *Minden egybecseng. Az evolúciós gondolat*
(Typotex Kiadó, Budapest, 2003)

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

Egy 1955-ben született ügyvéd, közgazdász, választott bíró és mediátor könyvbefoglalt üzenete ez a mű. A szerző határozott álláspontja az, hogy nem árt néha túl látni, esetleg túl lépni a szűk földi tájakon, ahol oly gyakoriak a katarzis nélküli, de már hálózatokká nőtt drámák.

S ha valaki még ennél is többet szeretne megtudni, annak a szerző csak egyetlen elektronikus üzenetet küldene a következő e-mail levélcímről: drbak@shorthistory-sin.hu: „Lélek vagyok a Bukás minden nagyszerűségével és a remény minden mocskával”.

És ha ezek után még mindig marad kérdésed – márpedig kérdések mindig maradnak – akkor látogasd meg a következő honlapot: www.shorthistory-sin.hu

Tévedtem!

A szerzővel kialakult hosszú, baráti kapcsolat alatt végig úgy gondoltam, hogy teljesen leköti a végzettségeinek megfelelő munkája: a jogtudomány, a közgazdaságtan, a mediáció stb.

Nagyot tévedtem!

Ez a könyv, mint egy jó üzenet, túlmutat minden tudományon, és minden napi tevékenységen. Ihletett, elmélyült és tudományos életkeresés.

Emberkeresés.

Hihetetlen utakat feltáró, kemény kísérlet, hogy megtaláljuk önmagunkat az úton. Az úton, ahol a lelki múltunk nagysága és mélysége mindig velünk volt és mindörökké velünk lesz.

George Weigert

Wakefield, Yorkshire, Nagy-Britannia

Ennek a könyvnek a műfaja szépirodalmi filozófiaként, vagy filozófiai szépirodalomként határozható meg. Lapjain kibontakozik a Semmi, a Mindenség és a Teljesség üzenete. Gondolati tengelyében a bűn új, nem teológiai, de szintetizált és egyetemlegessé tett, a szerző eredeti gondolataként megfogant fogalma áll, a bűn eddig még senki által végig nem követett sajátos történetével együtt. A kötetet elfogult, de tiszta szívvel mindenkinek ajánlom, különösen azoknak, akik sejtik, esetleg a bizonyosság erejével tudják, hogy az ember nemcsak fizikai test, hanem lélek, és szellem is.

Dr. Szűcs János
bíró, bírósági elnök

ISBN 963 9442 52 6

1990 Ft